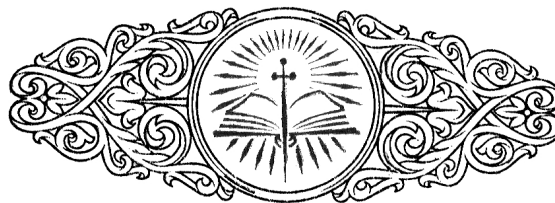

CUPRINS

C R E D I N Ț Ă	4	Sarcina teologului ortodox - astăzi	P.S. Kaliostos de Diokleia	C A L E A
	7	Războiul nevăzut. Isihasmul		
	8	Credința care alungă demonii Un lucru care trebuie: rugăciunea (6)	Arhim. Ilarion Argatu Corneliu C.	
S P E R A N Ț Ă	9	Istoria religiilor. Ecumenism		A D E V Ă R U L
	14	Criza Bisericii Catolice Vizita Papei la București	Mihai Urzică	
	15	Știință și religie. Medicină creștină		
	16	Cer și Destin	Ioan Cișmileanu S.D.	
	18	Eclipsa văzută prin filtrul credinței Sacro-terapia: vindecarea fără medicamente	Prof. Aurel Simionescu	
I U B I R E	21	Dumnezeu este iubire. Dragostea dintâi		V I A Ț Ă
	23	Drumul cel mai lung - de la buze la inimă Biserica și societatea. Familia creștină	Pr. Miron Mihăilescu	
	26	Hristos - Calea înțelegerii între oameni "Noua ordine mondială" sau "Măslinul planetar contra civilizației creștine"	Pr. Prof. C-tin Galeriu	
	26	Serbia ortodoxă - între Împărăția Cerurilor și Noua ordine mondială	Patriarhul Pavle al Serbiei	
	28	Eu sunt sălbatic și nu înțeleg...!	Marele Șef Seattle	
OMEGA				
Sfârșitul lumii - sfârșitul răului (3)				
29	Judecata de Apoi	Arhim. Teofil Părăian		
35	Semnele premergătoare înfricoșătoarei judecăți	Autor necunoscut		
37	Despre sfârșitul vremurilor, despre antihrist și despre a doua venire a lui Hristos	Cuvinte ale Cuvioșilor Părinți		
39	Actualitatea religioasă Viitorul papă / Sfânta Treime, Maica Domnului și proorocii în ...România / Afost descoperit cel mai vechi papirus despre Iisus / Vrajitorii militari (în SUA) și preoții militari (în România) / Legea salarizării clerului / Sinuciderile în Franța și în ...România / "Învățați, învățați, învățați" dar numai ce vă spunem noi!			
42	Ne răspunde părintele Teofil Părăian Este isihasmul cea mai veritabilă formă a rugăciunii creștine? Cât de importantă este Filocalia?			
43	Curierul inimii			
44	CARTEA PRIN POȘTĂ			
48	ONG Apel în ajutorul românilor din Iugoslavia - ASTRA Apel împotriva legiferării prostituției (Păcatul nu poate fi legiferat) - ASCOR și LTCOR			
50	Abonamente. Difuzare. Publicitate.			
Pace tie, cititorule!				

Veniți la Mine !

Sarcina teologului ortodox - astăzi

Episcopul Kalliostos de Diokleia

Teologia = experiența lui Dumnezeu

Ce sarcină avem ca teologi ortodocși contemporani? Ce speranțe ne animă? Ce sfaturi ne călăuzesc, pe calea teologică? Pentru a răspunde acestor întrebări, trebuie să ne punem o întrebare mai importantă, și anume: *Ce este teologia?* În lumina Sfintei Scripturi și a Părinților Bisericii, *ce înseamnă a teologhisi?* Toți cei care studiem teologia, care îi învățăm pe alții și scriem despre ea, avem nevoie să ne întoarcem, încă o dată și încă o dată, la această întrebare de bază. *Cum ne înțelegem propria noastră vocație teologică?*

La început, să observăm două fapte izbitoare. Întâi, nicăieri în Vechiul sau Noul Testament nu găsim vreodată cuvântul “teologie”, “teolog”, sau “teologhisire”. Apoi, când termenul “teologie” pătrunde în vocabularul creștin în secolele III și IV după Hristos, el este folosit într-un sens care diferă mult de cel în care îl folosim, de regulă, astăzi. Sfântul Evagrie Ponticul (+399), discipol al Părinților Capadocieni, rezumă punctul de vedere patristic într-o binecunoscută: “Dacă ești teolog, te vei ruga într-adevăr, dacă te rogi într-adevăr, atunci ești teolog”.

În secolul al cincilea, Sfântul Diadoh al Foticeii afirmă că teologia “îi dăruiește sufletului cel mai mare dar... unindu-l cu Dumnezeu Logosul într-o comuniune de nedespărțit”. Pentru Sf. Petru al Damascului (sec. XI-XII), teologia este cel mai înalt dintre cele opt nivele de contemplație spirituală, o realitate eshatologică a lumii de apoi, care ne scoate din noi înșine printr-o încântare extatică.

Așa cum ne indică exemplele de mai sus, teologia însemna cu mult mai mult pentru Sfinții Părinți decât înseamnă pentru noi astăzi. În accepțiunea lor teologia semnifica, neîndoiește, așa cum semnifică și pentru noi, expunerea organizată a doctrinei creștine, folosind în întregime capacitatea de raționare a creierului uman; aceasta, deoarece creierul care raționează este un dar de la Dumnezeu și nu poate fi neglijat. Dar, pentru Sfinții Părinți, teologia semnifica de asemenea, pe un plan mult mai profund, viziunea lui Dumnezeu ca Sfântă Treime, o viziune care nu implica doar creierul și funcția lui de a raționa, ci întreaga persoană umană, inclusiv înțelegerea intuitivă spirituală (*nous*) și de asemenea inima (*kardia*), în accepțiunea

biblică și patristică a termenului, nu în cea modernă. Altfel spus, *teologia* nu este altceva decât *theoria*, contemplație. Ea presupune trăire în comuniune cu Dumnezeu cel viu și este în întregime legată de rugăciune.

Nu există teologie adevărată care să nu fie parte dintr-un act cultic religios: orice teologie autentică este liturgică, doxologică, mistică. Dacă noi, ortodocșii de azi, am uitat adâncimea și bogăția modului patristic de folosire a termenului “teologie” și am ajuns să interpretăm sarcina teologiei într-o manieră predominant “scolastică”, așa-zis “academică”, aceasta nu ne este decât spre pierdere. Acest înțeles patristic al teologiei este admirabil exprimat de un teolog grec contemporan, Christos Yannaras: “În Biserica Ortodoxă, teologia are un înțeles foarte diferit de cel pe care i-l dăm astăzi. Ea este un dar de la Dumnezeu, un fruct de puritate interioară al vieții spirituale creștine. Teologia este identificată cu viziunea lui Dumnezeu, cu viziunea imediată a Dumnezeului personal, cu experiența personală a transfigurării creației creștine prin harul necreat”. În acest fel, continuă Christos Yannaras, *teologia nu este “o teorie asupra lumii, un sistem metafizic”, ci “o expresie și o formulare a experienței Bisericii... nu o disciplină intelectuală, ci o participare trăită, o comuniune”*.

Profesorul Yannaras folosește aici câteva cuvinte cheie care merită toată atenția noastră; el vorbește despre: dar, har, participare, comuniune, puritate interioară, transfigurare, viziune a lui Dumnezeu. Mai ales, el vorbește despre *trăire personală*. Aceasta este subliniată și de cel mai mare teolog român al secolului XX – și, mai mult decât atât, al Ortodoxiei din secolul al XX-lea – pe care am avut privilegiul și bucuria să-l întâlnesc de mai multe ori: Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, fie-i numele binecuvântat.

“Tradiția”, obișnuia să spună Părintele Stăniloae, “nu este o sumă de propoziții învățate pe dinafară, ci trăire vie”. Nu întâmplător, traducerea engleză a operei capitale a Părintelui Stăniloae, *Teologia Dogmatica Ortodoxă*, poartă titlul: *The Experience of God*.

Dacă teologia înseamnă toate acestea, ne

putem întreba pe bună dreptate: Este teologia un subiect potrivit pentru a fi studiat în universități și academii? Avem noi dreptul legitim, să stabilim examene în teologie, să acordăm studenților noștri diplome și calitative academice, evaluând pentru ei criterii de promovare sau distincții?

Răspunsul meu este: Da, sigur că putem face toate acestea, atâta vreme cât fiecare dintre noi, fie profesori ori studenți, nu scăpăm din vedere regula de aur a Sf. Grigorie Teologul și anume că, *trebuie să facem teologie "în maniera pescarilor, nu a lui Aristotel"*.

Patru caracteristici ale teologiei

Deși cuvântul "teologie" nu se află în Biblie, există multe texte ale Sfintei Scripturi în care natura teologiei este indicată. Să ne reamintim patru din ele:

1. "*Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut*" (Ioan 1:18).
2. "*Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față*" (I Cor. 13:12).
3. "*Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu*" (Mat. 5:8).
4. "*Fiți liniștiți și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu*" (Ps. 45, 10).

1. Charisma (dar)

Teologie este harismă, dar de la Dumnezeu, un dar necondiționat și nemeritat, un dar al harului. Pe bună dreptate, prietenul contemporan al Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Talasie al Libiei, vorbește despre "dorința dorințelor, harul teologiei". Cu alte cuvinte, *teologia nu semnifică atât căutările noastre omenești privind ființa și viața lui Dumnezeu, cât destăinuirea pe care ne-o face Dumnezeu asupra Lui însuși, prin revelație de Sine* (Ioan, 1:18). Teologia nu este atât cercetarea pe care o facem noi în căutarea lui Dumnezeu, cât cercetare și examinarea pe care Dumnezeu o îndreaptă asupra noastră. În știința secularizată persoana umană cunoaște, dar în teologie persoana umană este cunoscută cu Dumnezeu (Gal. 4:9).

Astfel, teologia se sprijină pe o inițiativă care este divină, mai degrabă decât omenească: în cercetarea teologică, Dumnezeu nu este niciodată obiectul pasiv al cunoașterii noastre, ci Subiectul activ. Pentru a formula același lucru într-un mod diferit: teologia este înțelepciune, nu doar căutare științifică și învățătură academică, ci înțelepciune. Adevărata înțelepciune, totuși, este totdeauna însuși Hristos, adevărul viu și ipostatic, "puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu" (I Cor. 1:24). Hristos însuși este teologie: El este teologul, iar noi suntem teologi doar în virtutea harismei pe care o primim de la El. Teologul veritabil este totdeauna *teodidaktos*, "învățat de Dumnezeu".

Aceasta înseamnă, cel puțin, că teologia presupune credință personală. Rațiunea umană este

fără îndoială esențială, dacă trebuie să teologhim coerent, dar rațiunea noastră umană poate fi aplicată efectiv numai în contextul credinței. *Credo ut intelligam* a spus Anselm de Canterbury, "*Cred pentru a înțelege*"; tot el vorbea despre *fides quarens intelligentiam*, "*credința care caută înțelesul*" – nu invers!

2. Mysterion (mister)

Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie Teologul folosesc cu regularitate sintagma "*misterul teologiei*". Dar, ca să apreciem ce înseamnă să apreciezi teologia un "mister", este important să ne reamintim adevăratul înțeles al cuvântului.

Un "mister" nu este pur și simplu o problemă nerezolvată, sau o enigmă neexplicată, ci ceva care este desigur relevant înțelegerii noastre; cu toate acestea, el nu este revelat exhaustiv niciodată, fiindcă misterul se extinde până la infinitatea lui Dumnezeu. Urmează că teologia este un mister în aceste sens religios și, așa cum spune Sf. Talasie, "ea transcende în mintea noastră" în încercarea ei de a exprima în limbaj uman ceea ce se întinde mult mai departe decât înțelegerea umană. Folosind cuvintele Părintelui John Meyendorff, teologia este "simultan contemplație a lui Dumnezeu și expresie a ceea ce este inexprimabil".

După poetul englez TS Eliot, discursul teologic este "un raid asupra a ce este inarticulat". "Fiecare exprimare teologică", remarca Sf. Vasile cel Mare, "este insuficient pentru puterea de înțelegere a vorbitorului. Înțelegerea noastră este slabă, iar limba noastră este și mai deficitară". Conform Sfinților Părinți Capadocieni, odată ce teologia uită limitele inevitabile ale înțelegerii omenești și înlocuiește inefiabilul cuvânt al lui Dumnezeu cu logica omenească, ea încetează să mai fie *theologia*, și se coboară la nivelul unei *technologia*. De aceea teologia noastră trebuie să fie totdeauna exprimată "ca în ghicitură" (I Cor. 13:12), într-o formă enigmatică. Suntem obligați să folosim *antinomia și paradoxul*, pentru că extindem limbajul uman dincolo de limitele proprii.

Pentru a cuprinde, oricât de inadecvat, plenitudinea adevărului divin – pentru a ne extinde până la "*orbitorul întuneric al Muntelui Sinai*" – ne aflăm forțați să facem afirmații care sunt aparent contradictorii între ele. Nu întâmplător Cardinalul Neman descrie întreprinderea teologică drept "*spunere și nespunere spre un rezultat pozitiv*". În zilele noastre, tocmai acesta a fost modul în care Părintele Dumitru Stăniloae a abordat teologia. "Paradoxul se găsește pretutindeni", spune părintele Dumitru; dar, în același timp el nu se face în nici un fel avocatul iraționalismului. "Cunoașterea apofatică", scrie Părintele Stăniloae, "nu este irațională, ci supra-rațională, deoarece Fiul lui Dumnezeu este Logosul și conține în El însuși "temeiurile" (*logoi*) tuturor lucrurilor create".

3. Katharsis (purificare)

Câtă vreme teologia este viziunea lui Dumnezeu, și deoarece “*cei curați cu inima... vor vedea pe Dumnezeu*” (Mat. 5:8), teologia autentică este cu neputință fără *katharsis*, purificare. Deși teologia rămâne totdeauna un dar al harului lui Dumnezeu, acest dar neatârnat cere din partea omului conlucrarea noastră activă, *synergia* noastră voluntară: “Căci noi împreună-lucrători (*synergoi*) cu Dumnezeu suntem” (I Cor. 3:9). Întreaga teologie este, în acest sens, “*theanthropică*”.

Omeneasca noastră conlucrare constă exact în convertirea noastră, în supunerea noastră la cele zece porunci, și în deschiderea inimilor noastre spre iubirea lui Dumnezeu, făcând astfel posibilă totala transfigurare a persoanei noastre prin lăsarea ei în puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, teologia este un *vios*, un atotcuprinzător “mod de viață”. Nu poate exista teologie adevărată, fără un angajament personal într-o sfințenie; adevărații teologi sunt sfinții.

Folosind cuvintele Sf. Diadoh al Foticeii, “Nimic nu este atât de meschin și de sărac, ca mintea umană care filozofează despre Dumnezeu, când este situată în afara Lui” – un avertisment pe care noi toți, cei care pretindem că predăm sau studiem teologia, ar trebui să-l ținem serios, în dreptul inimii!

Pentru această călătorie prin *katharsis*, la care noi teologii suntem chemați să luăm parte, avem nevoie de trei lucruri în particular:

I. Punctul de pornire este căința, *metanoia*, întoarcerea minții noastre către Dumnezeu. Această *metanoia* trebuie înțeleasă în sensul cuprinzător pe care-l descrie Mitropolitul Daniel al Moldovei: “nu doar ca o re-trezire și o schimbare a mentalității, dar și ca o criză care asigură reorientarea persoanei sau a comunității” – nici mai mult, nici mai puțin decât o recentrare radicală a ființei.

II. Purificarea necesită din partea noastră *askesis*, efort ascetic continuu în sensul cel mai cuprinzător cu putință. După cum spune, Sf. Grigorie Teologul: “*Vrei să devii teolog? Respectă cele zece porunci... Faptele sunt la baza contemplației*”. Ca să putem face teologie, spune Sf. Grigorie de Nyssa, viața noastră trebuie să corespundă credinței noastre; nu există “ortodoxie”, fără “ortopraxie”.

III. Această purificare, sau *askesis*, nu este solitară, ci *eclesială*. Ea presupune o viață fundamentată pe Taina Botezului și a Euharistiei și trăită în comuniune sau comunitate. “Nimeni nu este mântuit de unul singur; fiecare este mântuit în Biserică, drept membru al ei și împreună cu toți ceilalți membri ai ei. Când cineva crede, el se află într-o comunitate de credință; când iubește, el se află într-o comuniune de iubire; când se roagă, el se află într-o comuniune de rugăciune”.

În conversațiile mele cu prietenul meu, Părintele Dumitru Stăniloae, am fost izbit de modul

deosebit în care el dezvoltă această concepție. Cu înclinația sa tipică spre rădăcina cuvintelor, Părintelui îi plăcea să scoată în relief sensul verbului Latin “știu”, *cognosco*. Despărțit în componentele sale, acesta devine *cum* și *gnosco*: “știu” (*gnosco*) numai “împreună cu” (*cum*) ceilalți – întreaga cunoaștere este interpersonală. În limba română, am învățat de la Părintele Dumitru, termenul pentru “cuvânt” este derivat din Latinescul *conventus*, care înseamnă “adunare”, “întrunire”: un cuvânt există cu adevărat numai în dialog.

4. Hesychia (pace a inimii)

În sfârșit, teologia nu poate exista fără *hesychia*, adică fără liniște interioară, pace a inimii. “*Fiți liniștiți și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu*” (Ps. 45,10): teologia, sau cunoașterea lui Dumnezeu – nu doar ca discuție despre Dumnezeu, dar și ca ascultare a Lui – presupune liniște lăuntrică, *scholē*, *hesychia*.

“Nu oricine este potrivit să filozofeze asupra lui Dumnezeu”, spunea Sf. Grigorie Teologul. [Și, am adăuga noi, nu cu orice ocazie...]. “Dar, atunci, care sunt ocaziile permise pentru a reflecta la Dumnezeu? Sunt atunci când ajungem la o stare de liniște față de toate tulburările și impuritățile... este necesar să fii într-adevăr într-o stare de liniște lăuntrică, pentru ca astfel să-L cunoști pe Dumnezeu”. *Orice teologie autentică este, în acest sens, teologie mistică*. Pentru Vladimir Lossky, “departe de a se opune una celeilalte, *teologia și mistica se sprijină și se completează reciproc. Una nu este posibilă fără cealaltă*”.

Mirare bucuroasă

Mai este un lucru de adăugat. *Charisma, mysterion, katharsis, hesychia* – toate sunt necesare; dar tot la fel de esențială este **bucuria**. Trebuie să ne dedicăm teologiei cu frică de Dumnezeu, dar și cu bucurie deplină a inimii, după cum subliniază Sf. Diadoh.

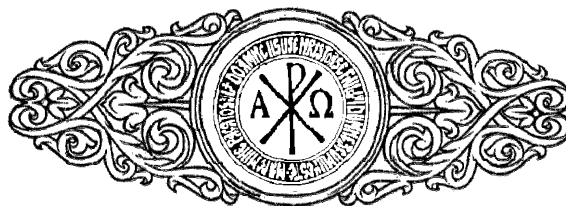
În istoria convertirii la creștinism a rușilor Kieveni, solii Cneazului Vladimir au constatat că, din cultul religios al diferitelor popoare pe care le vizitaseră, ceea ce lipsea era tocmai bucuria; și, ceea ce i-a convertit la creștinismul Ortodox când au luat parte la Sfânta Liturghie în Mare Biserică a Înțelepciunii Divine din Constantinopol, a fost sentimentul de mirare bucuroasă, de jubilație în prezența Frumuseții Divine.

Ortodoxia, așa cum Părintele Stăniloae a subliniat totdeauna, mărturisește bucuria lui Dumnezeu. “Ea nu se lasă furată de speculații asupra lui Dumnezeu”, spunea Părintele Dumitru, “ci exprima bucuria trăirii în Dumnezeu și a participării la existență împreună cu întreaga creație”.

Ca teologi contemporani, să cultivăm această bucurie cosmică a Hristosului Celui Înviat, ca să aflăm că mărturisirea noastră își poartă roadele dincolo de ceea ce ne putem imagina.

Războiul nevăzut. Isihasmul

Credinta care alungă demonii

= o viața de război ... nevăzut =

Dialog cu Părintele Arhimandrit

Ilarion Argatu

Părintele Argatu a fost cunoscut îndeosebi pentru că avea harul alungării diavolului, al exorcizării. Zilnic, ore în șir; credincioșii stăteau la rând, la chilia lui, pentru o binecuvântare, pentru un sfat. După binecuvântarea părintelui, mulți credincioși aveau o liniște interioară timp de mai multe zile, indiferent de "zgomotele" acestor zile, indiferent de ispitele satanice ale lumii. Era un mare postitor (post negru de 40 de zile) și un mare rugător. Regimul bolșevic l-a condamnat la moarte dar el a trăit (a stat ascuns mai mulți ani în pod), a zidit biserici și a izgonit demoni. La 11 mai 1999 (la 86 de ani) a plecat la Domnul, a fost urcat la Domnul de către "Angelica", cum îi plăcea lui să-i spună morții, pentru că te urcă sus, îngerește.

Redactia

Ilarion Argatu: În cei 4 ani cât am stat ascuns am ajuns să văd ce nu se vede, am văzut unde se duc sufletele copiilor avortați ... Am văzut pe Maica Domnului cu o eșarfă, care este Sfântul Acoperământ și cu care m-a scos din multe necazuri. Când mi se arăta eșarfa, cei care mă căutau, nu mă vedeau pe mine (parcă eram invizibil) chiar dacă erau foarte aproape, mai să mă calce pe picioare...

Dar și diavolul m-a ispitit, când a luat chipul Maicii Domnului. Atunci m-am rugat atât de mult, încât ispita s-a risipit și atunci mi-am dat seama că nu a fost decât o vedenie ... Preoții sunt ispitiți mai mult decât ceilalți. Ca să fie încercați. Una din ispite este și trufia. De aceea sfințenia nu este dată decât după ce sfântul nu mai are rude, adică nu mai are pe nimeni care să se laude cu el. Nimeni nu e perfect ca să fie mândru de sine. Perfecțiunea este numai la Dumnezeu, o formă pământească nu este lipsită de păcat, deci nu poate ajunge la perfecțiune. Diavolul intră în om, fie pentru că în el găsește locul potrivit, pentru că omul nu merge la biserică, nu se împărtășește, nu se roagă, fie pentru că e trimis prin farmece și vrăji.

Reporter: Despre bioenergeticieni ...

Ilarion Argatu: Astea sunt ispite satanice, pentru că atrag omul în locuri în care el nu înțelege ce se întâmplă. Dar mulți se înșeală și cad în păcatul trufiei: ei au acces unde alții nu pot ajunge. Unii dintre ei își dau seama și se întorc la credință, regretând că s-au lăsat înșelați.

Reporter: Dar cum s-a ajuns aici, pentru că mulți cred în [bio]energii?

Ilarion Argatu: Timp de 40 de ani și mai mult chiar, oamenii nu au avut credință, ei au pierdut ce aveau mai scump în viață. Însă tinerii vin tot mai mulți la biserică, o caută, chiar dacă părinții lor nu i-au învățat.

Reporter: Ce sunt bolile? De ce vin ele peste oameni?

Ilarion Argatu: Unele sunt trimise prin farmece. A venit o familie cu un copil care nu mai mânca, nu dormea. Am văzut că a făcut cineva farmece împotriva familiei și a lovit copilul. Au ținut părinții post negru și au făcut masluri până ce a început copilul să mănânce iar. Dacă părinții lui nu ar fi avut credință, nici copilul nu s-ar fi vindecat.

Alte boli vin ca încercare: îl cuprinde pe om deznădejdea sau nu?

Dar sunt unele boli care vin pentru că așa este omul, slab și fără putere. Important este să nu-ți pierzi credința. Fără ea nu ai rost pe lume. (București Match)

George Cristea

Un lucru care trebuie: rugăciunea

Corneliu C.

“Isus le-a spus o pildă, despre cum trebuie să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea” (Lc. 18:1)

Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a rugat mult. Nimeni n-a petrecut așa mult timp în rugăciune ca El. Pentru Domnul Iisus Hristos rugăciunea era cea mai vitală necesitate. Pentru El rugăciunea însemna părtășie cu Tatăl Ceresc. Era mijlocul prin care primea binecuvântarea lui Dumnezeu și puterea de biruință deplină asupra ispitelor.

Domnul Iisus Hristos a întâmpinat cu rugăciune fiecare ispită a satanei. Rugăciunea L-a susținut în pustie timp de patruzeci de zile, când a dus o luptă aprigă împotriva satanei. Acolo, obosit trupește și singur, părea că va fi biruit, dar El a știut că puterea sufletească se primește prin părtășia cu Tatăl prin rugăciune și prin aceasta a câștigat biruința asupra ispitei. Tot prin rugăciune a trecut de ceasul încercării în grădina Ghetsimani. Iisus a găsit întotdeauna în rugăciune un izvor nesecat și prin puterea ei a biruit puterile întinericului și ale îndoielilor.

Rugăciunea pentru Domnul Iisus a însemnat totodată și o atmosferă sfântă în care El a trăit. Deseori se retrăgea în singurătate și își așternea sufletul înaintea Tatălui.

Părinții Bisericii au prețuit foarte mult rugăciunea.

Ioan Gură de Aur, vorbind despre rugăciune a spus: “Ceea ce este soarele pentru trup, este rugăciunea pentru suflet. Ea este o preocupare comună a credincioșilor și a îngerilor; prin rugăciune noi ne introducem în comunitatea lor. Rugăciunea rânduiește viața creștinului; o face corectă și integră, nu lasă să pătrundă în suflet nimic din ce este josnic și necuviincios, naște dezgust față de plăcerile vicioase; fără rugăciune nimeni nu poate petrece o viață virtuoasă”.

Și tot Ioan Gură de Aur spune:

“Dacă vorbește cineva cu un om virtuos, câștigă mult din această convorbire; cu cât mai mult va avea de câștigat deci cel ce vorbește cu Dumnezeu în rugăciune?”

Rugăciunea liniștită este mai puternică decât rugăciunea zgomotoasă. Răgnetul leului nu înspăimântă și nu pune pe fugă animalele sălbatice atât de mult, cât rugăciunea celui drept, pe diavol.

Socotesc, că oricine înțelege destul de bine, că fără ajutorul rugăciunii ne este cu totul fără putință să ne împlinim menirea. Nimic nu are mai multă putere decât rugăciunea, nimic nu se poate asemăna cu ea. Într-adevăr, cât este de mareț ca un om să se poată apropia, cu mare bucurie și încredere în prezența tuturor îngerilor și a arhanghelilor, a serafimilor și a heruvimilor și a tuturor puterilor cerești, de Împăratul său și să-I

poată vorbi ! Ce altă cinste ar putea fi asemenea acestuia!?

Rugăciunea este pentru cei aruncați de furtună încoace și încolo, un *liman*, pentru cei împinși de valuri, o *ancoră*, pentru cei ce se clatină, un *toiaș*, celor săraci, o *comoară*, pentru cei vrednici, *adăpostire*, *leac* împotriva boalelor și *apărare* sănătății. Îndată ce-și întinde cineva mâinile spre cer și cheamă pe Domnul într-ajutor, se ridică el numaidecât deasupra celor pământești, își înalță mintea către cele veșnice, petrece cu gândul în cer și în ceasul rugăciunii nu mai are nimic comun cu viața cea trecătoare, dar numai dacă se roagă cu râvnă. Poate să clocotească mânia, ușor se potolește în rugăciune; poate să ardă în flăcări pofta, ușor se stinge; poate să roadă pe cineva la inimă invidia, fără greutate este gonită afară”

Si pentru noi, credincioșii de azi, nu există o nevoie mai mare ca aceea a rugăciunii, a părtășiei cu Părintele Ceresc. Apoi, pentru starea noastră duhovnicească, nu există o putere mai mare, care să ne poată ajuta la înfrângerea ispitelor, ca puterea rugăciunii. Rugăciunea este puterea care îmbracă sufletul cu o armură cerească, capabilă să înfrângă orice ispită.

“Rugați-vă neîncetat” (1 Tes. 5:17)

Rugăciune

Doamne, dă-mi puterea să primesc cu suflet liniștit tot ce-mi va aduce ziua de mâine;

Dă-mi puterea să mă las cu totul în voia Ta cea sfântă și, în fiecare clipă, stai în preajma mea și întărește-mă.

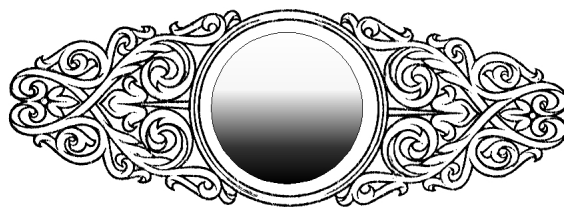
Orice veste va aduce ziua de mâine, bună sau rea, învață-mă să o primesc cu inima împăcată și cu încredințarea neclintită că Voința Ta să-mi stăpânească cugetul și simțirea; iar când asupra mea vor veni împrejurări neașteptate, ajută-mă să le împlinesc după Voia Ta.

Dă-mi puterea să lucrez cu tărie și cu înțelepciune, fără să stânjenesc sau să amărăsc pe aproapele meu.

Ajută-mă Doamne, să pot duce povara zilei de mâine cu toate câte le va aduce ea. Strunește-mi voința și învață-mă să mă rog, să sper, să cred, să îndur, să iubesc și să iert.

Iar când mă rog, fie ca Tu Însuși să fii cel ce se roagă în mine. Amin!

Criza Bisericii Catolice

Mihai Urzică

Indiferentism, compromisuri și schisme

Prin poticniri provenite din afară și dinăuntru, Biserica Catolică străbate astăzi cea mai sumbră perioadă din istoria sa. Această criză, care s-a tot accentuat din deceniile trecute, este determinată acum de *tendințe moderniste și de insubordonarea unei însemnate părți a clerului, de apatia religioasă a multor credincioși ai săi, de practici religioase dubioase, însușite în unele cazuri de autoritățile ecleziastice și de manifestări și compromisuri ale unor ierarhi față de Masonerie și de iudaism, ca și alte acțiuni condamnabile.*

În anii din urmă mii de preoți au părăsit clerul catolic pentru a se căsători, iar alții refuză să mai asculte de autoritatea ierarhică. Cu deosebire în țările nordice, un număr din ce în ce mai mare de slujitori ai altarului se agită în favoarea reformei care le-ar permite, în același timp, să rămână în cler ca preoți deservenți și să se căsătorească, ceea ce contravine principiului de a nu se administra taina cununiei după hirotonia preoților. Pe de altă parte, din lipsa de vocație a credincioșilor pentru consacrarea lor în clerul de mir și din ordinele monahale, s-a ajuns la o situație alarmantă în majoritatea țărilor catolice din Occident. Din cauza necredinței și a indiferentismului religios care s-a abătut peste lumea occidentală, Biserica catolică recurge la tot felul de inițiative și acțiuni rău inspirate care, în loc să combată fără cruțare răul care o macină, o povărnesc tot mai mult pe panta compromisurilor.

S-a recurs astfel la introducerea muzicii de jazz în unele biserici din Olanda și din America Latină, pentru a atrage lumea. De asemenea, după modelul cinematografeilor americane în aer liber, *drive-in-movies*, pentru automobilisții care vor să vizioneze filme fără să-și părăsească volanul și canapeaua, s-a inițiat în Buffalo, în suburbia orașului New York, ținerea unor liturghii *drive-in*. O fotografie din revista *National Catholic Reporter*, din septembrie 1969, prezintă o asemenea imagine. Pe o estradă, apare, dintr-un grup de turisme, un fel de baracă purtând inscripția: *Altar exterior al Parohiei Sfântului Leon. Liturghie*

*duminicală. Îndărătul unei vitrine care protejează o încăpere transportabilă, un preot în odăjdii slujește sfânta liturghie, care se amplifică prin megafoane. Potrivit relatării din revista catolică menționată, participanții la aceste liturghii de consumație stau relaxați în exteriorul turismelor, iar când preotul exclamă *Go in peace!* (Mergeți în pace!), ei întorc cheile în contact și pacea este salvată în huruitul tuturor motoarelor!*

Pe aceeași linie înnoitoare de atitudini ecleziastice, cardinalul Suens, primatul Belgiei, a declarat, într-un interviu la Ottawa, că *admiterea femeilor în clerul catolic* – idee care se vântură în multe cercuri și care s-a admis de o parte a Bisericii anglicane – *ar trebui să facă obiectul unui studiu serios.*

Vaticanul a dezlegat lumea credincioșilor de ținerea posturilor de peste an, considerând că asemenea acte de înfrânare reprezintă constrângeri care, din cauza mentalității veacului nostru, îi îndepărtează pe oameni de la credință. În actuala criză a Bisericii catolice, un fapt semnificativ îl constituie și tendința multor credincioși de a se disocia de autoritatea bisericească. *Există azi* – spunea reverendul Thomas Stansky, membru în Secretariatul pentru Unitatea Creștinilor din Roma – *o schismă tacită a unor rebeli care rămân catolici doar cu numele, dar care, în realitate, se îndepărtează din ce în ce mai mult de Biserica constituțională.* Iar un episcop american declara: *În ultima vreme, s-au conturat două biserici catolice: o biserică oficială, a papei și a ierarhiei, și o biserică liberă, care atrage un număr tot mai mare de laici preoți.* În acest sens, ziarul *Time* (22 noiembrie 1968) menționa: *În ajunul conferinței semestriale din Washington, din anul 1968, a celor 238 de episcopi catolici din Statele Unite, 3500 de credincioși s-au pronunțat în sprijinul celor 40 de preoți locali, sancționați de cardinalul Patrick O'Boyle pentru că au criticat enciclica papei Paul al VI-lea, "Humane Vitae". A doua zi însă, un grup de 150 de preoți au năvălit în sala unde se ținea conferința episcopilor și și-au manifestat solidaritatea cu preoții sancționați. Catolici proeminenți din Washington au acordat apoi sprijin unui nou centru bisericesc, grupat în jurul*

unor preoți sancționați, unde s-a organizat un fel de cartier general al protestanților catolici.

Un alt fapt neașteptat s-a petrecut în Franța, sub pontificatul lui Paul al VI-lea, prin apariția unui antipapă, Clement al XV-lea, care a grupat în jurul lui zeci de mii de credincioși de pretutindeni – din Germania, Elveția și chiar din Canada – veniți să i se prosternă. Prin mistificările lui, acest caz scandalos a provocat o nouă schismă în Biserica Romei. Astfel, uzurpatorul papei Paul al VI-lea, Michel Cottent, fost preot în congregația Sacré-Coeur, în urma unei viziuni pe care pretinde că a avut-o în Biserica din Sarrebourg, la 7 octombrie 1950 s-a văzut încoronat ca papă de însuși Hristos (?), cu numele de Clement al XV-lea! În 1960 s-a instalat la Clemery (Meurthe-et-Moselle), unde și-a alcătuit un *mic Vatican*, cu cincizeci de cardinali și episcopi de *ambele sexe* și o grupare de călugărițe, excomunicându-l chiar pe papa Paul al VI-lea, sub învinuirea de imoralitate. Deși unui asemenea caz nu i se poate acorda o importanță prea mare, el urmând să se stingă de la sine, acest fapt a provocat tulburare printre atâția credincioși, mărind și mai mult confuzia din sânul Bisericii Catolice.

O altă schismă, de altă natură, s-a produs tot sub pontificatul lui Paul al VI-lea, din partea episcopului Marcel Lefebvre, fost arhiepiscop de Dakar și fondator al *Fraternității Sacerdotale Sfântul Pius al X-lea*, care l-a acuzat pe Paul al VI-lea de împăciuitoare cu comuniștii și de concesi vinovate față de Tradiția Bisericii Catolice, intervenite prin hotărârile Conciliului Vatican II. Episcopului rebel i s-au alăturat tradiționaliștii catolici, benedictinii disidenți, precum și o fracțiune a Ordinului Carmelit.

Monseniorul Lefebvre a vizitat diferite țări catolice unde a ținut conferințe împotriva reformelor Conciliului Vatican II și unde, tot fără a cere consimțământul episcopilor diocezelor respective, a hirotonit preoți în cadrul *Fraternității Sacerdotale* pe care a fondat-o, și a condus trei seminarii: la Econ (Elveția), la Armanda (Michigan, SUA) și la Zeitskop (Germania). În anii care au urmat, schisma s-a aplatat, întrucât nu avea un fundament dogmatic, iar atitudinea episcopului a fost mult criticată.

O situație mai gravă și de o întindere mai mare zdruncină Biserica Catolică din cauza unei credințe îndoielnice pe care o manifestă o parte a clerului, care lasă să planeze asupra credincioșilor tot felul de dubii față de adevărurile fundamentale ale credinței creștine: *păcatul original este contestat; descendența neamului omenesc dintr-un singur cuplu este pusă la îndoială; la fel, fecioria Mariei ca Născătoare de Dumnezeu; ridicarea la cer a Mântuitorului este privită ca o imagine și nu ca o realitate; Iisus este considerat doar un profet etc.*

Asemenea grave abateri au fost consemnate într-un amplu document al tradiționalilor catolici francezi,

constituiți în asociația religioasă *Credo*, prezentat adunării plenare a episcopilor francezi în 1976 și publicat ulterior în lucrarea *Les Fumées de Satan*. Din același document reiese și felul delăsător în care se săvârșește liturghia și modul scandalos în care se administrează Euharistia, oferită celor nespovediți, celor de alte confesiuni sau celor bolnavi, prin expedierea Sfintei Împărtășanii prin ramburs postal.

Din cauza îndepărtării Bisericii Catolice de la adevărata tradiție și spiritualitate a dreptei credințe, au apărut în această Biserică și mari anomalii față de Sfânta Taină a spovedaniei. În anumite cazuri, se dau, în masă, dezlegări depline de păcate sau se pronunță, tot în masă, excomunicări din motive politice, încălcându-se adevăratele orânduiri bisericești. Așa s-a întâmplat sub pontificatul papei Pius al XII-lea, când cetatea Vaticanului a anunțat că slujba de Paști a acelui an va fi radiodifuzată, iar papa va da binecuvântarea *Urbi et Orbi* de la balconul bazilicii Sf. Petru, cu proclamarea iertării depline a păcatelor tuturor acelor care vor asculta, în acea piață sau la posturile de radio, cuvântarea din acea zi de Paști. În acest fel, zeci de milioane de ascultători ale acelei emisiuni se puteau considera absolviți de toate păcatele, fără nici o prealabilă cercetare a cugetului, fără nici o rugăciune de pocăință, fără o mărturisire de păcate și fără nici un eventual canon. Taina spovedaniei era cu totul abolită!

Cu o aceeași greșită înțelegere a duhovniciei s-a dat decretul papal din 13 iulie 1940, când același papă, Pius al XII-lea, a aprobat hotărârea Congregației Sfântului Oficiu de a *excomunica ipso facto din sânul Bisericii Catolice orice persoană care ar face parte din partidele comuniste și muncitorești sau care le-ar arăta acestora simpatie*. Această hotărâre drastică apare aparent justificată, în măsura în care se referă la persoane care își însușesc o ideologie care îl reneagă pe Dumnezeu. Însă în realitate există mulți comuniști care nu sunt *comuniști* de fapt. Mulți din aceștia s-au pomenit a fi membri de partid fără să li se ceară adeziunea. Așa s-a întâmplat, în țările răsăritene subjugate comunismului, cu toți socialiștii vărsați din oficiu în rândurile partidului marxist.

Ca urmare, dacă comunismul este ateu, nu înseamnă că toți comuniștii sunt ateu. Și dacă sunt comuniști necredincioși, nu înseamnă că sunt și lepădați de Dumnezeu. Căci nu aceeași vină o poartă necredinciosul care nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, și credinciosul care, cu bună știință, s-a lepădat de Hristos! Proorocul David, insuflat de Duhul Sfânt, spune: *Domnul cercetează pe cel drept și pe cel necredincios; iar pe cel ce iubește nedreptatea îl urăște sufletul Său*. Necredincioșii pot deveni credincioși, ba chiar credincioși fervenți, dar iubitorii de fărădelege sunt izgoniți de Dumnezeu pe drumul pierzaniei, indiferent dacă sunt sau nu comuniști.

Miscarea de reînnoire harismatică

DIn anul 1970, un fenomen religios, cu milioane de adepți, se manifestă în cadrul Bisericii Catolice prin mișcarea de *reînnoire harismatică*. Sub aparențele unei religiozități de mare spiritualitate creștină, această mișcare reprezintă, în realitate, o gravă abatere de credință. Inspirată din secta penticostalilor americani, cu manifestări de preținse harisme, această nouă sectă este constituită în frății de câte zece persoane, înglobate la rândul lor în formații mai mari de sute de membri, fiecare frăție sau formație purtând câte o denumire biblică. Frățiile sunt organizate din mireni, pe un principiu de autonomie, dar se alcătuiesc și în comunități monastice cu celibatari, bărbați și femei, precum și din persoane căsătorite, care au deci familie și copii. Este de menționat că asemenea organizații – mai ales comunități monastice cu bărbați și femei în comun, și cu familii întregi – nu au existat niciodată în Creștinism, ele fiind experiențe noi care aduc o inevitabilă sminteală.

Această mișcare se subordonează episcopatelor catolice, căutând să reediteze viața primilor creștini, dar sub o cu totul altă formă. Toate veniturile, salariile, bunurile și proprietățile harismaticilor se administrează în comun, ei ducând o viață de obște. În mod deosebit, mișcarea înțelege să reînvie harismele de altă dată, de care pomenește Apostolul Pavel: darul vindecărilor, al proorocie, al discernământului și al glosolaliei (facultatea de a vorbi în limbi necunoscute).

Despre această acțiune religioasă, anchetată de benedictul Manteau-Boramy, doctor în teologie și expert la Vatican II, și de cardinalul Suenens, primatul Belgiei, papa Paul al VI-lea s-a pronunțat că în perioada critică prin care trece Catolicismul, o asemenea mișcare reprezintă *la chance de l'Église*.

Data fiind amploarea mișcării, în 1975 s-a ținut la Roma un congres al harismaticilor, cu 10.000 de reprezentanți, care au primit binecuvântarea papei, în bazilica Sf. Petru. În 1978, harismaticii au ținut la Dublin un congres și mai mare, la care au luat parte 2 cardinali, 38 de episcopi, 1500 de preoți și 30.000 de credincioși din 75 de țări.

Acești credincioși se adună periodic în biserici și în capele, mai cu seamă în bisericile fără preoți, din cauza lipsei de slujitori, dar și în casele lor. În aceste adunări ei citesc și comentează Biblia, se roagă, legănându-se cu mâinile ridicate, și apoi, în mod spontan, articulează sunete armonizate, pronunțate monoton sau cântate la unison, într-o manieră medievală. În pauzele dintre aceste manifestări, cântă cântece moderne, bat din palme, dansează și se îmbrățișează, socotindu-se frați și surori. Sunt frecvente cazurile când unii din acești *harismatici* vorbesc în limbi arhaice sau moderne, necunoscute lor. Se citează astfel cazul unui francez care a vorbit în limba chineză; sau al unui irlandez care a vorbit unui rabin în ebraică, dezvăluindu-i taine

din viața lui trecută, ca și din cea a tatălui lui. Alteori s-au produs vindecări neașteptate de paralizii, verificate și de medici.

Aceste fenomene de vorbiri în limbi, de vindecări spectaculoase sau de preziceri sunt cât se poate de dubioase și trădează prezența demonului. Având în vedere originea acestei mișcări religioase, generată de secta Penticostalilor, rezultă că ea poartă din capul locului o pecete dubioasă. Pastorul metodist Charles Parham, întemeietorul sectei Penticostalilor, în intenția de a reînvia harismele, a stabilit *condiția* prin care Duhul Sfânt poate coborî asupra unei persoane, învrednicind-o cu anumite harisme, și anume, atunci când mai mulți credincioși își pun mâinile pe capul acelei persoane și fac o anumită invocare. Deci pe măsură ce harismele s-au tot rărit în cursul timpului, din motive binecuvântate de Dumnezeu, iată că acum adepții reînnoirii cred că Duhul Sfânt vine la cerere, în urma unor manifestări neobișnuite, dar exhibiționiste și lipsite de orice înălțime spirituală.

Dacă Apostolii, printr-o lucrare a Duhului Sfânt, au primit darul de a face minuni și de a vorbi în limbi, în scopul de a propovădui Evanghelia în rândul atâtor neamuri păgâne, aceasta a avut o rațiune a momentului – începutul Creștinismului. Iar Apostolii predicau în diferite limbi ale timpului într-o deplină înțelegere a celor ce spuneau, și nu prin cuvinte bolborosite și neînțelese, cum se întâmplă *harismaticilor*.

Cât despre prezicerile pe care unii din acești credincioși le fac în adunările lor, ele nu se deosebesc cu nimic de acelea ale chiromanților sau a oricărui medium care cade în transă, întrucât sursa inspirațiilor este aceeași, dubioasă și necurată, și numai modalitatea manifestărilor diferă de la unii la alții. Adevăratele preziceri aveau un scop duhovnicesc, și nu ținte banale, cu demonstrații publice.

Felul straniu de manifestare, practica rugăciunilor, faptul că se socotesc vrednici a avea preținse daruri de la Duhul Sfânt, arată că această mișcare este o sectă, chiar dacă ea s-a constituit ca o bisericuță în sânul Bisericii Catolice. Adepții acestei mișcări religioase se află în primejdia de a aluneca din ce în ce mai jos în rătăcirea lor, în măsura în care se socotesc aleși și au încredere nelimitată în duhul care îi inspiră. A forța voința divină să trimită Duhul Sfânt a împlini *minuni*, a folosi în acest scop practici necunoscute, neobișnuite și în contradicție cu toată Tradiția Bisericii și cu adevărata spiritualitate creștină, înseamnă nu numai o mare eroare de credință, ci și o alunecare în vrăjitorie, sub un impuls demonic.

În ceea ce privește împărtășirea și folosirea în comun a bunurilor, aceasta a reprezentat o experiență trecătoare în primii ani ai Creștinismului, dar care nu a dăinuit din pricina condițiilor în care s-a desfășurat viața.

Cât despre strădania acestor *harismatici* de a duce o

viață după Evanghelie, ea este sinceră și vrednică de laudă, dacă acest imbold nu ar fi o momeală a celui viclean.

Cu toate acestea, Înaltul Pontif și sftetnicii săi au girat mișcarea harismatică, au binecuvântat-o, au încurajat-o și au considerat-o *un noroc al Bisericii!*

*

Fapte tulburătoare, de altă natură, se petrec în sânul Bisericii Catolice și ca urmare a unor ciudate inițiative ale Vaticanului față de lumea protestantă. Astfel, pentru a complace protestantismului în scop propagandistic, Biserica Romano-Catolică a ridicat problema eventualei reconsiderări a lui Martin Luther. În același sens, cardinalul Willebrands, președintele Secretariatului pentru Unitatea Creștinilor de pe lângă Vatican, cu prilejul adunării protestante din anul 1970, de la Evian, a făcut chiar elogiul marelui reformator. Această neașteptată ieșire din partea unei asemenea marcante autorități catolice a produs o vie reacție în unele cercuri clericale romane care, în frunte cu monseniorul Francesco Spadaforo, l-au clarificat pe ilustrul cardinal drept eretic.

Concesii făcute Masoneriei

A cțiuni misionare de o orientare spirituală cu totul greșită s-au manifestat, în ultima vreme, în Catolicism, și față de mozaism, în vederea convertirii evreilor la Creștinism. În acest scop, căutând să li se niveleze drumul pentru a-i apropia de Biserică și a le ușura – după părerea Vaticanului – accesul la botez, s-a mers cu cedările până la măslirea unor adevăruri evanghelice și istorice. Ca urmare, s-a înțeles să se atenueze cât mai mult răspunderea pe care o poartă evreei, ca neam și ca indivizi, pentru răstignirea Mântuitorului, păcat pe care Hristos nu l-a iertat, ci mai greu l-a acuzat. Aceasta nu înseamnă însă că o discriminare cu caracter antisemit ar fi cât de puțin justificată, ci dimpotrivă, ar fi foarte reprobabilă. Căci fiecare om este o parte din umanitatea în care se reflectă Divinitatea, și el trebuie iubit cu dragostea cu care Hristos S-a jertfit pentru el. Dar de la această atitudine creștină, față de care se cuvine toată înțelegerea evanghelică, și până la a se arăta îngăduință față de spiritul antihristic al iudaismului sau până la a minimaliza uciderea sacrilegă, săvârșită în numele întregului neam evreiesc și al urmașilor săi, este o distanță enormă. Căci blestemul cu care au fost blestemați preoții și poporul apasă și azi pe fiecare evreu care continuă să se lepede de Hristos și să-i hulească numele.

Un asemenea punct de vedere, cu care Biserica Ortodoxă nu va putea fi niciodată de acord, este pe cât de greșit, pe atât de primejdios, prin capitularea în fața iudaismului, ca rezultat al infiltrațiilor masonice în mijlocul ierarhiei catolice. O asemenea atitudine lasă ușa deschisă și altor posibile concesii care se vor face Masoneriei și angajează la răspunderi foarte grave

ierarhia Bisericii Catolice.

Pretenția ca evreei să fie absolviți de învinuirea uciderii lui Hristos a fost ridicată, în mai multe rânduri, chiar din mijlocul cercurilor iudaice. În anii din urmă, șeful rabin din România spunea: *În loc de a îmbrățișa cu dragoste și recunoștință poporul care păstrează curat și nealterat străvechiul Legământ, s-a șoptit mereu, fie cavalerilor îmbrăcați în armură de cruciați, fie monahilor înveșmântați în sutană, fie țaranului neștiutor, că acest popor e vinovat de deicid. Râuri de sânge au curs de pe urma acestei absurde îmbinări de noțiuni, care admite că Dumnezeu poate fi ucis și dezmente însăși versiunea faptelor; așa cum este ea narată de Scriptura cea nouă. (...) Trebuie să răsună un zguduitor și universal Pecavi care să pună capăt absurdelor născociri ale unui dramatic trecut și să pună bazele unei înfrățiri.*

Deci conform acestui punct de vedere, propriu iudaismului, nu evreei ar trebui să se pocăiască pentru nelegiuitul lor sacrilegiu, ci creștinii ar trebui să recunoască păcatul, printr-un zguduitor și universal Pecavi. Ca un ecou întârziat de acum două mii de ani, al învinuirilor aduse de marele preot de atunci împotriva lui Hristos, pătrunde acum glasul șefului rabin Moses Rosen împotriva creștinilor care nu s-au pocăit pentru *absurdele lor născociri* despre cei care L-au răstignit pe Domnul.

Când Iisus a fost dus spre judecată în fața lui Pilat, *arhieriei și bătrânii au ațâțat mulțimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă. (...) Toți au răspuns: Să fie răstignit! A zis iarăși Pilat: Dar ce rău a făcut? (...) Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri! (Mt. 27, 20-25).* Iar când, la locul numit Căpățâna, Iisus a zis: *Tată, iartă-i, că nu știu ce fac*, El se referea la ostașii romani – păgâni și inconștienți, care împlineau ordinul execuției, fără să-și dea seama de cele ce făceau – iar nu la acei care I-au cerut răstignirea și și-au luat asupra lor și a copiilor lor Fărădelegea acestui sacrilegiu. *De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăție pentru păcatul lor (In. 15, 22). De nu aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu (In. 15, 24).* Iar lui Pilat, Iisus i-a răspuns: *De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are (In. 19, 11).*

Iisus nu i-a iertat. Dar Vaticanul a căutat să circumscrie răspunderea sacrilegiului comis la acuzatorii lui direcți de atunci, absolvind tot restul Israelului de implicațiile acestei Fărădelegi. Dar pentru că blestemul cu care s-a blestemat norodul a fost rostit de bătrânii sinedriului, de preoți și de mai marele preot, el a căzut asupra întregului popor și nu numai a celor de față.

Iar dacă ar fi să se facă azi un sondaj printre rabinii, cărturarii și bătrânii acestui popor, cu privire la hotărârea luată de înaintașii lor față de Iisus, crede oare Conciliul Vaticanului că s-ar desolidariza ei de acea hotărâre sau că ar contesta consecințele aceluia blestem arhieresc?

Iată de ce, evreilor care vor să primească botezul credinței ortodoxe, Biserica le cere, pe temeiul Tradiției, ca la prima cateheză să se facă, între altele, următoarele lepădări, cuprinse în Evhologhiu: *Mă lepăd de toată credința iudaică și blestem toată hula lor pe care o au asupra Domnului Iisus Hristos, asupra Preacuratei Maicii Sale, asupra tuturor Sfinților și asupra tuturor creștinilor. Mă lepăd de cele ale legii vechi, ca de cele ce acum au trecut, și de alte obiceiuri evreiești, cele de Dumnezeu hulitoare, și de blestemata lor carte, Talmudul, precum și de toate tălmăcirile acestuia și le blestem pe ele.*

În afara absolvirilor pe care Catholicismul le-a acordat evreilor pentru starea de păcat în care se află față de Hristos, Biserica Romei a întreprins și alte acțiuni deosebit de vinovate, ca orientare spirituală și canonică, privind relațiile Creștinism și iudaism.

În luna august 1968, a avut loc în America Latină, la Bogota, prima reuniune la scară continentală între catolici și evrei, cu participarea a 27 de personalități, printre care și cardinalul Raul Silva Henriquez de Santiago de Chile, dimpreună cu mai mulți episcopi. Cu această ocazie s-au formulat o serie de concluzii mai importante. În ceea ce privește comunitățile religioase, reuniunea a recomandat o colaborare cât mai strânsă între organizațiile evreiești și cele creștine, hotărând, între altele: *Să se desfășoare o lucrare comună, pe cât posibil mai extinsă și unitară, a celor două confesiuni religioase față de necesitățile umane; să se încurajeze ținerea reciprocă de cursuri, de seminarii și conferințe, pe tot cuprinsul continentului latino-american, pe teme specifice, susținute de teologi evrei și creștini, care să-și expună propria religie și cultură, etc.*

Între temele propuse figurează: *Israelul și locul său în teologia evreiască; Mântuirea în creștinism și în iudaism; Ateismul, etc.*

Dar reuniunea de la Bogota a mai hotărât: *Revizuirea cărților de texte ale catehismelor, ale manualelor de rugăciuni, ale dicționarilor și enciclopediilor pentru a elimina orice formă de prejudiciere reciprocă; promovarea, în ambele comunități, a cunoașterii liturgiilor respective; participarea evreilor și a creștinilor la rugăciuni în comun, servindu-se de Tanas (Vechiul Testament). În acest scop, textele biblice și de rugăciuni vor fi alese cu grijă pentru a se elimina pasajele care se pot preta la controverse, iar pentru rugăciunile în comun va fi preferabil să se utilizeze alte formulări decât acelea pe care le comportă în mod obișnuit liturgia.*

Prin asemenea inițiative, devenite acte nor-

native pentru Biserica Catholică, se nesocotesc cu totul canoanele apostolice care interzic, sub pedeapsa caterisirii și a afurisirii, pe acei clerici sau laici care ar face rugăciuni împreună cu eretici sau cu cei înlăturați din obștea creștinilor.

Dacă această acțiune este oprită și condamnată de Biserica, cu cât mai grav este faptul că asemenea rugăciuni și formulări din Vechiul Testament se oficiază nu cu ereticii, care sunt totuși creștini, ci cu evreii talmudiști, desconsiderând canoanele ecumenice și, mai mult, cu binecuvânarea oficială a Bisericii! Cât despre revizuirea cărților de texte ale catehismelor, manualelor de rugăciuni etc., în vederea eliminării oricărei forme de prejudiciere reciprocă, aceasta înseamnă shimonosirea credinței creștine în scopul de a fi pe placul mozaismului, înseamnă a răstălmăci Predaniile Sfinților Părinți și a perverti duhul credinței creștine!

În urma inițiativelor luate în America Latină, se constată că relațiile dintre Biserica Catholică și iudaism au devenit, între timp, mai strânse și mai organizate. În decembrie 1970, a avut loc la Vatican o primă întâlnire între reprezentanții Comitetului Internațional Evreiesc pentru Consultări Interreligioase, membrii Secretariatului pentru Unitate și alți delegați ai Bisericii Catolice. Reuniunea, care a fost inaugurată de cardinalul Willebrands, a studiat un proiect de organizare a raporturilor dintre Biserica Catholică și iudaism. A fost instituit un *Comitet de legătură*, cu câte 5 membri, careprezentanți pentru fiecare din parteneri. De atunci există o strânsă colaborare între cele două organisme, deși chiar de bun început reprezentanța evreiască a precizat că *toate chestiunile care îi privesc pe evrei și iudaism au un aspect religios și deci tradițional iudaic*. A șaptea reuniune a Comitetului de legătură dintre reprezentanța catolică și cea evreiască s-a ținut la Madrid, în 1978, unde s-a discutat legea pentru prozelitismul misionar, votată la Knesset, la Ierusalim, în același an.

Atitudinea iudaizantă adoptată de Biserica Romei, pune din nou în actualitate câteva puncte fundamentale programate de Francmasonerie: *Misiunea cea mai importantă a Francmasoneriei este să glorifice iudaismul (revista francmasonică "Symbolisme", iulie 1928); Francmasoneria vrea să fie Super-Biserica, Biserica aceea care le va reuni pe toate (Bulletin du Grand Orient, nr. 37); Scopul nostru final este distrugerea pentru totdeauna a catholicismului și chiar a ideii creștine (citată din La révélation, Mgr. De Ségur).* În vederea distrugerii Catholicismului, gruparea secretă *Haute Vente* urmărește dispariția puterii temporale a papilor și coruperea Bisericii Catolice.

În afara multiplelor răstălmăcirii dogmatice, cultice, canonice și eclesiastice, care au dus la divergențe între Biserica Ortodoxă și cea Romano-Catholică, în

ultima vreme s-au ivit altele noi, grave, care s-au adăugat la cele existente, adâncind și mai mult hotarul despărțitor dintre cele două Biserici Creștine.

În situația tulbure existentă, s-a mers atât de departe cu neînțelegerile și cu opacitatea, încât s-a ridicat și anatema care fusese pronunțată altădată asupra Francmasoneriei. În noaptea de 22 iunie 1971, Biserica Catolică și Marea Lojă a Franței au pus capăt unui secol și jumătate de interdicții, condamnări și excomunicări. Opt sute de frați evrei, creștini, musulmani și atei, în frunte cu marele maestru la Marii Laji, serenisimul Pierre Simon, l-au primit cu mare alai, în templul lor de la Paris (Rue de Puteaux), pe monseniorul Daniel Prezeril, consilierul arhiepiscopului de Paris, cardinalul François Marty, care a făcut împăcarea Bisericii Catolice cu Masoneria Marii Loji a Franței. Iar în 1986, în mod surprinzător, papa Ioan Paul al II-lea s-a dus la sinagoga mare din Roma, într-o vizită oficială, închipuindu-și că astfel va putea căpăta bunăvoință talmudică. Marele rabi și asistența l-au primit protocolar, dar rece.

Deci ce garanție spirituală ar mai putea oferi Biserica Catolică, în condițiile gravei crize care o frământă, pentru deschiderea unui drum luminos, de împăcare în duh și în adevăr, cu pravoslavnică Biserică Ortodoxă, în vederea unirii lor?

Cunoscutul teolog elvețian Hans Kung, având dese confruntări cu Vaticanul, declară că *marile răspunderi ale crizei Bisericii Catolice sunt datorate Romei, cu toate ereziile comise, de la condamnarea lui Galilei și până la scandalurile financiare ale Vaticanului*. Cât despre pontificatul lui Ioan Paul al II-lea, el reprezintă până în prezent *un sold negativ*, ce frânează *mișcarea conciliară și reforma Bisericii*.

Numai atunci când se va smeri trufia papală și a conclavului său ambițios, numai atunci se va putea netezi drumul anevoios al împăcării celor două Biserici sub lumina Duhului Sfânt. Numai atunci vor putea privi și frații apuseni cu ochi curați și inima fără vicleșug, ca și Nathanael din Evanghelie, spre frații orientali care, cu brațele deschise, îi așteaptă de o mie de ani cu nelipsită răbdare, pentru ca în aceeași credință și în aceeași dragoste să înalțe rugăciuni de preamărire lui Dumnezeu, pentru regăsirea lor în Duh și în Adevăr.

Vizita Papei la București

Din cuvântul rostit de:

Prea Fericitul Patriarh Teoctist:

...Documentul de la Balamad (Liban, iunie 1993) consacră un vocabular ecumenic nou, care învederează o îndelung așteptată schimbare de înțelegere și de atitudine: *“Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă - se spune în document - se recunosc reciproc în calitatea de Biserici surori”*. Folosind o astfel de adresare pozitivă, cele două Biserici înțeleg că o serie de metode de misiune și modele de unitate din trecut, care au creat tensiuni între Bisericile noastre, devin inacceptabile.

...În ceea ce privește ecumenismul, noi vrem să aducem în sânul mișcării ecumenice, experiența misiunii noastre specifice. După rânduiala lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt, fiecare Biserică locală se bucură de harisme specifice, determinante pentru contribuția sa la strădaniile creștinilor pentru refacerea unității vizibile a Bisericii.

Astfel, simbioza dintre limba noastră de origine latină și credința ortodoxă, care ține de identitatea Bisericii noastre, a constituit și constituie un inel foarte prețios de legătură între Apus și Răsărit.

...Împărtășim convingerea că pentru a fi o unitate adevărată și durabilă, unitatea Europei trebuie să fie mai întâi de toate o unitate spirituală, pe care doar Evanghelia Mântuitorului Hristos o poate oferi.

...În numele tuturor, vă îmbrățișez cu iubire și rugăm pe Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea noastră.

Papa Ioan Paul al II-lea:

În timp ce mă pregăteam pentru această întâlnire atât de dorită, îmi venea des în minte o scenă evanghelică: cea a lui **Andrei**, primul vostru evanghelizator, care, plin de înflăcărare, se duce la fratele său **Petru** să-i dea uimitoarea știre: *“L-am găsit pe Mesia care înseamnă Hristos”*. Acea descoperire a schimbat viața celor doi frați: lăsând mrejele, au devenit “pescari de oameni”. După ce au fost transformați lăuntric de Duhul Rusaliilor, au pornit la drum pe căile lumii pentru a duce tuturor vestea mântuirii. Cu ei alți discipoli au continuat lucrarea evanghelică începută de ei, chemând neamurile la mântuire și “botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”.

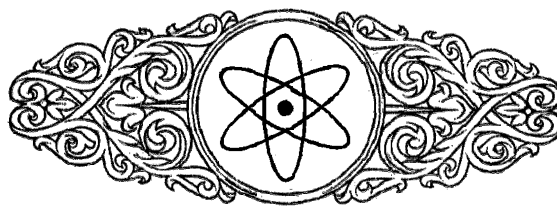
...Am căutat unitatea din toate puterile mele și voi continua să mă dedic până la sfârșit, ca ea să fie între preocupările prioritare ale Bisericilor și a le susține în slujirea apostolică.

Prea Fericite, Părinți ai acestui Sfânt Sinod, se reduc zilele ce ne despart de începutul mileniului trei al erei creștine. Privirea oamenilor este ațintită asupra noastră, în așteptare. Ei își apleacă urechea pentru a auzi de la noi, din viața noastră înainte chiar decât din inimile noastre, știrea de odinioară: *“L-am găsit pe Mesia”*. Vor să vadă dacă și noi suntem capabili să părăsim mrejele orgoliului nostru și ale temerilor noastre, pentru a vesti anul de har al Domnului.

...”Veniți să umblăm împreună în lumina Domnului”.

Lui să-i fie slava în vecii vecilor. Amin.

Puncte de vedere

Cer si destin

Ioan Cismileanu

Robia stricaciunii

Imediat după creație, atât lumea cât și omul „*erau bune foarte*” - Fac.1, 31 (și omul ar fi putut stăpâni pământul) dar prin căderea lui în păcat s-a urât și lumea, s-a stricat întocmirea ei, s-a stricat chipul treimic al lui Dumnezeu din ea (triada substanță-energie-informație). „*Spini și pământă îți va rodi el*” – pământul - Fac.3, 18; „*Când vei lucra pământul, acesta nu-ți va da roadele sale ție*” – Fac.4, 12; „*Toată făptura împreună suspină și împreună are dureri*” – Rom. 8, 22. Stricarea omului a dus la stricarea lumii iar stricarea lumii a dus la rândul ei la înrăutățirea vieții omului pe pământ (pământ neroditor, inundații, cutremure, poluare și în final: „foc din cer”, anticrist din cer - din OZN!) și deci la stricarea omului într-o și mai mare măsură. Omul a intrat astfel într-un cerc vicios, în *robă stricaciunii*, într-o închisoare în care gratiile, lanțurile și lacătele sunt păcatele lui și a devenit responsabil în fața lui Dumnezeu, atât pentru semeni cât și pentru natură și chiar *cosmos*.

„*Cerul înstelat deasupra mea și legea morală în mine*” sunt deci două lucruri ce se întrepătrund. Sfântul Maxim Mărturisitorul și Sfântul Grigorie de Nyssa ne spun chiar că, omul (omenirea) trebuie să reunească în sine întreg universul creat și să se îndumnezeiască împreună cu el, să se mântuiască împreună cu el, căci „*și făptura însăși se va izbăvi din robia stricaciunii, ca să fie părtaşă la libertatea mării fiilor lui Dumnezeu* (Rom.8, 21). Cu toate acestea, păcatele omului sunt și azi „*strigătoare la cer*”!

Astfel, de la începuturi, *pământul și cerul* au devenit o reflectare a chipului desfigurat de păcat al omului, o oglindă a lui, a păcatelor lui dar și a virtuților lui. Așa a apărut astrologia, care-i spune omului că prezentul și viitorul lui sunt date de astre, adică, de fapt, de **trecut**, de păcatele și virtuțile părinților, a strămoșilor în general. Astele nu numai că ar descrie destinul omului ci ele chiar ar acționa asupra omului pentru realizarea lui.

Astrologii însă nu ne spun că și păcatele oamenilor (ca și faptele lor bune) ar influența astrele. În plus, ar mai trebui spus că, așa cum unii oameni se nasc doar pentru a se arăta prin ei lucrările lui Dumnezeu (ei nefiind o oglindă a păcatelor părinților – In.9, 3), tot

asa există astre care nu oglindesc păcatele oamenilor ci doar vestesc lucrările (din planul) lui Dumnezeu. De asemenea, ar mai trebui spus că cei trei magi (care erau și astrologi) au sfârșit prin a i se *închina* lui Iisus, înălțime la care astrologii de azi nici măcar nu aspiră, căci ei nu-L respectă ca pe Dumnezeu, ca pe Împăratul împăraților.

Iubește și fă ce vrei

A fi astrolog înseamnă deci – involuntar - a privi doar înapoi, în **trecut**, înseamnă a rămâne *încremenit* din punct de vedere spiritual (precum femeia lui Lot), *a nu mai putea face nimic* după voia noastră și a lui Dumnezeu, căci astrele (și deci păcatele **trecutului**) dispun total de destinul nostru. Pentru a ieși din robia stricaciunii, din închisoarea păcatelor, cheia (legea nouă, iubirea, iertarea de păcate) ne-a adus-o Hristos. Ea este frumos exprimată de Fericitul Augustin: „*Iubește și fă ce vrei*”. Chiar și astrologii au trebuit să dea înapoi și să spună: „*Astrele predispun, omul dispune*”.

Cititul **viitorului** în stele, mai ales ca profesiune, este urâciune în fața lui Dumnezeu (Deut.18, 10), căci înseamnă că omul se ocupă mai mult de influența păcatelor din **trecut** decât de cultivarea virtuților în viitor, se ocupă mai mult de Moarte (care este plata păcatelor) decât de Viață (care este cununa virtuților) și mai înseamnă că omul se ocupă mai mult de Creație decât de Creator. Ori, pentru a participa la salvarea Creației, omul trebuie în primul rând să-și salveze sufletul din închisoarea păcatelor. Pentru a reface chipul Creației, omul trebuie să-și refacă chipul lui Dumnezeu din el, căci, așa cum stricarea omului a stricat și Creația, tot așa, prin curățirea omului (cu ajutorul lui Hristos) se va curăți și Creația (*un cer nou și un pământ nou...*).

Deci astrologia nu trebuie să ne fie un ghid în viață, horoscopul (zilnic, săptămânal, lunar, anual) nu trebuie să ne fie consilier spiritual și „duhovnic”, ci calea noastră și exemplul nostru trebuie să fie Hristos. Hristos este **Calea** iubirii, a crucii, a jertfei pentru aproapele, este **Adevărul** ce ne face liberi, ne scapă de poveri și căutări și ne aduce odihna, este **Viața** veșnică. Dar pentru că lumea văzută a fost creată să-i folosească omului pe calea spre înfiere, cred că și astrele ar trebui să joace un rol (dacă și „*pietrele vor striga*”,

cu atât mai mult astrele!) și anume acela de **semn**. Dar nu orice semn ci doar acele semne care:

- pot fi văzute de mulți oameni;
- semnaleză un eveniment viitor major pentru oameni (bun sau rău);

Puncte de vedere

- au rol de avertisment în cazul în care semnaleză un eveniment rău, o pedeapsă (precum proorocirea lui Iona pentru orașul Ninive) nu de ceva iminent, astfel încât dacă omenirea renunță la păcate, atunci și Dumnezeu va renunța la pedeapsă.

E c l i p s a

Văzută prin filtrul credinței

Icoana cereasca a Sfintei Treimi

Printre primele lucruri ce le află un om – copil fiind – este și acesta, că Domnul nostru, Dumnezeu, se află în cer. Este o explicație pentru “minte copiii”, dar copilul învață “Tatăl nostru” și zice “Care ești în cer”. Apoi crește, află că omul a zburat în cosmos, a trecut prin albastrul acela care credea că-i cer și nu a dat nici de Dumnezeu, nici de îngeri. A învățat că “cerul” e de fapt o altă lume, nevăzută, și așa, o parte din frustrarea de a ști că cerul nu e ceea ce credea, a fost oblojită...

Și totuși, atunci când o durere năprasnică îi lovește sufletul, din străfundul lui urcă ceva ce-i ridică ochii spre cer și zice: “Doamne, Dumnezeule...”.

Într-o după-amiază de vară, către seară, eram undeva pe câmp, trântit în iarbă, privind cerul. În jur și în mine toate se linișteau. Priveam cerul: fără un început, fără un sfârșit – linia orizontului se tot mută, nu-i așa? – fără a putea fi cuprins (rachetele au zburat prin el și parcă și-a pierdut consistența). Dar cerul acesta, poate pentru a compensa senzația aceasta de necuprins, îmi arăta ceva mult mai concret, mai palpabil: *soarele*. Iar din el se revarsă cea care ne ține în viață: *lumina*.

Total îl are pe **Fiul**, prin care se revarsă **Duhul**...

Cerul are **soarele**, prin care se revarsă **lumina**...

Și atunci, pentru mintea mea și sufletul meu, **icoana Prea Sfintei Treimi**, făcută de însuși Dumnezeu în această natură și pusă deasupra noastră, am văzut-o pentru prima dată, iar cerul copilăriei mele a fost pus la loc.

Iar acum când știu că o să fie o eclipsă, mă gândesc că chipul lui Iisus din această *icoană* a Sfintei Treimi de deasupra mea, se ascunde de noi, oamenii. Dumnezeu este Ziditorul întregului univers, al tuturor stelelor și planetelor, “*Cel ce a hotărât pentru vecie rostul lor*” (Iisus Sirah 16, 28), care “*pe toate pe nume le cheamă*” (Isaia 40, 26), iar ele “*mereu ascultă de porunca lui Dumnezeu*” (Iisus Sirah 16, 29). Că o eclipsă poate fi mai mult decât un calcul ce ține de astronomie, că poate fi un semn pentru lumea aceasta, e ceva știut. Să ne gândim la ziua răstignirii Domnului, în care a avut loc o eclipsă de soare (Mt.27, 45; Lc.23, 44-45): “*Și era acum cam la al șaselea ceas și întineric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea; și s-a*

întunecat soarele; și catapeteasma templului s-a sfâșiat prin mijloc” (dacă veți citi pagina web a lui Fred Espenak de la NASA, veți găsi că pe data de 19 martie a anului 33 a avut loc o eclipsă totală de soare, vizibilă din Ierusalim! Apoi, știm că orice eclipsă totală de soare durează trei ore - ca în versetul biblic – chiar dacă soarele nu este acoperit total decât circa 2 minute). Să ne gândim și la cuvintele proorocului Ioil, care precizează că venirea Domnului va fi precedată de o eclipsă de soare și una de lună: “*Soarele se va întuneca și luna va fi roșie ca sângele, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea, precum a zis Domnul; și între cei mântuiți numai cei ce Cheamă pe Domnul*” (Ioil 3, 4-5).

Așadar, oare ce vrea să ne spună această eclipsă? Înainte însă de a răspunde, este bine să ne gândim că înaintea Domnului, înțelepciunea acestei lumi nebunie este. Dar mai știm că însuși Domnul nostru Iisus Hristos a spus să fim atenți la semnele vremilor (Lc.12, 56). Deci, oare ce vrea să ne spună această eclipsă?

Sfârșitul omului va fi pe măsura vieții

Dar poate prima întrebare ar trebui să fie: de ce eclipsa are loc chiar în postul Adormirii Maicii Domnului?

Să citim mai întâi însemnările duhovnicești ale lui Siluan Athonitul, cel ce spune că a primit “rugăciunea lui Iisus” rugându-se înaintea icoanei Maicii Domnului: “*Într-o zi... mi-a venit gândul: “poate Maica Domnului a păcătuit vreodată chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit: “Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a mărturisit în inima mea, curățenia ei*”. Deci, dacă ea nu a greșit nici măcar cu gândul și vrednică a fost de a-l naște pe Fiul lui Dumnezeu, noi oamenii ar fi trebuit să avem un suflet curat (asemeni Maicii Domnului), pentru a-l putea naște (duhovnicește) pe Iisus, în inima noastră, și să putem spune asemenea Apostolului Pavel: “*Nu eu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine*”.

Sfârșitul vieții pământești a Maicii Domnului a fost pe măsura vieții, unul întru slavă, așa cum aflăm din Viețile Sfinților, în care se spune că îngerii au luat pe norii cerului pe sfinții apostoli, de la marginile lumii, pentru a fi de față la adormirea ei, împreună cu puterile cerești, cu arhanghelii, îngerii, cu sufletele dreptilor și sfinților strămoși și prooroci, iar sufletul ei l-a dat în mâinile Fiului ei, cel prea iubit, fără durere adormind ca într-un somn dulce.

Oare eclipsa aceasta, în postul Adormirii Maicii Domnului, nu este un semn pentru adormirea acestei lumi, pentru sfârșitul ei (sau a unei părți a ei) - pe măsura vieții ei? Despre anul 1992, adică anul 7500 de la Adam, sunt numeroase povestiri ale unor bărbați sfinți, ierarhi și cuvioși ca: Sfântul Nifon al Constantinopolului, Cuviosul Nil Athonitul, Cuviosul Cosma al Etoliei, Sava de la Calimos și Sfântul Calinic de la Cernica, care spun că începând din acest an vom asista la derularea unor evenimente ce prevestesc apropierea sfârșitului lumii.

Dacă este așa, atunci sfârșitul nostru va fi pe măsura vieții acestei lumi, un sfârșit în durere, în care Iisus își va ascunde fața de la noi. Nu va fi un sfârșit fără durere, sub mâna blândă a lui Iisus, precum Adormirea Maicii Domnului, decât pentru cei ce nu și-au murdărit haina Duhului Sfânt, ascultând de porunca iubirii. Poate de aceea 15 august (Adormirea Maicii Domnului) s-a rânduit a fi anul acesta duminică, ziua învierii, căci viața ei a fost fără de păcat, iar 11 august (eclipsa) într-o zi de miercuri, zi în care Iuda l-a vândut pe Iisus, căci lumea aceasta l-a vândut pe Iisus pentru câte și mai câte.

România – întuneric și lumină

Eclipsa aceasta însă, ar putea să aibă un mesaj aparte pentru noi, românii. Banda de eclipsă totală începe la circa 700 km est de New York, în Atlantic, unde va avea o lățime de 50 km și o durată a eclipsei totale de circa un minut, apoi umbra lunii va trece peste Anglia, Franța, Germania, Austria, Iugoslavia, Ungaria, iar *fața ei maximă se va produce în România*, la câțiva kilometri vest de Rm. Vâlcea, unde durata va fi de 2 minute și 23 sec. și lățimea benzii de umbră de 112 km.

Tot în această zonă este densitatea cea mai mare de mănăstiri din România (pe de altă parte, România este țara cu densitatea cea mai mare de mănăstiri active din lume). Se află aici mănăstirile: Frăsinei, Dintr-un Lemn, Cozia, Hurez, Turnu, Govora și multe-multe altele. Oare întâmplător eclipsa “se arată” cel mai bine acestui ochi al pământului îndreptat spre Dumnezeu (căci așa am putea numi această zonă)? Celui ce-și ține mintea și sufletul îndreptate spre Domnul, Acesta nu-i lasă așteptarea în zadar! Când am luat masa la unele din aceste mănăstiri, în timpul mesei se citea (ca de altfel în majoritatea mănăstirilor) din viața sfântului din acea zi. Iar în 11 august, în calendarul creștin ortodox, este Sfântul Nifon.

Despre Sfântul Nifon știm că a fost originar din Moreea, din părinți străluciți în Domnul, de neam bun. Citim în Viețile Sfinților că într-o noapte, stând la rugăciune, în Sfântul Munte fiind, un bătrân îmbunătățit l-a văzut pe Sfântul Nifon că “*stătea drept și își avea ochii și mâinile îndreptate spre cer; era tot plin de o lumină care se suia până la cer și strălucea peste tot*”. Și tot în Sfântul Munte fiind, niște monahi îmbunătățiți, într-o altă noapte, “*au văzut o văpaie de foc care se suia de la pământ până la cer*” din locul sfântul se ruga, iar acesta era tot luminat. Iată așadar că uneori, peste oamenii lui Dumnezeu poate coborî lumina în timpul nopții, iar peste noi, în 11 august, întunericul în timpul zilei...

Dar bunul Dumnezeu a rânduit ca Sfântul Nifon să ajungă și în Țara Românească, la rugămintele domnitorului de atunci, Radu, care l-a chemat să fie povătuitorul și păstorul lor (să-i învețe calea mântuirii), dându-i stăpânire asupra lucrurilor bisericești și drept de poruncă a ce va socoti de cuviință. Deci acesta a făcut o bună rânduală în sânul bisericii și al poporului, îndreptând pe mulți din obiceiurile lor rele.

S-a întâmplat însă ca un mare boier din Moldova, multe rele făcând, pentru a scăpa de stăpânire a fugit de acolo, lăsându-și casa, femeia și copiii și a venit în Muntenia. Aici, domnitorul Radu a vrut să-i dea de soție chiar pe sora lui. Sfântul Nifon împotrivindu-se la această nelegiuire, domnitorul Radu i-a răspuns: “Noi suntem oameni ai lumii și nu putem să urmărim socoteala ta” și l-a izgonit din Țara Românească. Înainte de a pleca, Sfântul Nifon le-a spus câte au să se întâmple țării și că domnul Radu și boierul moldovean vor avea moarte rea. Întrădevăr, după izgonirea lui s-au făcut mari tulburări în Biserica Țării Românești și în țară (“vânturi, secete și foamete mare”), iar domnul Radu a aflat moarte cumplită.

Însă, după domnia altor doi domni ce au urmat lui Radu, pe tronul țării a urcat chiar fiul duhovnicesc al Sfântului Nifon, ce l-a avut în timpul șederii sale aici, acesta fiind Neagoe Basarab, care mult l-a iubit și l-a slujit pe sfânt, iar după moartea acestuia îi purta cinstitele moaște – capul și mâna sfântului – ori unde se ducea, spre sfintenție și izgonirea potrivnicului. Aceste sfinte moaște se află și azi la Mitropolia Olteniei.

Din acestea toate, ar fi bine să învățăm că **pentru a avea bunăstare în țara și conducători înțelepți, trebuie să urmărim nu cele ale lumii, ci cele ale lui Dumnezeu.**

*

Oamenii au explicația științifică a acestui fenomen (eclipsa), dar ar putea să vadă orbi fiind? - “*Ochi aveți și nu vedeți*” (Mc.8, 18). Privirea unei eclipse fără un filtru special poate duce la pierderea vederii, iar privirea ei fără un filtru al credinței, la pierderea mesajului adânc al acestui semn ceresc.

În 11 august 1999 să privim eclipsa nu în întuneric ci în lumina credinței.

S.D. - Sibiu

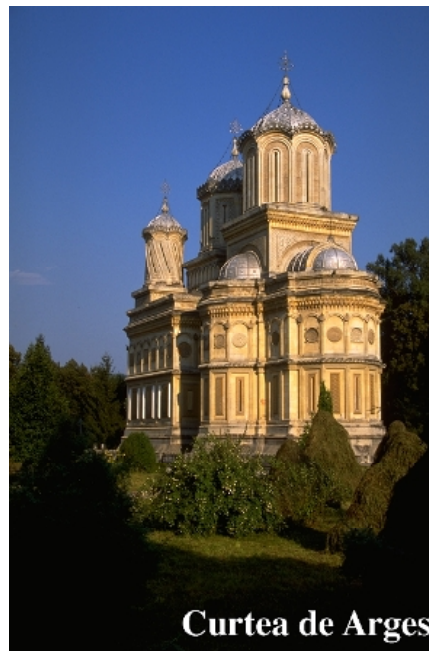
Nota Redacției: Eclipsa poate fi observată și de la Centrul de Observație de la *Mănăstirea Dealu* (lângă Târgoviște) - unde în 1603 a fost adusă racla cu capul lui *Mihai Viteazul* și unde, în total, sunt 6 morminte voievodale, și din mai multe puncte de observare de la stațiunea balneară Pucioasa - unde se află și *mănăstirea Noul Ierusalim* a mișcării milenariste a soților Zidaru, cu accent pus pe a doua venire a lui Hristos (parusia) și foarte critică atât la adresa ecumenismului cât și a ortodoxiei (a clerului mai ales).

Câteva mănăstiri și schituri cu hramul "Adormirea Maicii Domnului": Hodoș-Bodrog, Bistrița, Govora, Strehareț. Curtea de Argeș, *Negru Vodă* (aici se află înmormântat Radu Negru Voievod, un personaj misterios), Țigănești, Sinaia, Sfânta Maria-Techirghiol, Celic Dere, Mușunoaiele, Găvanul, Târnița, Valea Neagră, Vărzărești, Adam, Vladimirești, Balaciu, Nicula, Văratec, Putna, Brâncoveanu, Turnu Roșu, Rohia, Izbuc, Polovragi, Tismana (majoritatea se află în banda de umbră maximă!).

Umbra lunii va traversa România de la vest la sud-est (Aradul e primul oraș vizitat de eclipsă). Lățimea maximă a benzii totale va fi de aproximativ 112 km. Lângă Râmnicu Vâlcea (la Ocnele Mari - Ocnița) va fi maximul eclipsei, la ora 14 și 7 minute, ora locală de vară, durata maximă a fazei totale fiind de 2 minute și 23 secunde. După România, umbra lunii va traversa N-E Bulgariei și Mării Negre, Turcia, N-E Siriei, Irakului și Iranului, sudul

Pakistanului și India centrală (lățimea benzii de umbră și durata fazei maxime scăzând) și va părăsi Pământul în Golful Bengal, la apusul soarelui.

O eclipsă totală vizibilă din România a avut loc ultima dată în 15 februarie 1961, iar următoarele vor fi la 3 septembrie 2081 și la 7 octombrie 2135.

Curtea de Argeș

Sacro-terapia

VINDECAREA FĂRĂ MEDICAMENTE

Prof. Aurel Simionescu

Orice tratament făcut fără Dumnezeu este incomplet

Ca să poți căpăta bunăvoința lui Dumnezeu, trebuie întâi să te împaci cu el. Un echilibru sufletesc și trupesc nu poate fi dobândit decât prin consum de alimente vii (crude) și o viață închinată în întregime slujirii lui Dumnezeu. Nici o terapie de medicină alternativă care ignoră **punerea în practică zilnică** a Poruncilor lui Dumnezeu nu-l vindecă pe bolnav decât temporar sau în mod fals, căci Satana, tatăl înșelăciunii, nu urmărește decât să ne păcălească astfel încât să nu ajungem a ne împăca sufletele cu Creatorul, Tatăl nostru Ceresc, singurul de la care vine orice **Bine Veșnic!**

În ce constă Sacro-terapia?

Sacroterapia este o îmbinare armonioasă a Sfintei Spovedanii, a Sfintei Împărtășanii, a rugăciunii și a regimului de alimente netratate termic (peste 42°C).

1. **Sf. Spovedanie** făcută cel puțin o dată pe lună ne spală și ne dezleagă de păcatele prin care am încălcat cele 10 Porunci din Sf. Scriptură, reîmpăcându-ne cu Tatăl. Nu încălțați un ciorap curat pe un picior murdar, nu-i așa?
2. **Sf. Împărtășanie** ne dă tăria și puterea Trupului și Sângelui lui Iisus, singura sursă de putere aici sub soare, spre mântuire.
3. **Rugăciunea**, prin gândurile și cuvintele ziditoare conținute, reprezintă chiar **Voia** Domnului și traseul de Lumină sufletească pe firul căruia Domnul ne revarsă Harurile și Darurile trebuincioase asigurându-ne, totodată, și o respirație ritmică profundă, benefică.
4. **Hrana vie** este cea care ne reînsănătoșește sângele bolnav din cauza lăcomiei, desfătărilor și plăcerilor lumești în care omul desfrânat și-a pângărit trupul și sufletul.

Domnul fiind IZVORUL vieții, la Izvor nu se poate ajunge DECÂT contra curentului delăsător (comoditate, obișnuință, lene). Prin hrana vie, de fapt, preamărim, venim în întâmpinarea Duhului de Viață al Domnului din Templul trupului nostru. *Oricare împreunare lacomă cu cele plăcute simțurilor este tot o formă de preacurvie, neplăcută Domnului, indiferent dacă e vorba de gust, văz, pipăit, auz, miros sau imaginație și determină în trup aceleași efecte nefaste ca și hrana nevie, bicuind în noi Duhul vieții, până la izgonire, adică pe Hristos!...*

VIUL este Chipul Divin manifestat al Puterii de Zidire a Domnului, iar VIUL CHIP Divin este **Sacru**; fără Divin nu există nici viu nici Sacru.

Sacro-terapia este terapia lui Dumnezeu, este întoarcerea cu fața către Dumnezeu. Această terapie prin sacru înseamnă respectarea legii lui Dumnezeu în celula biologică. Dumnezeu este iubitor, milos, iertător, răbdător, dar... **NU ESTE TOLERANT!**

Explicația științifică a Sacro-terapiei

Moartea nu poate hrăni *viața* căci nu o poate IUBI (fuziona), fiind opuse. Tot așa, ADN-ul, copacul vieții - ce apare atât în Facere cât și în Apocalipsă, trebuie să fie levogir (să se rotească spre stânga) iar nu dextrogir (spre dreapta), cum este structurată materia moartă.

Omul are o structură care se rezidește cu fiecare celulă vie și care nu poate funcționa bine cu hrană moartă (nevie). Hrana vie tratată termic se descompune. În toate alimentele tratate termic peste 42°C sărurile minerale devin insolubile, mici cristale care, acolo unde se depun, infundă capilarele, împiedică hematopeza (producția de hematii), sistează aproape total eliminarea toxinelor, creând astfel disfuncții ale întregului organism. Ele se înfig în pereții țesuturilor, le rănesc la orice schimbare a presiunii atmosferice, iar sângele micilor hemoragii alimentează dezvoltarea microbilor, virușilor și agenților patogeni.

Deci, blândul foc metabolic divin (până la 42°C) aduce celule vii (de frunză, floare, etc.), aducând totodată și pacea și îndelunga răbdare a Creatorului, în timp ce focul pârjolitor al iadului aduce moarte, descompunere, risipire, cenușă și răzvrățire. Substanța bazică ZIDEȘTE, dar acea acidă borhotește, fermentează, descompune, deci aduce DEZBINARE. Apa fiartă sau distilată din alcooluri, ciorbă ceaiuri, mâncăruri gătită, devine APĂ SATANICĂ, aflată în stăpânirea Îngerului morții...

Dumnezeu înseamnă lumină, iar mâncarea trebuie să aibă și ea lumină. Îndemnul de a folosi DOAR legume, fructe și cereale ne parvine atât din cuvintele Tatălui Ceresc, cât și din cele ale aleșilor Săi. Bolile își au deci izvorul în încălcarea de către om a legilor date de Dumnezeu pe Pământ. Iisus Hristos spune în Noul Testament: *“Eu sunt izvorul vieții”* - *“Veniți la Mine și vă voi da odihnă”*. Orice vindecare se poate obține doar prin revenire la hrana vie, la hrana în care apa vie se găsește în stare naturală, nefiartă, fără chimicale.

Terapia prin Sacru, oglindită în Sfânta Scriptură

Dieta alimentară a acestui mod de însănătoșire este inspirată din cărțile vechiului și noului testament ale Sfintei Scripturi, iar îndemnul de a folosi doar legume, fructe și cereale în alimentație ne parvine atât din cuvintele Tatălui Ceresc, cât și din ale aleșilor Săi. Chiar este bine să le căutați spre a le citi și a constata că nu avem nici un merit în afară, poate, de acela de vi fi reamintit:

Facere 1.29, Deuteronom 30.19, Isaia 1.19, 33.15-16, 65.4, 66.17, Psalmi 1.3, 22.2, 26.19, 80.15, 114.9, Ieremia 12.16, Daniel 1.8-17, Ioan 6.51, Fapte 11.8, Romani 3.13, 12.1, 14.2-21, Iacob 5.13-17, Apocalipsa 22.2.

Iată câteva din acestea:

- “Iată, vă dau toate ierburile (verziturile) care fac sămânță de pe toată fața pământului și toți pomii ce au rod cu sămânță în ei. Acestea vor fi hrana voastră!” a zis Dumnezeu (Facere 1.29) primilor oameni ÎNAINTE DE A FI PĂCĂTUIT, ceea ce, implicit, ne arată care este, de fapt, hrana recomandată de Creatorul însuși celor ce vor să fie mântuiți...

- Daniel din Vechiul Testament (Daniel 1.8-18) refuză să se spurce cu mâncarea (carnea și hrana făcută la foc) Împăratului spre a nu se pângări, cerând în schimb zarzavaturile și apa dată sclavilor. Și numai după 10 zile, Daniel cu prietenii săi arătau mai frumoși și mai bine decât toți ceilalți tineri, iar Domnul le-a dat știință, pricepere și înțelepciune în toate cele.

- Psalmi 22/23:2 “Condu-mă, Doamne, la pășuni verzi și la ape de odihnă” (care n-au fost tulburate, distruse termic...)

- Să ne tragem mâna înapoi de la mită și afaceri necurate, să ne ferim ochii și urechile de la rele, violențe și urăciuni dacă vrem protecția și ajutorul Domnului [Is.33.15-16]

- “Pâinea care se coboară din cer este cea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare...” [Romani 8.32]

- Gâttelejul celor care se hrănesc cu mâncare moartă seamănă cu un mormânt deschis [Romani 3.13]

- Îndemnul Sf. Pavel către cei slabi (și cât de mulți sunt aceștia în zilele noastre) este să se hrănească doar cu verdețuri. [Romani 14.2]

- Citiți din epistola Sf. Apostol Iacob.

Regimul alimentar de urmat

Regimul alimentar (masa) are trei variante, corespunzător la trei grupe de alimente vii:

- **rădăcinoasele** (scoase de sub pământ și deci *nevăzute de soare*),

- **frunzoasele** (crescute pe pământ și deci, văzute de soare – N.Red.: deci și **legumele** crescute pe pământ),

- **fructele** (culese de la înălțime și deci, foarte expuse soarelui). La oricare din acestea se adaugă și **semințe** comestibile: *“Sămânța e Cuvântul lui Dumnezeu”* (Luca 8.11). De asemenea, toate acestea se consumă cu pâine neagră.

De mare importanță este a se consuma vegetale și fructe care sunt cultivate și recoltate de pe meleagurile noastre (cel mult din țări de pe același meridian și paralele cu țara noastră), deoarece astfel vor rezona cu ființa noastră

care s-a format și s-a structurat aici, s-a îmbibat de energiile terestre și spirituale locale.

Prin urmare puteți folosi următoarele trei variante de regimuri (mese) cu cel puțin o oră distanță între ele. Funcție de sezon și de posibilitățile de aprovizionare, temporar se poate renunța la una-două din cele trei variante (recomandarile de mai jos sunt făcute pentru cei bolnavi):

Rădăcinoase (Nevăzute de soare)

- **Morcovi** - 5, potriviți ca mărime
- **Pătrunjel** - 1, potrivit
- **Păstârnac** - 1/2 din bucată potrivită
- **Țelină** - 1 buc. cât o nucă
- **Sfeclă** - 1 buc cât un măr potrivit
- **Cartof** - 1 buc cât o piersică

Atenție: În caz de colită sau arsuri stomacale, folosiți pentru început doar sucul obținut printr-un aparat de stors; mestecați sucul bine cu *miez* de pâine neagră veche de o zi, puțină țărâțe de grâu și/sau puțin grâu *înmuiat*. Folosiți aceasta timp de trei săptămâni pentru dezinflectarea traiectului gastro-intestinal.

Apoi puteți începe să consumați și partea solidă care rămâne în urma stoarcerii, *punând-o în suc cu mâna*, treptat, din ce în ce mai mult. Puteți proceda astfel până ce veți ajunge să nu mai stoarceți legumele, ci le veți mânca doar rase, adăugând numai grâu înmuiat și chiar mei, sau orz înmuiat.

Grâul înmuiat se folosește cam 3 lingurițe (de lemn) la o masă sau doar una în cazul în care se folosește și mei sau orez. La rădăcinoasele rase se poate pune puțină zeamă de lămâie, diluată într-o ceașcă de apă cu ISOP, preparat de cu seară.

Frunzoase (ce cresc pe pământ)

- **Salată verde** - 5 frunze
- **Varză** - 3 frunze cât mai verzi
- **Spanac** - cca 15 frunze potrivite
- **Ștevie** - 2-3 frunze potrivite
- **Urzici** - 10-15 frunzulițe(eventual puțin opărite ca să nu piște)
- **Pătrunjel** - 5 fire (doar frunzele)
- **Țelină** - frunzele de pe un fir
- **Mărar** - 5 fire
- **Pătlagină** - 2-3 frunze potrivite
- **Castracvete-bubos** - 1, cu coajă
- **Pătlagele roșii** - una mică pe zi (după însănoșire, chiar 2-3)
- **Ardei gras** - 1, verde
- **Gogoșar** - 1, verde
- **Cornul caprei** - 1, verde

Atenție: În caz de colită sau arsuri stomacale, se aplică recomandările precedente timp de trei săptămâni, pentru dezinflectare.

Fructe, semințe, miere

- **Mere** - 4 (2 roșii, 2 galbene)
 - **Pere** - 1 coaptă (nu supracoaptă)
 - **Cireșe** - 25 (nu supracoapte)
 - **Vișine** - 25 (nu supracoapte)
 - **Prune** - 5-7 (nu supracoapte)
 - **Caise** - 5-7 (nu supracoapte)
 - **Piersici** - 5 (nu supracoapte)
 - **Struguri** - 2 ciorchini (alb\negri)
 - **Citrice** - doar din țările apropiate meridianului României, după însănoșire
- (pentru DIABET sunt alte indicații)

Fructele, după sezon, se pot consuma cu 1/2 linguriță de **miere**, împreună cu 2-3 nuci, 1-2 migdale, 10 alune de pădure, 15 **semințe** de dovleac și de floarea soarelui, 5-6 de caise, amestecate toate cu puțin grâu înmuiat, țărâțe de grâu, orez (nu fiert, ci înmuiat la foc mic în cuptor cu ușa semideschisă, 3-4 ore, oala fiind acoperită).

Atenție: În caz de colită sau arsuri stomacale, și la fructe se aplică pentru început recomandările de la prima variantă de dietă, iar semințele se strivesc înainte și se mestecă bine în gură, eliminând celuloza.

Se consumă doar miezul pâinii deoarece coaja conține malț care s-a dovedit prin experiențe de laborator că este cacerigen, sărurile minerale devenind insolubile.

La oricare dintre cele trei variante se pot folosi și alte cereale înmuiate.

INFUZIE LA RECE CU IARBĂ DE ISOP (Herba hysopi)

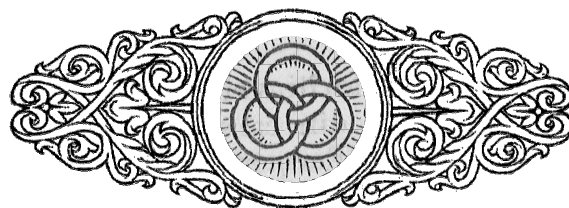
Seara, la culcare, se pun într-o cană de ceai cât se poate lăsa cu 3 degete din punga cu iarbă de isop ce se poate cumpăra de la PLAFAR sau de la unele farmacii ce vând plante medicinale. Apoi se va turna aghiazmă sau chiar apă rece de la robinet până la jumătatea căni. **Se ferește de praf** și se lasă până dimineața. Imediat la sculare, după igiena de dimineață, se strecoară și se bea încet, cu înghițituri mici, repetând cuvintele: "*Stropește-mă Doamne cu isop și mă voi curăți. Spală-mă și mai vărtos decât zăpada mă voi albi*" (Ps.50, sau 51 în unele Biblii).

Isopul nu vindecă, ci are puterea de a întări hotărârea bolnavului de a nu se mai întoarce la hrana moartă, aflată sub stăpânirea Îngerului Morții și Întinericului. Se folosește și bineînțeles, doar rezultate, tot numai după o BUNĂ SFÂNTA SPOVEDANIE.

Un nutriționist american a ajuns la concluzia că persoanelor care nu consumă alimente ce conțin zinc (ouă și carne roșie), adică vegetarianilor, le scade dorința sexuală (libidoul). Pentru creștini acest lucru nu este o noutate ci este un lucru care îi trebuie mereu adus aminte!

**Dumnezeu este iubire.
Dragostea dintâi**

Drumul cel mai lung – de la buze la inima

Pr. Miron Mihăilescu

Ocna Sibiului – august 1996

*“Poporul acesta Mă cinstește numai cu **buzele**,
dar **inima** lor e departe de Mine...”*

Ce a constatat Mântuitorul din întâlnirea Lui cu oamenii? Iată ce tânguire exprimă El: constată că oamenii sunt departe cu inima de El, că prin manifestările lor de viață nu se vede că pe El îl așteaptă, că pe El vor să-L întâlnească. Poporul (omenirea) nu dovedește prin comportarea lui că a înțeles, nu-i răspunde Mântuitorului la râvna Lui de-a se apropia de noi, de fiecare, să ne fie El nouă, inimă. *“Inima lor e departe de Mine”*. Exprimarea aceasta “departe de Mine” ne dă de gândit! Suntem departe de Cel ce a spus: “Voi fi cu voi în toate zilele, dacă aveți dragoste unii față de alții. Voi fi cu voi pentru a fi voi, cu inima, ca Mine”. Să ne gândim la această propunere, la râvna pe care Mântuitorul a spus c-o are pentru noi, de a ne fi El inimă, de apropiere între noi. Asta dorește: să-L credem, că ne are ca pe ai Lui, să-I credem dragostea și râvna. Ori El constată că oamenii nu au înțeles această propunere. “Ei nu Mă recunosc ca atare”. Se îndurerează, dându-și seama cât de departe suntem unii față de alții și văzând că nu-L recunoaștem pe El în inimile oamenilor. El vrea să-I luăm inima Lui și s-o folosim pentru a ne apropia unii față de alții. Aceasta a fost Evanghelia de **Luni**. Prin ea, Biserica ne aduce aminte că Mântuitorul ne pune la îndemână viața Lui pentru a ne iubi.

Nu mâncarea ne spurcă ci gândurile netrebnice ale inimii

Din Evanghelia de **marți** am reținut alt cuvânt: “Nu mâncare te spurcă, ci invers” (vorbind de post). Se trage concluzia: Omul spurcă mâncarea când o folosește fără rost și rânduială dumnezeiască. Dumnezeu ne-a dat mâncarea pentru a ne întreține viața, ori noi folosind-o invers (N. Red.: trăim și muncim ca să mâncăm în loc să mâncăm ca să trăim), o spurcăm. Noi spurcăm mijloacele puse de Dumnezeu la îndemână să trăim, le spurcăm prin dispoziția inimii noastre, neatență la darurile primite, neapreciind puterea de viață oferită de Mântuitorul. Nefiind atenți la mijloacele care ne sunt puse la dispoziție pentru viață, noi le stricăm. Nefiind atenți la valoarea și prețiozitatea acestor mijloace (că vin de la Dumnezeu),

noi le murdărim. Această idee să rămână, așadar: pe om nu-l spurcă decât ceea ce iese din inima lui: gândurile sale netrebnice cu care-I răspunde (vorba vine că-I răspunde) lui Dumnezeu. Noi spurcăm cu inima noastră neatență și neîncadrată în Dumnezeu. Toate cele din afara noastră sunt curate și sfânt puse la dispoziție, iar noi trebuie să apreciem asta. Dacă folosim autonom darurile lui Dumnezeu, spurcăm totul cu inima noastră.

De ce nu înțelegeți!?

Miercuri. Dintr-o vorbire a Sa reiese pregnant supărarea pe noi. În convorbirea cu ucenicii, se întreabă: *“De ce nu înțelegeți?”* De ce nu înțelegeți, că Eu doar v-am dat mintea pentru asta!? Altă tânguire, iată, care ni se pune la inimă. Dacă a ajuns Dumnezeu să se întrebe așa ceva, oare cât de gravă trebuie să fie greșeala noastră de-a nu fi atenți la El!? Neatenția noastră constituie durerea Lui de neexprimat în cuvinte...

“Cu înțelepciune să ascultăm Sfânta Evanghelie”. Așa se rostește în cadrul Sfintei Liturghii, înainte de citirea Sfintei Evanghelii. Avem înțelepciunea (altfel nu ne-ar cere-o) și nu o folosim. De aici rezultă durerea Mântuitorului. *“De ce nu înțelegeți?”* Să fim atenți pentru a-L înțelege când ne vorbește. E mare lucru! El ne spune o dată și încă o dată și încă o dată ca să ne între-n minte dragostea Lui cu care ni se dă nouă viață, iar noi, cu înțelepciune să constatăm lucrul acesta: că viața noastră e lucrarea dragostei Lui! Când ne iubește Dumnezeu ne și dă viață. Deodată cu iubirea e și dovedirea ei, iar noi trebuie să înțelegem!

Încredere dumnezeiască între două inimi omenești

Joi. Femeia cananeancă, L-a uimit pe Mântuitorul cu vorbele ei. Femeia era elenă și Mântuitorul i-a spus că El este pentru a da viață fiilor lui Israel și nu poate da câinilor cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Răspunsul femeii (*“Da, Doamne, însă și câinii mănâncă din făcăturile ce cad de la masa stăpânilor”*) l-a uimit pe Mântuitorul, făcându-L să exclame: *“Mare e credința ta!”*. El a provocat-o printr-un păruț dispreț, la care ea a reacționat, dându-I de înțeles că nu crede ca El să poată fi disprețuit, pentru că probabil știa despre felul Lui

de-a fi, de-a dăruii fără rezerve și că a crezut atât de tare în dragostea Lui încât a fost în stare să se exprime așa “Am încredere, că și dacă mă socotești un câine, tot mă vei ajuta, chiar așa fiind eu, fără valoare”. Iar Mântuitorul, în uimirea Lui, parcă ar spune: “Uite cum se încrede în om, tocmai așa cum am voit Eu! A citit în inima Mea - ca om - dragostea lui Dumnezeu și a așteptat, ca atare, această atitudine dumnezeiască a omului față de om, dăruitoare fără condiții”.

La acest lucru am tresărit și v-o spun, ca să împărtășim constatarea făcută: iată o inimă omenească ce se încrede-n altă inimă, dumnezeiește!

Apropierea de Dumnezeu ne înmulțește viața

Vineri. La înmulțirea pâinilor, spre seară, Mântuitorul a constatat că a venit lume multă și S-a temut că, stând oamenii nemâncați, se vor istovi pe drumul de întoarcere, deoarece “unii au venit de departe” ca să se apropie de El. De reținut ideea aceasta: au avut încredere să vină “din depărtare” și să se hrănească din ceea ce le poate oferi El. Asta dorește Mântuitorul: să constate râvna de-a veni cât de departe să ne apropiem de El! “De departe”. Din ce depărtări dorește Mântuitorul să ne apropiem. Oricât de departe ne-am afla față de Mântuitorul, să cutezăm, cu dragoste, a ne apropia! Și când venim la Spovedanie, va aprecia că, din depărtarea (greșeala) din care venim, noi vrem să ne apropiem de El. Domnul Hristos va fi atent la această râvnă și ne primește, înmulțindu-ne viața (N.Red.: precum pâinile). La mărturisire m-am gândit la momentul când omul își constată depărtarea lui de Dumnezeu și se grăbește a se apropia. Așa ne dorește, ca din depărtarea în care suntem, să ne apropiem de El. “Din depărtare”. Cum ne vede El pe noi: “*poporul acesta e departe cu inima de Mine*”, părăndu-I rău de cei care sunt departe și bucurându-Se de cei ce se apropie.

Sâmbătă: “*Cerul și Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*”. Nu ne ajunge o viață ca să putem cuprinde nemărginirea Lui, ca să cuprindem înțelesul dumnezeiesc al dragostei lui Dumnezeu exprimată prin cuvintele Lui. Să avem grijă de viața aceasta, că e prea puțină pentru a putea cuprinde NECUPRINSUL. Este mult de înțeles! Putem trăi vieți și nu vom cuprinde tot, deci să folosim zilele bine-bine, deoarece mult trebuie să cuprindem din dragostea lui Dumnezeu. Ne pânđește moartea și ne găsește neprinzând esențialul! Să nu pierdem din înțelesurile cuvintelor lui Dumnezeu fiindcă pentru viața noastră ne sunt date. Să chivernisim vremea aprofundând înțelesul vieții așa cum El ni-l pune la dispoziție. E mult de învățat din dragostea lui Dumnezeu, pe care, cu greu, într-o viață, o putem prinde. Dar, cu siguranță, vom prinde ceva, dacă suntem atenți. “Zilele, rele sunt” Cum adică, rele? Fiindcă trec și nu ne-am

folosit de ele. Cu înțelepciune (iarăși “înțelepciune”) să cuprindem bine de tot, sensul vieții.

*

Dacă ați prins aceste esențe:

- ce spursă viața? - Inima omenească neîncadrată în Dumnezeu, fără Hristos

- de ce nu suntem înțelepți să înțelegem că El este viața noastră!?

- de ce nu avem încredere (ca femeia cananeancă) în faptul că inima omenească trebuie să dovedească dragostea dumnezeiască!?

dacă le-ați prins - repet - aceste esențe, ne vor fi tuturor de mare folos sufleteș.

Maica durerilor

Zorica Latcu

E fum de lumânări pe zugrăveală?...
Un întunerec greu cernit-a zarea,
Când iconaru'n sfânta lui sfială,
Temutu-s'a să-ți vadă'ndurerarea.

La cruce stai. Pe haina cenușie
Mâini albe, mult prea albe, se'mpreună.
În Tine doar durerea mai e vie,
Căci lacrimi nu mai ai, să plângi, Prea-Bună.

În bezna mută fața Ta-i lumină;
Pe ea nu-i scris doar chinul unei mume;
E toată răstignirea lui deplină.
E toată suferința fără nume.

Că le-ai purtat în Fiul Tău pe toate
Și-i Crucea Lui în ochii Tăi răsfrântă.
Așa a vrut să zugrăvească, poate,
Un iconar, făptura Ta preasfântă.

Și ca să bei și Tu întreg paharul,
Pe frunte, peste lunga ta maramă,
În loc de spini, cu raze iconarul
A scris în răni durerea Ta de mamă.

Hristos –

Calea înțelegerii dintre oameni

Dialog cu Parintele *Constantin Galeriu* *

Printre oameni nu găsim desăvârșirea

Reporter: *Părinte Constantin Galeriu, vă mulțumim pentru vizită. Iată, noi ne luptăm să ne câștigăm un drum al nostru în noile condiții și vrem să fim imparțiali și să încercăm să promovăm binele și adevărul pe cât se poate. Pe mine mă obsedează ce se întâmplă cu omul astăzi, cu noi ca indivizi, cu noi românii? De ce suntem așa într-o situație de surescitare, supărați unii pe alții, porniți a ne chinui în loc să ne ajutăm? V-am admirat la TV și în alte ocazii și multă lume vorbește deosebit de frumos la adresa Sfinției Voastre. Chestiunea ar fi cum revenim la valori autentic românești? Românii n-au fost răi, au avut multe calități. Sunt toleranți cu vecinii, cu minoritățile, s-au bucurat de viață, dar acum parcă ne sfișiem prea tare. Asta e problema mea care mă confruntă pe mine și nu numai pe mine.*

Constantin Galeriu: Ca să ajungem la această comuniune sfântă unii cu alții, trebuie să o înrădăcinăm adânc în Dumnezeu, iar fără asta nu-i cu putință. O spun limpede, nu e de ajuns ca eu să cred în dumneata și dumneata să crezi în mine, că amândoi, vorba lui Pascal, suntem niște trestii bătute de vânturile din lume, gânditoare trestii, dar bătute de toate vânturile. Și fiecare vine dintr-un anumit mediu familial, social și atunci vine cu trăsăturile lui. Or, care e puterea să ne unească pe noi? Gândiți-vă, vreun om? Dar care e omul perfect pe lume? Cercetați în toate istoriile. Singurul cel fără păcat este Hristos iar El nu e numai om, e Dumnezeu și om. Deci la Dumnezeu apelăm, prin Hristos. El a zis: "Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Vă spun aceasta nu pentru că sunt preot sau creștin ortodox. Ar trebui toți și iudeul și musulmanul, și șintoistul și confucianistul, și hinduistul și budistul și oricare din lumea aceasta, să recunoască că printre oameni nu găsim desăvârșirea. Desăvârșirea este în Dumnezeu și la Dumnezeu ajungem prin Dumnezeu-omul, Hristos. Și El Singurul e cel care ne-a învățat iubirea. A iubi înseamnă a trăi viața celui alt. El singur a coborât din

cer, a părăsit cerul ca să trăiască viața acestei omeniri. El n-a jertfit pe nimeni pentru El, ci numai pe El s-a jertfit pentru toată lumea. Deci aceasta e calea înțelegerii între oameni.

Reporter: *Problema este a pașilor, a pașilor mărunți pentru a realiza această cale.*

Constantin Galeriu: Dar nu uitați, trebuie să ai două elemente capitale în acești pași mărunți:

1. Să ai modelul desăvârșit, deci ținta către care să mergi, căci dacă n-ai ținta, nu faci nici un pas sau îl faci greșit.
2. Să începi să mergi, să te afli pe cale.

Reporter: *Pe mine omul de pe stradă mă interesează. El poate să-mi spună: eu sunt credincios pentru că nu făptuiesc răul. Cel păcătos se duce la biserică, zicând că-i credincios, dar săvârșește răul. Care e diferența și calea de urmat?*

Constantin Galeriu: Întâi că el n-are dreptate că nu săvârșește răul (că lumea zace sub "cel rău"), iar binele care-l săvârșește nu-i de la el. Este din rădăcina binelui, de la origine, din chipul lui Dumnezeu în el, care-i de nedistrus (că nu poate fi distrus), pentru că e ceva dumnezeiesc, iar dumnezeiescul, harul, noi nu-l putem distruge. El face binele cum spunea Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în a III-a epistolă, versetul 11: "Tot cela ce face binele, de la Dumnezeu este". (N. Red.: De aceea, a te considera bun fără ajutorul lui Dumnezeu este o lipsă de smerenie. Chiar și Mântuitorul a spus "De ce-mi spui Mie bun? Numai Tatăl este bun").

Reporter: *Răul de unde ne vine?*

Constantin Galeriu: De la demon, de la îngerul căzut. De la Lucifer, care prin șarpe i-a zis lui Adam și lui Eva: "V-a zis Dumnezeu că dacă veți gusta din pomul cunoștinței binelui și răului, veți muri. Nu, nu veți muri, ci veți fi ca niște dumnezei, decizând voi ce e bine și ce e rău". Două tragedii s-au născut de aici:

1. Minciuna: minciuna diavolului, de aceea e numit tatăl minciunii;

2. Dictatura: Veți fi ca niște dumnezei, să decideți voi, în locul lui Dumnezeu, ce e binele și ce e răul. Ce e dictatorul? Când s-au despărțit oamenii de Dumnezeu,

s-au despărțit prin orgoliu; după invenția diavolului, tu ești Dumnezeu și atunci, fiecare devine un fel de centru. De aici egocentrismul. Dar dacă eu sunt centrul, pe ceilalți să-i pun pe post de sateliți. Dar cine vrea să fie pe post de satelit? Consimte cineva? Fiecare vrea să fie un centru și de aici haosul. Toți devenim niște monade care n-au nici o legătură una cu alta. Fiecare are un unghi al lui de vedere, dar trebuie și unitate nu numai unicitate. Și atunci apare dictatorul, cu mână forte și cu idei de la el nu de la Dumnezeu. Se impune el și apare dictatura. Deci, între ateism și dictatură e o legătură teribilă. Și aici a fost toată tragedia.

Modelul noii ere:

Omul păgân sau Dumnezeu-omul?

Reporter: *Acum că am scăpat de o dictatură, ce șanse avem să ne luminăm într-o democrație, să ne împăcăm?*

Constantin Galeriu: Marea tragedie a Europei și mai ales a celei din Est, a început cu pași mărunți de la Renaștere. Noi, răsăritenii, am ieșit acum dintr-un totalitarism laic. În Apus, Renașterea a fost tot o reacție împotriva totalitarismului (ecleziastic, clerical, religios). În reacția aceasta față de totalitarismul ecleziastic, au căutat un model. Unde să găsească un model? Și s-au dus la păgâni. A fost o întoarcere către așa-zisul umanism clasic – ziceau ei, umanismul păgân. De aici toată arta Renașterii. M-a dus cineva să văd, la Paris, palatul făcut de Ludovic al XIV-lea. În toate încăperile erau numai scene păgâne cu Venera, cu Marte, ici-colo erau două imagini din Biblie și acelea dăruite de italieni.

Diogene, cinicul, umbla ziua în amiaza mare prin piață, cu un felinar aprins, căutând **omul**. Diogene nu găsea omul printre cei pe care îi cunoștea foarte bine. L-au găsit în *omul păgân*. Ori, acest om păgân, ca centru al Universului, plecase de la un concept al lui Protagoras care spunea: *“omul e măsura tuturor lucrurilor”*. Când ai să citești Pico Della Mirandola, despre demnitatea omului, imediat ai să te gândești la Protagoras. Și Leonardo da Vinci are o asemenea vorbă, în care tot pe om îl pune drept măsură a tot. Și astfel omul a devenit centru al Universului. De aici s-a născut cultul individualității și proliferarea asta de grupulețe, de secte, apoi deismul secolului XVII. Mai zicea omul: un creator ne-a pus legile, apoi face omul ce vrea.

Apoi a fost raționalismul fixist al lui Voltaire și al celorlalți. Încuiați, fără deschidere către logos. Apoi pozitivismul secolului XIX și totalitarismul secolului XX. Sunt verigă de verigă. Ori marea problemă, problema capitală a momentului actual al istoriei, este *“ce model de umanitate alegem?”*. Suntem la o răscruce a istoriei, dar nu e vorba de sfârșitul de secol sau de mileniu, căci asta ține de o ordine a naturii, ci e vorba aici de un crug al firii. Evenimentele nu sunt determinate negreșit de numărul anilor. Eminescu, la 32 de ani încheia o operă nemuritoare. Eu pot să trăiesc 100 de ani și să trăiesc

tot gol și prost; o sfântă ca Ecaterina, la 18 ani era sfântă. Deci nu e vorba de vârstă, de timp, ci de un sfârșit de epocă. Cunoaștem, știm, ne dăm noi seama, *se urzește o nouă epocă istorică*. Hotărât lucru. Și atunci, pentru conștiința omenirii, azi când e vorba de atâtea umanisme (se dicută de un umanism al liber cugetătorilor, liber marxist, socialist, etc.), se pune întrebarea *“Ce model de umanitate, sub aspectul socio-economic, alegem?”*.

Cultul individualității în Renastere a născut capitalismul. Dar un **capitalism fara Dumnezeu**, care strica pe cei mai neputincioși și atunci s-a produs reacția colectivista și a apărut colectivismul și **comunismul**, care striveste persoana, deci **tot fara Dumnezeu**. Comunismul a însemnat uciderea libertății. Libertatea are nevoie de ființă, de continut. Care este ființa libertății? Este Adevărul, este Binele, este frumusețea spirituală, adevărata, divină. *“Libertatea”* de a face rele nu mai e libertate, ci robie a *“raului”*.

Acum norma umanității, s-o spunem cu tarie, e divino-umanitatea noastră, prin obirsia noastră, prin actul creator. Ca ne-a zidit Dumnezeu după chipul Lui, prin restaurarea în Hristos, în care s-a unit cerescul cu pămîntescul, divinul cu umanul, în persoana lui Dumnezeu Cuvîntul și atunci aceasta e legea și norma noastră, acesta e umanismul adevărat. **Modelul nostru nu e simplu uman, ci divin uman, nu e simplu omul, ci Dumnezeu omul, Hristos. Fara Dumnezeu, noi nu mai suntem oameni.**

Harismele omului politic

Reporter: *Ati putea contura în aceasta dimensiune, deosebit de generoasă, dimensiunea politicului? Care ar fi sansa ca oamenii politici să aibă un adevărat orizont politic?*

Constantin Galeriu: Exista și o vocație politică, adică o harisma politică. Un Gandhi a avut o harisma politică, o adevărată harisma, căci el l-a iubit pe Hristos, deși nu era botezat, el l-a iubit pe Iisus, el a luat predica de pe munte și cuvîntul lui Iisus *“iubește pe vrăjmasii tăi”*, drept principiu fundamental al politicii lui.

Pentru noi a fost o tragedie de conștiință. Am trait între cele două războaie mondiale și am văzut lideri politici ce au devenit dictatori: Lenin, Stalin, Hitler, etc. Au fost, cei mai mulți, asasini ai istoriei; și erau botezați, iar Gandhi, nebotezat, a avut viziunea Evangheliei.

Revin, există o harisma a politicului. După înțelegerea Sfintei Scripturi, cel dintîi e să ai conștiința modelului, a exemplului. Noi nu cream ceva fără un model, nici o rochiță sau o haină. Orice act creator implică trei factori: implică o *minte care gîndește, o idee sau proiect și împlinirea, concretizarea* (trei, vezi asta e Sfînta Treime). Pe frontonul unor biserici scrie: cu vrerea Tatălui, cu lucrarea Fiului, cu savîrsirea Duhului Sfînt. Ori dacă nu poți face nimic fără un model, cum te-ai construit pe tine, fără model, omule!?

1. Harisma întâi a conducerii implica negresit **modelul**.
 2. Fiul Omului nu a venit să se slujească, ci EL să slujească, să-și dea viața Lui pret de răscumpărare pentru cei mulți. Al doilea – că tu **slujești pentru mulți**. Să ai conștiința și modelul.
 3. Dar cum slujești pentru cei mulți? Al treilea punct al omului politic: a sluji pentru cei mulți înseamnă **a-i cunoaște pe cei mulți**, a ști categoriile sociale, a cunoaște situația lor economică, să pleci de la aceste obiective de realizare. Totodată, ce e și mai profund, sunt trei factori care zidesc o societate, cel **spiritual**, de schimbare a mentalității, adică o conștiință clară, cel **moral**, comportament în raport cu crezul care îl ai; o morală nefăcută de un crez precis nu-l morală. Deci morală e în legătură cu crezul. Iar al treilea, cel **economic-social**. Deci acești trei factori trebuie să-i aibă în vedere omul politic. Un conducător politic dacă nu se identifică cu crezul oamenilor pe care îi conduce, cum să-i reprezinte?

Sfârșitul lumii este sfârșitul raului

Reporter: *E obsedantă spunerea lui Malraux; secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc. Nu vi se pare catastrofica, amenințătoare, aceasta afirmație?*

Constantin Galeriu: Nu mi se pare, știți de ce? După Andre Frossard, care în Paris Match a dat un interviu, Malraux a spus: **va fi mistic sau nu va fi deloc**. Ori mistic înseamnă legătura cu Dumnezeu. Aici e tema fundamentală a omenirii. Salvarea ei va fi întoarcerea la Dumnezeu. Pentru că moartea e despartirea de Dumnezeu cel viu. Vrei viața? Din nou te întorci la Dumnezeu cel viu. Și atunci sintagma lui, după credința noastră, înseamnă aceasta: **sau va fi religios (se va întoarce la Dumnezeu), sau se va ucide spiritual de tot**. În închisori, unde am trecut atîta, aveam sufletul viu, nu eram uciși spiritual. Eram împreună cu un pastor reformat de la Cluj, lucram amîndoi și ne spuneam unul altuia: ”cit de adevărat e că noi ne simțim liberi, iar aceștia care ne pazesc pe noi sînt niște sclavi”. Noi simțeam, trăiam, aveam sufletul viu.

Se pune întrebarea la ordinea zilei: ce religie pentru Europa unită? O Europă fără religie, mai vrea ea să trăiască? Nu e vorba doar de arma nucleară sau de alt fel de distrugere în masă (și aceasta poate fi pericol la vreun nebun), dar nu aceasta e tragedia. Tragedia e uciderea spiritului.

În Scriptură, cuvîntul lume are două sensuri, două conotații:

1. Lumea este opera lui Dumnezeu. “*Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît pe Fiul Său l-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară și să aibă viața veșnică*”. Deci lumea, opera a lui Dumnezeu, pentru care s-a jertfit Fiul lui, aceasta nu poate să piară.

2. Dar lumea are și sensul categoriei pacatului. Că zice Sf. Evanghelist Ioan: “*nu iubesc lumea și cele ce*

sînt în lume, ce nu-s de la Dumnezeu”, adică **pofta trupului, pofta ochilor, trufia vieții**, cele trei ispite care-l pingăresc și-l distrug pe om. Pofta trupului (lacomia pintecului, etc), pofta ochilor, de a vedea lumea numai în poleiala ei. Că l-a ispitit pe Mintuitorul și i-a arătat învățăciile lumii și slava lor și trufia vieții. Și pe Eva a ispitit-o. Că Eva a văzut că marul era bun la gust (pofta trupului), era frumos la vedere (încîntarea exterioară, pofta ochilor) și că da știință (orgoliu, trufia vieții). De aceea se spune că Eva a dorit să fie și savanta. **Sfîrșitul lumii va fi sfîrșitul raului**, sfîrșitul pacatului și un cer nou și un pămînt nou.

Harisma ziaristului: împărtășirea cuvîntului adevărului

Reporter: *Are și ziaristul o harisma?*

Constantin Galeriu: Are harisma împărtășirii cuvîntului, dar cuvîntul adevărului.

Reporter: *Care este rolul presei?*

Constantin Galeriu: Rolul presei? Unii au spus că dacă ar fi fost presa și mass-media pe timpul Sf. Apostol Pavel, precis că el ar fi fost și ziarist. El, care amers 40.000 km pe jos. După Mintuitorul și Maica Domnului, pentru noi, e cel mai mare om din istorie...

Reporter: *Aveți un mesaj de adresat redactorilor?*

Constantin Galeriu: Un mesaj că, într-adevăr, să slujească adevărului, adevărului care să-l zidească pe om. Eu socotesc că **adevărul, iubirea, credința, libertatea, creativitatea**, sînt însușiri fundamentale care-l definesc pe om: acestea sînt **chipul lui Dumnezeu în om**, sînt firea omului, sînt sănătatea omului și cînd căzi din ele, te-ai îmbolnavit. Ori mesajul este că ziaristul să slujească aceste valori, să zidească adevărul, iubirea, credința, libertatea, care înseamnă eliberare de tot raul.

Reporter: *Cum priviți dialogul publicației noastre cu Biserica?*

Constantin Galeriu: Dacă publicația slujește acestor valori divine, sîntem împreună slujitori ai adevărului.

Reporter: *Cum priviți soarta neamului românesc din perspectiva atîtor avorturi?*

Constantin Galeriu: E genocid.

Reporter: *Ce se va întîmpla cu neamul nostru dacă se va continua așa?*

Constantin Galeriu: Nu va continua așa. Se va trezi. Noi avem datoria să ne luptăm. Nu, eu nu pun problema să se întîmple în rău, eu pun problema să îndreptăm neamul, să punem totuși umarul să-l salvăm, că ne-a dat Dumnezeu misiunea aceasta. (*Opinia publică*, nr. 26 - 1992)

**Marilena Căbașă
Dumitru Gemenel**

* Acest dialog a avut loc după conferința “*Iisus Hristos – Calea (modelul) pentru mileniul trei*”, publicată în numărul trecut.

Noua ordine mondială Măslinul planetar s a u contra civilizației creștine

Războiul care incendiază (provincia sârbă) Kosovo și care amenință să tulbure echilibrul european și mondial este un război întreprins de noua stângă a “Măslinului planetar” împotriva fostei stângi întruchipată de regimul național comunist al lui Slobodan Miloșevici: este așadar un război civil al stângii împotriva Europei și împotriva ei înseși” scrie agenția de informații “Correspondance europeenne” (CE) a Institutului European de Cercetări, Studii și Formare (I.E.R.E.F.) în nr. 25 / 10 apr. 1999, sub semnătura directorului ei, Roberto de Mattei.

Abandonându-și simbolul pacifist, șefii “Măslinului”, ajunși azi în fruntea NATO, se servesc de structura Alianței Atlantice pentru a realiza un proiect politic care, cu independența provinciei Kosovo, ar avea două grave urmări:

1. Stabilirea unei prezențe politice și militare mereu mai accentuate a Islamului în Europa;
2. Abandonarea principiului clasic al suveranității statelor naționale, pe care se bazează dreptul internațional modern începând cu epoca Tratatului din Westfalia (1648), în beneficiul principiului modern al autodeterminării popoarelor.

Argumentele teoretice ale intervenției par a se focaliza pe “necesitatea morală” a războiului. La obiecția potrivit căreia bombardarea Serbiei reprezintă o violare a dreptului internațional, se răspunde că, în era globalizării, problema drepturilor omului nu poate fi redusă la termeni de suveranitate națională a statelor. “Globalizarea”, care nu e altceva decât vechiul proiect al lui Gorbaciov al “casei comune europene” extinsă la nivel planetar, cere o poliție internațională antrenată să reprime “crimele contra umanității” (genocide, purificări

etnice, discriminări în masă), dar și simplele violări ale drepturilor omului, dincolo de frontierele geografice ale unei națiuni.

“Ingerința umanitară” corespunde creării monedei unice euro și construcției europene de la Maastricht-Amsterdam, pe fondul disoluției statelor naționale, înlocuite cu o nouă autoritate supranațională, cu competențe nedefinite, etice, juridice sau militare. Intervenționismul bazat pe imperativul “ingerinței militare” devine un nou concept al stângii, adăugat celui al pacifismului tradițional care spune că “pacea este bunul cel mai de preț al omenirii”. La originea acestor două opțiuni strategice se află o viziune a lumii rezultată din *Revoluția franceză (1789)*, conform căreia, la originea oricărui conflict se află divizarea națională și religioasă, și care visează la o Republică universală, fără state și fără diversitate de credințe. Această “eliberare” utopică a societății față de religie și de stat, reprezintă punctul în care noua și veche stângă, astăzi divizate, continuă să se înțeleagă.

A critica intervenționismul nu înseamnă a ne declara pentru pacifism. Alternativa nu este între Miloșevici și D’Alema [premierul italian], amândoi comuniști reciclați, nici între vechea și noua stângă internațională, ci între *Civilizația creștină și agresorii ei*. Pentru a distruge identitatea națiunilor europene, aceștia predică nu numai crearea unui nou drept internațional care ar lichida definitiv drepturile statelor, dar și un pacifism dezintegrator al sentimentului de apartenență națională și al principiului suveranității. În vreme ce Europa se dislocă, Islamul așteaptă în tăcere să-i vină vremea.

(Viața Cultelor - nr. 312 / 27 apr. 1999)

130 de personalități evreiești din SUA au făcut un apel împotriva bombardării Iugoslaviei.

“Suntem evrei americani, profund îngrijorați că memoria tragică a Holocaustului a fost invocată pentru a justifica campania de bombardamente împotriva populației civile din Iugoslavia... Nu credem că războiul guvernului nostru împotriva Iugoslaviei nu este motivat de îngrijorări umanitare... Ei își duc războiul împotriva civililor, distrugând economia iugoslavă și ucigând sute de oameni inocenți, pentru a-și demonstra și consolida puterea”.

(Adevărul, 17 mai 1999)

Serbia ortodoxă – Între Împărăția Cerurilor si Noua Ordine Mondială!

Interviu cu *Patriarhul Pavle* al Serbiei

“Dumnezeu, cât de mult s-a depărtat de El lumea zilelor noastre – și noi odată cu ea! Și ne vede Dumnezeu cât de puțin semănăm cu sfinții și glorioșii noștri strămoși. Ei au ales, din toate, Împărăția Cerurilor; noi, noi ne certăm și ne batem astăzi pentru avuții și stăpânirea celor pământești, uitând de sufletele noastre” (Patriarhul Pavel – Pastorală de Crăciun)

Întrebare: Cum vedeți ÎPS Voastră viitorul sârbilor în mileniul al treilea, având în vedere nenorocirile născute din război, refugiați, dezbinare și scăderea drastică a natalității la sfârșitul secolului XX?

Răspuns: Poporul nostru nu se va putea menține în viitor altfel decât pe calea care i-a permis să supraviețuiască și până în prezent, nu numai biologic

ci și ca un popor al lui Dumnezeu. Spre această afirmație ne conduce faptul că de-a lungul celor 500 de ani de jug otoman, poporul nostru s-a menținut grație credinței ortodoxe, care sălășluia în mijlocul lui și îl conducea. Strămoșii noștri puteau constata cu proprii lor ochi ce aveau de câștigat schimbându-și credința, privind la cei ce acceptau așa ceva și aveau astfel posibilitatea să-

și valorifice talentele: unii au ajuns mari viziri!. Dar în ciuda tuturor acestora, strămoșii noștri știau să cântărească și ceea ce ar fi pierdut schimbându-și credința. Și-au dat seama că ar fi avut mai mult de pierdut decât de câștigat. Și s-au hotărât să rămână o mulțime săracă, sub jug.

Și noi, cei de azi, trebuie să hotărâm dacă vom avea această puternică credință ortodoxă, care să ne conducă în viața noastră. Creștinismul nu este doar o sumă de cunoștințe, ce se transmit prin cuvânt și scris, ci și o învățătură de urmat în viață. Sfântul Grigore Teologul spune: "Teoria creștină fără practică este tot atât de nedesăvârșită ca și practica fără teorie. Iată ceva esențial. Dacă știm aceasta și trăim în conformitate cu credința noastră, atunci ne vom menține, dacă nu, atunci nu va fi nici o pagubă dispariția noastră.

Întrebare: *Credința noastră ne poate asigura supraviețuirea, fără o natalitate corespunzătoare?*

Raspuns: În ce privește problema natalității, Sfântul Sinod s-a pronunțat deja contra avortului, punându-i în gardă pe sârbi, că dacă nu se va schimba nimic, vom fi o minoritate în propria noastră patrie și pe viitor chiar pe cale de dispariție. Lobby-ul feminist a răspuns cu demonstrații și publicând în ziare afirmația că "femeia este o ființă liberă", că "embrionul este o parte a trupului său" și că "ea decide dacă va naște sau nu".

Noi nu am spus niciodată că femeia nu ar fi o ființă liberă. Dar nu împărtășim ideea că embrionul este o parte din trupul femeii. Ovulul face parte din trupul ei, iar sămânța din cel al bărbatului. Embrionul însă este altceva. El nu aparține nici corpului masculin, nici celui feminin. Dacă are loc fertilizarea, prin voința lui Dumnezeu, este creată o persoană nouă – pentru că Dumnezeu ne crează prin intermediul părinților noștri!

Întrebare: *Cum vedeți locul și rolul ortodoxiei în mileniul al treilea și în noua ordine mondială?*

Raspuns: Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul lumii (și în fiecare zi ne apropiem de el tot mai mult) lucrurile vor fi tot mai grele pentru noi. Hristos nu ne-a zis când va fi sfârșitul lumii pentru că nu ne-ar fi fost de nici un folos să știm! Important este să ne aflăm totdeauna pregătiți, să ne găsim de partea pe care Hristos o va recunoaște ca fiind poporul Său.

Ne spune Hristos că la apropierea sfârșitului lumii împrejurările vor fi tot mai dificile pentru creștini. Războaie după războaie, foamete și înmulțirea molimelor. Și pe cât se vor înmulți necredincioșii, pe atât va scădea și iubirea. Dar vor spori trădările și urile între oameni – Iisus ne învață că trebuie să ne pregătim pentru toate acestea și să nu ne descurajăm în fața acestor încercări.

Poporul nostru, ca și alte popoare ortodoxe, urmând credința sa, nu trebuie să îngăduie ca interesele pământești să fie mai importante ca cele ale Împărăției Cerurilor. Este esențial să nu ne sacrificăm sufletul pentru cele ale trupului. Iar tot ceea ce facem în viața aceasta

de pe pământ, să facem spre slava lui Dumnezeu. Cum ne spune Sf. Ap. Pavel: "*De mâncați sau de beți, orice ați face, faceți spre slava lui Dumnezeu*"

Întrebare: *ÎPS Voastră, drepturile Bisericii Sârbe sunt amenințate în Macedonia și se încearcă aceasta și în Muntenegru. Care e situația în ceea ce privește Kosovo și ce înseamnă cererea Sfântului Sinod al Bisericii Sârbe de a i se acorde autonomie suverană în cadrul viitoarei reorganizări a provinciei?*

Raspuns: Aceasta înseamnă că trebuie să fie protejate locurile noastre sfinte, care sunt cea mai mare realizare pe care a putut-o înfăptui poporul nostru: ele depun mărturie că sârbii nu au fost totdeauna o minoritate pe meleagurile acelea. În această privință Sfântul Sinod a cerut să fie anulată legea din 1945, care a făcut imposibilă reîntoarcerea în Kosovo a sârbilor care fuseseră alungați de acolo în timpul celui de-al doilea război mondial. Sinodul a îndemnat poporul nostru să rămână pe loc, să nu-și părăsească niciodată căminele, pentru că acolo se află Văsoki, Decani, Gracanica, Devici, Zocista și ... Kosovo Polie (Câmpia Mierlei), unde sârbii nu au căutat să jefuiască pe nimeni, ci pur și simplu și-au apărât bunul propriu, s-au apărât de cei ce le impuneau o credință diferită de cea ortodoxă.

Întrebare: *De ce atâta suferință pentru sârbi?*

Raspuns: Știm bine că printre noi sunt oameni care nu trăiesc creștinește și nu suntem singurii responsabili de această situație. Nu aruncăm responsabilitatea asupra altora, dar e o realitate faptul că adversarii noștri din întreaga lume ne consideră un popor nedemn de a purta numele de oameni. Încă de la începutul războiului civil, sârbii au fost cu anticipație desemnați drept vinovați și criminali, fără a se aștepta sfârșitul războiului și un examen obiectiv al responsabilității fiecăruia. Când am participat la centenarul bisericii ortodoxe sârbe Sf. Sava (Viena), moment în care războiul civil era în plină desfășurare, unii jurnaliști acuzau sârbii că se luptă pentru a crea Marea Serbie, iar Biserica îi susține. Eu am răspuns: "*Dacă Marea Serbie ar trebui să se mențină prin crimă, atunci sunt contra acestei Serbii Mari. Dacă o Mică Serbie ar trebui să se mențină prin crimă, să dispară și ea. Dacă un ultim sârb ar trebui să supraviețuiască prin crimă, chiar dacă eu aș fi acel sârb, nu aș accepta așa ceva. Mai bine mort decât criminal!*".

Oricând și oriunde să fim oameni, pentru că Evanghelia ne învață că putem rămâne mielușei lui Dumnezeu chiar și printre lupi. Poți rămâne om chiar și printre cei ce nu sunt oameni. Dacă păstrăm în noi această învățătură și puterea credinței pentru a ne purta ca atare, atunci Fiul lui Dumnezeu va fi cu noi și noi cu El.

Să păstrăm mereu în cuget cuvintele Sfântului voievod Lazăr, care a murit în fruntea oastei sârbe pe câmpia de la Kosovo: "**Orice împărăție pământească este tare mică, dar Împărăția Cerurilor – vesnică!**". (Foi transmise et Sainte Tradition, nr. 103 / 1998 – preluare din "Vesti" din 15.12.1998)

Eu sunt sălbatic și nu înțeleg...

Marele Șef, Seattle

Văzând filmele americane rămâi impresionat de setea de dreptate și puterea de sacrificiu a americanilor și ești înclinat să le acorzi statutul de jandarmi ai lumii. Dar realitatea-i una și propaganda alta (cel puțin **la nivelul celor ce iau decizii**), atât în trecut (vezi pieile-roșii) cât și în prezent (vezi Iugoslavia). Vă prezentăm mai jos **scrisoarea-epopee(!)** a bătrânului șef de trib Seattle, trimisă (în 1854) președintelui SUA, în urma propunerii acestuia ca indienii (pieile roșii) să-și vândă pământurile, în schimbul unei rezervații unde să li se garanteze toate drepturile:

“Oare cum puteți voi cumpăra sau vinde cerul, căldura pământului? Ideea ni se pare stranie. Dacă noi nu suntem proprietarii prospețimii aerului și ai susurului izvoarelor, cum să le puteți cumpăra de la noi? Fiecare palmă din acest pământ este pentru poporul meu sacră. Luciul cetinei de pin, râurile nisipoase, fiecare pală de ceață din desișul pădurilor, fiecare poeniță și fiecare zumzet de gâză sunt sfinte în amintirile și în experiența poporului meu. Seva care urcă prin arbori duce cu ea memoria omului roșu. Morții oamenilor albi își uită locurile unde s-au născut atunci când se duc să se plimbe printre stele. Morții noștri nu uită niciodată această glie minunată, deoarece ea este mama omului roșu. Așa că, atunci când Marele Șef de la Washington ne trimite veste că vrea să ne cumpere pământurile, cere de la noi mult prea mult. Marele șef ne trimite veste că ne va rezerva un colțișor unde să putem trăi

între noi cum ne place. Că el va fi tatăl nostru, iar noi fiii lui. Dar pământul acesta e sfânt pentru noi. Apa aceasta scânteietoare care curge în pâraie și râuri nu este numai apă, ci sângele strămoșilor noștri... Murmurul ei este vocea tatălui tatălui meu... Noi știm că omul alb nu ne poate înțelege datinile. Pentru el, o bucată de pământ seamănă cu oricare alta, deoarece el este un străin care vine noaptea și smulge pământului cele ce-i sunt de trebuință. Pământul nu este pentru el fratele, ci dușmanul său, și, după ce l-a cucerit, se duce. El părăsește mormântul străbunilor săi fără nici o mustrare de cuget. El socoate că mama sa - glia, și fratele său - cerul, sunt lucruri ca oricare altele, de cumpărat, de jefuit, de vândut ca niște oi sau ca niște perle scânteietoare. Poftele lui vor devora pământul și nu vor lăsa în urmă decât pustiul...

Poate că eu sunt cel ce nu înțelege. Obiceiurile noastre sunt diferite de ale voastre. Imaginea orașelor voastre face rău ochiului omului roșu. Dar asta se datorește, poate, faptului că omul roșu e un sălbatic și nu pricepe... Aerul îi este scump omului roșu, deoarece toate ființele împart aceeași suflare. Omul alb se pare că nu ia în seamă aerul pe care îl respiră... Am văzut o mie de bizoni putrezind în prerie, lăsați acolo de omul alb care-i împușcase dintr-un tren în mers. Eu sunt sălbatic, și nu înțeleg cum un fumegător cal de fier poate fi mai prețios decât bizonul, pe care noi îl ucidem decât ca să trăim. Ce-ar însemna omul fără animale? Dacă toate animalele ar dispărea, omul ar muri de o nemărginită însingurare a spiritului. Deoarece tot ce li se întâmplă animalelor i se va întâmpla curând omului. Toate lucrurile se leagă. Tot ce i se face pământului se va face fiilor pământului. Când oamenii scuipă pământul, pe ei înșiși se scuipă. Noi știm cel puțin un lucru: pământul nu aparține omului, ci omul pământului. Toate lucrurile se leagă ca sângele ce unește o familie. Nu omul a țesut pânza vieții. El nu este decât un fir. Tot ce el face acestei pânze, lui însuși îi face.

Omul alb, al cărui Dumnezeu vorbește cu el și se plimbă alături de el ca doi prieteni, nu poate fi scutit de soarta comună. Cu toate acestea, poate că noi suntem frați. O vom vedea. Căci și omul alb va dispărea odată. Poate că mai curând ca alte triburi. Molipsiți-vă patul și, într-o noapte, vă veți sufoca în propriile voastre gunoaie. Dar murind, veți străluci ca fulgerul... Sfârșitul vieții este începutul supraviețuirii...”

Marele șef, Seattle, dixeră!

Ne aduce aminte de “Scrisoarea a III-a” de Eminescu. Dar ne aduce aminte și de povestea acestui popor măcelărit, care spune că pieile-roșii vor dăinui mai îndelung pe pământ decât fețele palide. În “Conspirația sufletelor indienilor”, Ioan Petru Culianu preia un manuscris (acum dispărut) în care stă scris: “Omul Alb nu va ști niciodată că răzbunarea se împlinește prin el însuși. Va da ascultare inimii sale și nu va ști că tocmai ea este instrumentul ce-i măsoară timpul distrugerii”.

Iugoslavia

Mirela Tugaru

Acum, când pe planetă se-nserează
Și omul se transformă-ncet în fiară,
Când viața parcă nici nu mai contează,
Iar libertatea a-nceput să moară,

Când pruncii sunt goniți de prin spitale
În numele dreptății vinovate,
Acum când văd calvarul țării tale,
Te strig peste hotar, iubite frate!

Ne leagă pe vecie aceeași soartă
Și rana ta în mine parcă plânge,
Când Dunărea pe unda ei îți poartă
Scrisoarea ta de lacrimi și de sânge.

Refren:

Spune-mi frate, ce mai e cu tine,
Spune-mi frate dacă mai trăiești,
Eu aud mereu de aici, printre suspine,
Glasul armelor pe la ferești
Și mă-ntreb, cât oare mai poți duce
Grea povară, rămânând de-a pururi drept,
Spune-mi frate, răstignit pe cruce,
Cât te doare țința-aceea prinsă-n piept?...

Iugoslavia, Iugoslavia!

Pentru tine pace lumii astăzi cer...

În această rubrică se dezbate:

- probleme deosebite privind sfârșitul (Ω): sfârșitul lumii, moartea și sufletul după moarte;
- probleme prioritare privind mântuirea sufletului: mijloacele de mântuire (Biserica și Sfintele Taine, Sfânta Scriptură, postul și rugăciunea neîncetată, iubirea și jertfa creștină, părintele duhovnic, etc.) și piedicile din calea mântuirii omului ca persoană și ca neam.
Subiectele Ω rămân deschise. Așteptăm completări și de la cititori.

Sfârșitul lumii - Sfârșitul răului (3)

Când vorbim despre sfârșitul lumii trebuie să știm că nu este vorba de sfârșitul Creației lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a creat lumea din preaplinul iubirii Sale, deci nu spre a o distruge ci spre a o iubi și îndumnezei. Prin sfârșitul lumii se înțelege sfârșitul răului din lume, urmarea fiind înnoirea Lumii iar nu sfârșitul ei ("un cer nou și un pământ nou" - ziua a 8-a), transfigurarea ei, schimbarea ei la față, din stricăcioasă devenind nestricăcioasă (căci lumea - incluzând aici și omul și natura - s-a stricat odată cu păcatul adamic și cu izgonirea din rai). Deci este vorba doar de sfârșitul lumii păcatelor, a acelei lumi în care este stăpân Satana, Cel Rău. Despre această lume se spune în Sfânta Scriptură: "Nu iubiți lumea și cele ce sunt în ea", "Ei nu sunt din lume dar în lume sunt", "Nu pentru lume Mă rog".

- Redacția -

JUDECATA DE APOI

Arhim. Teofil Părăian

Judecata particulară și "cartea vieții" noastre

Vom sta și noi în fața Domnului Hristos la sfârșirea veacurilor, când vom fi judecați pentru ultima dată. Pentru că nu-i numai o judecată, nu-i numai judecata de apoi. Sunt mai multe feluri de judecată, stăm de mai multe ori în fața judecării Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Cea dintâi judecată la care vom ajunge, la care vom merge, este judecata de după moarte; imediat după moartea fiecăruia dintre noi, ne vom prezenta în fața Mântuitorului ca să fim judecați și să se hotărăască **locul** pe care îl vom avea în viața de dincolo de moarte și apoi mai urmează judecata de apoi, ultima judecată, care nu mai poate fi schimbată. Atunci se va da ultima sentință pentru toți oamenii credincioși și necredincioși.

Eu sunt pus de multe ori în situația de a răspunde la o dorință a unor credincioși și să știți că răspund întotdeauna negativ adică nu sunt dispus cu ce vreau ei. Vin oamenii la mine să le deschid cartea. Aș fi făcut avere mare dacă le-aș fi deschis-o, dar pentru că vreau să fiu și mai înăvuțit - cu fapte bune și cu lucruri cerești -, nu deschid cartea. Dar dacă ar fi să deschid cartea eu aș deschide-o totdeauna într-un singur loc: la judecata de apoi. De ce? Pt. că asta ne privește pe toți. Deci: "Părinte vrei să deschideți cartea?". "Da, la

Matei 25, 31-46". Asta ne privește pe toți. Bineînțeles că nu fac eu lucruri din acestea, doar ca să fie făcut și ca să zic eu că am făcut un lucru. Dar dacă ar fi vorba să deschidem o carte, atunci să deschidem evanghelia și totdeauna la cap. 25 de la Matei, versetele 31 până la 46. Ca să știm ce ne așteaptă. E de fapt singurul loc în Sfânta Evanghelie, în care ni se spune despre ce anume vom fi întrebați la judecata Domnului nostru Iisus Hristos.

Este vorba și de judecata particulară, nu foarte lămurit, dar în orice caz, există un text în care se spune că e rânduit ca după moarte să ne ducem la judecată (Ev.9, 27). Adevărul este că nu se precizează, la Judecata particulară sau la Judecata de Apoi și Biserica noastră învață că după moarte imediat, omul se duce la Judecata particulară unde i se hotărăște **locul**. Adevărul este că nu Dumnezeu ci omul își hotărăște locul, după o viață întreagă (N.Red. Cum îți așterni așa dormi) iar Dumnezeu afirmă ceea ce a făcut omul. Noi, de fapt, în fața lui Dumnezeu ne ducem cu noi înșine, cu viața noastră, cu cartea vieții noastre. De obicei oamenii cred că undeva există o carte, cum ar fi o carte de onoare la o instituție sau o carte de procese verbale. Nu-i așa, **cartea vieții noastre suntem noi înșine** și de aceea dacă vrem să citim cartea vieții noastre, o putem citi. Unii preoți am

auzit că zic că dacă deschidem cartea răposatului vedem că are 69 sau 70 de pagini, câți ani a trăit. N-are nici o pagină de fapt viața omului pentru că nu există nici o graniță între anii din cursul vieții noastre, nu există nici o graniță între copilărie – tinerețe, tinerețe – vârstă matură, vârstă matură – bătrânețe, ci lucrurile merg împletindu-se unele într-altele, cuprinzându-se unele în altele. Așa că, până la urmă cartea vieții noastre e înscrisă, imprimată, cu ceea ce suntem noi, cu existența noastră, cu gândurile noastre, cu faptele noastre, cu cele pozitive și cele negative, cu ceea ce am adunat în noi.

Învierea și judecata din timpul vieții!

Iar dacă-i vorba de o astfel de judecată, apoi să știți că Sf. Ioan, cel ce a scris “Scara”, are o sugestie. O sugestie foarte interesantă și pe care ar fi bine să o avem în considerație mai mult și mai cu patos. El zice că **“rugăciunea, în raport cu cel ce se roagă, este judecată și judecatorie și scaunul Judecătorului înainte de judecata viitoare”**.

Așa cum există înviere înainte de Înviere (căci tot Sfântul Ioan Scărarul ne dă ideea aceasta, care e o realitate: există înviere prin nepătimire, *nepătimirea fiind înviere a sufletului, înainte de învierea trupului*; adică de Învierea cea de obște de la sfârșitul lumii, când ne vom întâlni cu Domnul Iisus Hristos așa cum suntem alcătuiți acum, cu sufletul și cu trupul, dar cu o alcătuire nouă în ceea ce privește trupul), tot așa ne întâlnim cu Mântuitorul prin nepătimire, nepătimirea fiind învierea sufletului mai înaintea de învierea trupului și cerul cel de pe pământ. Ne întâlnim în măsura în care suntem smeriți și pentru că smerenia este dezrădăcinătoarea patimilor, dezrădăcinătoarea răutăților din suflet, punându-ne în legătură cu Domnul Hristos cel smerit și care are, ca o trăsătură principală a chipului său spiritual, smerenia: *“S-a smerit pe sine, chip de rob luând, ascultător făcându-se până la moarte și moartea pe cruce”* (Fil.2, 8). De aceea *“I-a dat Dumnezeu un nume mai presus de tot numele ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor al celor pământești și a celor de dedesubt și toată limba să mărturisească că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu”* (Fil.2, 9-11). Sunt cuvintele Sf. Apostol Pavel către Filipeni, în care se accentuează smerenia Domnului Iisus Hristos. Și Sf. Isaac Sirul spune că fără smerenie nu putem purta chipul Domnului Iisus Hristos, pentru că Domnul Iisus a fost smerit. Cine nu-i smerit n-are chipul Domnului Iisus Hristos, nu se poate uni (întâlni) cu Domnul Hristos.

Tot Sfântul Ioan Scărarul, care ne dă sugestia că există o înviere înainte de înviere, că există învierea sufletului înainte de învierea trupului, că există o trăire în înviere în lumea aceasta (pe măsura nepătimirii), tot el ne dă și ideea că judecata de apoi este anticipată

de starea noastră la rugăciune, **rugăciunea fiind oglinda sufletului**. Vrei să știi ce relație ai cu Dumnezeu? Te cercetezi pe tine la vreme de rugăciune și vezi ce fel de gânduri îți vin, ce înclinări ai, ce dorești în rugăciune, câtă aplecare ai pentru lumea aceasta, câtă aplecare ai pentru Dumnezeu; pentru că trebuie să recunoaștem: noi ne rugăm de multe ori doar dintr-o datină, dintr-un obicei; ne facem o rânduială de rugăciune și spunem cuvinte care poate nu au coreșpondent în sufletul nostru. Sf. Isaac Sirul spune undeva că *“dacă ai gânduri în legătură cu lumea aceasta, înseamnă că lumea trăiește în tine și nu Hristos, dacă preocupările pe care le ai sunt preocupări care privesc mai mult trupul, atunci trupul trăiește în tine și nu Hristos”*. Deci, rugăciunea e un prilej de cercetare, dar bineînțeles nu când zicem Tatăl Nostru repede, că ni se pare mult și puținul care-l zicem. N-are nici un efect felul acesta de a spune o rugăciune, mai ales dacă o citești. Sf. Ioan Scărarul are în vedere o stare de rugăciune, o rânduială de rugăciune care te angajează nu numai la citit. Îmi spunea cineva că citește în patru ore psaltirea; eu nu cred că face altceva decât exerciții de citire, când e vorba de citit o psaltire în patru ore, când nu te oprești, când nu te cercetezi, când nu te raportezi, când nu cauți să vezi în ce măsură se potrivește cutare sau cutare psalm cu tine.

Deci noi avem posibilitatea să ne cunoaștem, să ne cercetăm pe noi înșine (ca în fața judecății lui Dumnezeu) când ne rugăm. De aceea zice Sf. Ioan Scărarul că *“Rugăciunea este judecată și judecatorie și scaunul judecătorului, înainte de judecata viitoare”*, înainte de judecata particulară, înainte de judecata de apoi. Cercetarea de sine, preocuparea de îmbunătățire sufletească, se face prin Dumnezeu, nu așa printr-o metodă în afară de Dumnezeu, ca și când am face niște exerciții fizice ca să ne dezvoltăm anumite puteri ale trupului, ci e vorba de o conștiință, de o angajare prin conștiință în fața lui Dumnezeu. Și atunci, putem vedea, după calitatea rugăciunii, ce iese la iveală în conștiința noastră, la judecata pe care o avem prin rugăciune. Tot Sf. Ioan Scărarul vorbește de patru feluri de rugăciune care ies la iveală în conștiința noastră. Aceasta bineînțeles dacă ne preocupăm de lucrul acesta și dacă înmulțim rugăciunea și dacă aprofundăm viața de rugăciune. Atunci putem avea patru feluri de rugăciune: **rugăciune întinată** (spurcată), **rugăciune pierdută**, **rugăciune furată** și **rugăciune curată**.

Lucrurile acestea se ivesc în conștiința noastră la **judecata rugăciunii**. Deci, dacă ne rugăm și în timpul rugăciunii ne vin în minte gânduri necurate, și asta se întâmplă deseori și se întâmplă cu mulți, mai ales acum, când mulți dintre oameni își bagă în suflet gunoaie, se uită la lucruri necuvincioase. Filmul se termină, dar nu se termină din sufletul celui care la primit; și atunci îl desfășoară și când se roagă. Deci, când

stă în fața lui Dumnezeu, el vede întinări în loc să vadă mila lui Dumnezeu și bunătatea lui Dumnezeu și lucruri bune și frumoase. Are rugăciune întinată. Cine-i vinovat? Păi ar fi mai multe pricini ale vinovăției, dar cel mai mult îi vinovat cel care își bagă gunoarea în suflet și care apoi se întâlnește cu spurcăciunile pe care și le-a băgat în suflet, poate din neglijență, poate din reavoință. Sunt foarte împotriva oamenilor care se uită la lucruri necuvincioase, la filme necuviincioase, la reviste necuvincioase, care citesc cărți excitante. Toate acestea se bagă, se înscriu în viața omului.

În Pateric se spune că un pustnic trei ani de zile a fost asuprit de imaginea, de chipul unei femei arabe, care aduna spice după secerător. A văzut-o cândva și nu s-a mai putut desprinde de imaginea aceasta. De ce? Probabil i-a plăcut, probabil l-a început s-a îndulcit de chipul acelei fete. S-a retras în pustie și în pustie nu era nici o femeie, nici o fată pe acolo, dar era una, una singură, cea care îl asuprea, cea care îl bântuia. Poate a murit aceea, poate nu mai era prin apropiere, era undeva foarte departe și totuși o purta în suflet. De ce? Pentru că și-a băgat-o în suflet. Dar gândiți-vă, dacă o astfel de imagine la putut asupri pe un om vreme de trei ani, și n-o putea scoate din suflet, câți ani ne trebuie nouă să scoatem câte le vedem și câte le căutăm și cât scoromonim după ele pe canalele de televiziune. Dar aceste lucruri sunt realități și noi vorbim despre realitățile care sunt. Atunci vine Sf. Ioan Scărarul și spune: *“unul care face așa ceva, unul care poartă în suflet astfel de lucruri, la judecata rugăciunii este cu întinăriune, apare ca un întinat, rugăciunea lui e întinată”*. Nu spune Sf. Ioan Scărarul să părăsești astfel de rugăciune, să părăsești rugăciunea cu care te poți ruga, căci totuși, așa cum este, este un semn că omul vrea și altceva decât ceea ce a vrut când și-a băgat spurcăciunile în suflet.

Deci faptul de-a sta la rugăciune, dorința aceasta de limpezire sufletească e o parte pozitivă, numai că nu e foarte simplu să faci din necurat curat, nu poți să faci din *rugăciune întinată* rugăciune curată, decât în măsura în care îți curățești viața. Ajungi la limpezime, dar limpezimea aceasta o ai după osteneli. Despre Sf. Maria Egipteanca care a trăit 17 ani o viață dezordonată în Egipt, se spune că tot 17 ani i-au trebuit în pustie ca să ajungă la limpezirea sufletului, să ajungă la starea pe care a avut-o înainte să se fi întinat. Aceasta este o judecată a rugăciunii. Bineînțeles că după aceea, lucrurile limpezindu-se, poți să ajungi la o rugăciune care nu-i nici curată, nici murdară ci e o rugăciune, cumva, între bine și rău. Poți să ajungi să-ți pierzi rugăciunea, în sensul, că nu-ți stă capul acolo la ce zici, la ce citești, sau citești cu cuvintele altuia și nu te preocupi de raportarea cuvintelor din carte cu sufletul tău și atunci e *rugăciunea pierdută*. Sau, uneori te rogi bine, alteori te rogi împrăștiat - este o *rugăciune*

furată. Apoi, când ajungi la nepătimire, la vârful nepătimirii, nu mai ai înclinări de viață păcătoasă și atunci ai *rugăciunea curată*.

Noi chiar dacă zicem la Liturghie *“toată grija cea luminează de la noi să o lepădăm”*, nu ne vom desprinde total de tot ce este în lumea aceasta și de aceea Dumnezeu binecuvântează lumea aceasta în tot ceea ce are ea pozitiv: *“și bucuriile pământului le binecuvântează”*, și *“roadele pământului le înmulțește”* și *“trimite soarele peste cei buni și peste cei răi”* (nu zice “pe unii îi luminează și pe alții îi întunec”) și *“trimite ploaia peste cei drepți și peste cei nedrepți”* (Mat.5, 45).

În felul cum ne raportăm la cele din jurul nostru, la ceea ce suntem noi, la ceea ce sunt alții, vedem de fapt, ce legătură avem cu Dumnezeu, cât îl aducem pe Dumnezeu în viața noastră. Suntem oamenii lui Dumnezeu, îi slujim lui Dumnezeu, îl afirmăm pe Dumnezeu celor din jurul nostru, îl susținem pe Dumnezeu în conștiința noastră și atunci judecata la care stăm la rugăciune, ne arată cine suntem, la ce stadiu am ajuns, cum am înaintat sau cum am îndărăptat în viața noastră, cu preocupările pe care le avem, cu amestecările de gândire omenească, de gândire pământească. Știți că în sâmbăta cea mare se spune *“Să tacă tot trupul omenesc și nimica pământesc întru sine să nu gândească”*. De ce? Pentru că sunt lucruri în fața cărora gândurile omenești, gândurile pământești, trupul cu rațiunea lui, cu stilul lui de gândire, se scufundă cumva în lumea aceasta, ori lucrurile dumnezeiești nu le poți înțelege cu puterile firii. Domnul Hristos i-a spus Sf. Ap. Petru: *“Fericit ești Simone, fiul lui Iona că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu cel din ceruri”* (Mat.16, 17).

Sfânta Spovedanie este judecată milostivă

În preocupările credincioșilor este și preocuparea de a ieși din întinăriunea păcatului. Credincioșii doresc să aibă o viață pe care s-o binecuvânteze Dumnezeu, și Dumnezeu binecuvântează viața curată. Știți că în Vechiul Testament sunt texte în care se spune că dacă împlinim voia lui Dumnezeu, Dumnezeu ne binecuvântează și în casă și afară și pe câmp, iar dacă nu împlinim voia lui Dumnezeu atunci suntem sub blestem oriunde ne-am găsi.

Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea aceasta cu dorința de a ne ajuta, și ne ajută de fapt, ne ajută prin cuvântul Său, ne ajută prin harul Său, ne ajută prin bunătatea Lui, ne ajută prin darurile pe care le-a dat Bisericii, și între altele ne ajută prin Sf. Taină a Spovedaniei care este o taină în care se nimicește păcatul în măsura în care credinciosul se mărturisește. Credinciosul își arată mai întâi de toate starea de păcătoșenie, care nu trebuie să fie niciodată o stare

artificială (adică o stare în care să te prezinți mereu ca păcătos). Dumnezeu știe cum ești și știi și tu cum ești, dar în orice caz la spovedanie trebuie să recunoști și că ești păcătos, și că ești cu insuficiențe, pentru că negativul din om nu se rezumă numai la păcat. Păcatul, patimile, sunt lucruri care îngreunează, care împovărează, sunt lucruri care ating și viața socială, sunt niște lucruri pe care nu le vrea Dumnezeu și Dumnezeu ne-a dat și mijlocul de-a scăpa de păcate. Întâi ne-a dat **învățătura** care ne lămurește ce e bine și ce e rău și apoi ne-a dat **iertarea păcatelor**, puterea iertării păcatelor. Așa încât, la spovedanie credinciosul merge ca la o judecată, la o judecată înainte de judecata finală și acolo se constată printr-o conștiință străină [a duhovnicului], alta decât conștiința ta, că tu poate ești părtinitor față de tine. Cu conștiința duhovnicului se constată starea în care te găsești și asta este **judecata milostivă**, cum zice Părintele Arsenie: "*Judecata de la spovedanie este o judecată milostivă*", mai ales dacă ai un duhovnic ca Părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească. El a fost pogorător ca duhovnic, a fost foarte înțelegător, s-a aplecat la neputința omenească, mai ales a avut o inimă de părinte, de frate și de prieten. Dacă cineva are inimă de părinte, ca duhovnic, dacă are inimă de frate, de prieten, sigur că judecata este chiar milostivă, așa cum și trebuie să fie, dar în orice caz noi nu putem zice răului bine și binelui rău nu putem trece cu vederea niște lucruri care nu te privesc numai pe tine ci-l privesc și pe Dumnezeu. Dar găsești modalitatea să îl ajuți pe om cu inima ta de părinte, cu inima ta de frate cu inima ta de prieten. E tot o judecată, o judecată înainte de judecată.

Judecata oamenilor

Si apoi mai este o judecată: judecata oamenilor, judecata cu care judecăm noi pe alții, judecata cu care ne judecă alții pe noi. Suntem mareu porniți să vedem răul în alții, suntem mereu porniți să condamnăm să spunem ceva ce nu-i bine despre alții. Suntem săritori la un astfel de lucru deși Domnul Iisus Hristos a spus "*nu judecați ca să nu fiți judecați, iertați și se va ierta vouă, nu osândiți și nu veți fi osândiți*" (Mat. 7, 1). Să avem grija aceasta de a fi cu inima înțelegătoare față de toți, să avem grija aceasta de a fi cu înțelegere față de neputința omenească. Noi știm că la judecată ne va fi mai ușor dacă la rândul nostru nu-i vom judeca pe alții, dacă vom avea înțelegere, plecare pentru omul de lângă noi, pentru că, dacă ascultăm pe Domnul Iisus Hristos atunci și Domnul Hristos face ceea ce ne-a spus El că trebuie să facem, adică nu ne va judeca.

În Pateric se spune că un părinte ce era în fața morții, era foarte senin, nu-i era frică de moarte, era luminat la față. Toți se mirau cum de-i așa de liniștit și nu se întreabă "ce va fi?", "cum va fi?". Se știa despre el că nu era foarte muncitor, că nu făcea nevoințe

deosebite, dar a îndrăznit cineva să-l întrebe: "*Părinte, cum de ești așa senin în fața morții, așa de luminat? Cum se explică, căci trebuie să spunem și să recunoaști că n-ai fost prea osârduitor, prea nevoitor, n-ai făcut niște lucruri extraordinare ca să zici: Doamne pentru aceasta primește-mă și miluiește-mă*". Și atunci el a zis: "*Da, e drept, așa-i cum ziceți voi, dar să știți că eu de când m-am făcut călugăr am luat aminte la cuvântul Domnului Iisus Hristos: "nu judecați ca să nu fiți judecați" și acum mă duc înaintea lui Dumnezeu cu gândul acesta că n-am să fiu judecat pentru că eu nu am judecat*".

Aceasta e una dintre cele mai mari nevoințe. Cred că cei mai mulți greșim fără să ne dăm seama. De multe ori greșim, scoțând în evidență niște negative ale celor din jurul nostru, noi pentru alții și alții pentru noi. Așa că este iarăși o judecată înainte de judecată.

Judecata particulară

Deci, avem judecata rugăciunii înainte de judecată, avem judecata spovedaniei înainte de judecată, avem judecata noastră și judecata altora în ceea ce ne privește și în ceea ce îi privește pe alții (*judecata oamenilor*); apoi ajungem la judecata particulară, când se va hotărî **locul** pe care ni l-am pregătit noi. Când ne vom duce în fața lui Dumnezeu, Dumnezeu va vedea în sufletul nostru ceea ce sunteam și după această stare se va hotărî **locul** în care vom fi dincolo.

Se zice că în ce te găsește moartea în aceea te duci. Dacă duci o viață curată, o viață în care te-ai silit să faci voia lui Dumnezeu, în fața morții ești cu gândul la Dumnezeu, cu dorința de-a fi cu El, dorința de-a nu te dezlipi de Dumnezeu, atunci nu se poate să te respingă Dumnezeu. Dar dacă ești nepăsător, nu te interesează, nu vrei preot, nu vrei sfintele taine, nu te interesează lucrurile sfinte, nu te-a interesat o viață întreagă, nu poți să fii cu Dumnezeu, pentru că n-ai fost cu El o viață întreagă, și atunci cum să fii cu Dumnezeu la moarte și cum o să fii cu Dumnezeu după moarte? Așa că fiecare dintre noi, după cum își trăiește viața, ajunge la moarte și Dumnezeu îi dă moartea lui, moartea pe care o merită el. Dar sunt atâția oameni care mor altfel decât ar vrea ei sau decât am vrea noi să moară. Realitatea este că fiecare are moartea lui, n-are moartea altuia. Dumnezeu știe judecățile Lui, noi nu cunoaștem tainele vieții omului. Sunt unii prieteni de-ai noștri care se mută din viața aceasta în accidente, în situații nedorite și noi îi avem în sufletul nostru pe mai departe ca prieteni, după judecata noastră binevoitoare. Ne pare rău că a ajuns într-o astfel de situație, dar acestea sunt Tainele lui Dumnezeu, nu putem să hotărâm noi cine-i bun și cine-i rău, și mai bine zicem "știe Dumnezeu pe fiecare". Bineînțeles că ne putem bucura de toți oamenii despre care știm lucruri bune și ne bucurăm de toți oamenii care au osteneli de îmbunătățire sufletească, indiferent de sfârșitul pe

care îl au, dar de obicei sfârșitul este pecetluirea vieții așa cum bătrânețea este rezumatul vieții.

Judecata de Apoi

Si apoi, urmează în cele din urmă, judecata de apoi, judecata ultimă. Până la judecata de apoi, Biserica se roagă pentru credincioși, pentru toți cei care au trecut la cele veșnice ca credincioși. Nu se roagă Biserica pentru cei care nu sunt credincioși de credința noastră, nu se roagă Biserica pentru cei ce-și fac singuri sfârșitul, care se leapădă de Dumnezeu; dar pentru credincioși se roagă, și pentru buni și pentru răi, de aceea-i rugăciunea mijlocitoare, ca Dumnezeu să fie milostiv și cu cei nemulțumitori și răi. Credem în puterea rugăciunii, și credem că până la judecata de apoi, ultimă, există posibilitatea ca de la rău, să ajungă oamenii la bine.

Pentru că noi nu știm unde a ajuns cineva, noi ne rugăm pentru binele lui, pentru iertarea păcatelor lui, chiar dacă credem că e la bine. De ce? Așa-i făcută rânduiala Bisericii noastre, așa-s făcute rugăciunile pentru cei trecuți la cele veșnice, noi ne rugăm pentru ei și ne rugăm cu bucurie, chiar avem o bucurie mare să putem face ceva pentru ei. Adică nu-i considerăm că au murit ca niște animale, așa cum sunt unii credincioși creștini dar care nu se roagă pentru morți, zic că până a trăit și-a definitivat situația și că nu mai avem ce să facem pentru ei și-i lăsăm în seama lui Dumnezeu, fără să cerem ceva de la Dumnezeu pentru ei. Nu mai iau în considerație pe acei creștini care cred că odată cu moartea trupului e și moartea sufletului și că învierea înseamnă învierea sufletului și a trupului. Bineînțeles că ei sunt în rățăcire. De ce? Pentru că Sf. Apostol Pavel în Epistola către Filipeni scrie că "dorește să treacă din lumea aceasta ca să fie mai mult cu Domnul". Deci el avea în vedere o viață conștientă după moarte. Noi vorbim despre *adormirea* credincioșilor, despre cei care au murit, nu spunem că sunt morți, în general, deși nu trebuie să ne sfîmăm nici de afirmația aceasta că sunt morți. Mai de mult se folosea cuvântul "răposați" – repausați, adică oameni care au trecut la odihnă, de la greu la ușor, de la osteneală la odihnă. Zice Domnul Iisus că "*Dumnezeu nu-i Dumnezeul morților ci Domnul celor vii.*" Deci Avraam, Isaac și Iacob sunt vii pentru că toți sunt vii în Dumnezeu. Asta înseamnă că viața de dincolo de moarte este o viață conștientă, o viață de slujire.

Sfinții pe care îi pomenim noi la Sfintele Sărbători (când îi pomenim la zilele lor de pomenire și pe care îi rugăm să mijlocească pentru noi) sunt vii și sunt într-o viață conștientă în fața lui Dumnezeu. Și apoi la a doua venire, când va fi și învierea morților și judecata de apoi, vor învia și trupurile prin puterea lui Dumnezeu. Noi credem și zicem: "*aștept învierea morților și viața veacurilor ce va să fie*". Și atunci, omul întreg, așa cum este în viața pământească, preschimbând însă după trup, cu calități pe care nu le are în viața de pe pământ, va sta în fața judecății lui Dumnezeu.

Sfârșit creștinesc vieții noastre. Noi credem într-o judecată viitoare, putem zice, în mai multe judecăți viitoare, credem în judecata particulară și credem în judecata de apoi. Biserica noastră, ca să ne obișnuim cu gândul acesta, ne pune în față cuvintele de la Sfintele Slujbe: "*sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat în pace, și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos să cerem*". Ce să cerem? "Sfârșit creștinesc". Ce înseamnă "sfârșit creștinesc"? Să ne fie sfârșitul precum ne-a fost viața în legătură cu Dumnezeu. Dorința cea mai mare a credincioșilor noștri, a credincioșilor adevărați, este ca la sfârșitul vieții să aibă ajutor de la Dumnezeu prin mijlocirea preoțească și prin Sfintele Taine: Împărtășirea cu trupul și sângele Mântuitorului.

La mine vin oameni care zic: "Părinte, mi-a murit tata, mi-a murit soțul sau fratele nepovedit, neîmpărtășit, ce să fac, cum să fac?" și de obicei îi răspund "Măi frate, eu cred că a murit neîmpărtășit pentru că nu s-a împărtășit nici în viață". Dacă se împărtășea în viață se învrednicea să se împărtășească și la moarte, sau în orice caz moartea nu era foarte departe de ziua în care s-a împărtășit; și atunci poți să-l consideri împărtășit și dacă nu s-a împărtășit pe patul morții; că sunt atâția oameni care se sfârșesc așa de-odată și nu sunt în situația de a se împărtăși cu Sf. Taine, dar dacă s-a împărtășit, în general, în viață, sunt uniți cu Domnul Iisus Hristos. Domnul Hristos nu respinge pe nimeni. Când m-am dus la Teologie, Părintele Meaga, Dumnezeu să-i ajute că are 95 de ani zicea: "Îmi pare bine că Hristos nu refuză pe nimeni". Asta-i realitatea. Domnul Hristos care a zis "Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați" sau "veniți după Mine", El nu poate să respingă pe cineva căci a zis: "pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară". E o realitate, Domnul Iisus nu poate să-l respingă. Pentru că-i fratele nostru, pentru că-i fiul lui Dumnezeu, pentru că-i Dumnezeuul nostru, pentru că-I iubire, iubirea nu poate să respingă, cum să respingă!? Respingem noi, care n-avem iubire, respingem noi care nu avem înțelegere, dar Domnul Hristos nu poate să respingă pe nimeni dacă omul vrea să fie cu Dumnezeu. Și atunci sigur că cineva care este cu Domnul Iisus, trece în viața de dincolo și unit fiind cu Domnul Hristos nu poate să-l atingă nici un rău.

Aceasta este situația, în general, a oamenilor credincioși, care împlinesc cuvântul lui Dumnezeu. Ați auzit de Evangheliile care se citesc pentru morți: "*Cel care ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce m-a trimis pe Mine, are viață veșnică și la judecată nu va veni ci s-a mutat din moarte la viață*" (Ioan 5, 24). Aceasta-i situația celor privilegiați, care de fapt trec prin judecată dar ca și când n-ar trece.

Judecata de Apoi. La judecata de apoi știm despre ce vom fi întrebați, de fapt vom fi întrebați despre toată viața noastră; am putea zice mai bine că ne vom cerceta noi pe noi înșine despre toată viața noastră dar sunt niște lucruri pe care e bine să le știm înainte de judecată, de aceea am zis eu că aș deschide totdeauna cartea la prezentarea judecării de apoi. E bine să știm despre ce vom fi întrebați ca să putem face în viață ceea ce știm că ni se cere la judecata de apoi. Cât privește judecata particulară nu avem nimic spus în Sf. Scriptură, despre ce vom fi întrebați, dar în ceea ce privește judecata de apoi, Sf. Evanghelist Matei e singurul dintre Evangheliști care a reținut cele în legătură cu judecata de apoi. El ne spune că atunci când va veni Fiul Domnului și Îngerii Lui împreună cu El, va ședea pe tronul mării Sale și-i va despărți pe cei buni de cei răi, cum desparte ciobanul oile de capre și va așeza pe cei buni de-a dreapta Lui și pe cei răi de-a stânga Lui. Apoi va fi cuvântul către cei buni și va zice: *“Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii”* și le spune de ce anume sunt binecuvântați ai Tatălui, de ce îi cheamă, de ce intră ei în împărăția care a fost gătită pentru ei de la întemeierea lumii: *“Flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați dus la voi, gol am fost și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine”*. Deci cei binecuvântați sunt binecuvântați pentru că l-au ajutat pe Domnul Hristos. Și atunci oamenii cei drepti vor întreba: *“Doamne, când ai fost flămând și ți-am dat să mănânci, când ai fost însetat și ți-am dat să bei, când ai fost străin și Te-am primit, când ai fost gol și Te-am îmbrăcat, când ai fost bolnav și Te-am cercetat, când ai fost în temniță și am venit la Tine?”* Și Domnul Hristos le răspunde: *“Oricât ați făcut unuia dintre acești frați mai mici ai Mei, Mie mi-ați făcut”* și apoi către cei din partea stângă va zice: *“Duceți-vă de la Mine blestemaților, în focul cel veșnic gătit diavolului, căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau, străin am fost și nu M-ați dus la voi, gol am fost și nu M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și nu M-ați cercetat, în temniță am fost și nu ați venit la Mine”*. Și atunci vor întreba și cei de-a stânga: *“Doamne, când ai fost așa cum zici că-ai fost și nu ți-am slujit Ție”* și Domnul le va răspunde *“Oricât n-ați făcut unuia dintre aceștia mai mici Mie, Mie nu mi-ați făcut”* (Mat. 25, 35-46).

Acesta este relatarea Sf. Evangheliilor despre judecata de apoi. Trebuie observat ceva, că la judecata de apoi vom fi întrebați de lucruri pozitive și negative respectiv despre lucruri pe care le-am făcut, dar nu se spune că vom fi întrebați despre păcatele pe care le-am făcut, că am fost nepăsători, c-am fost desfrânați ori mincinoși, deși toate acestea sunt luate în considerație la judecată, fără îndoială, dar Domnul Hristos a spus

că suntem vinovați și aceia care omit să facă niște lucruri importante pentru binele altora. Adică ai putea să-l ajuți pe cineva și nu-l ajuți; înseamnă că îl părăsești nu numai pe omul acela dar și pe Dumnezeu pentru că Domnul Hristos primește ceea ce oferim noi omului de lângă noi, adică slujind omului, slujim Domnului. Sunt oameni care nu pot avea implicare, sunt oameni care sunt lipsiți ei înșiși și nu pot da la cineva, nu înseamnă că pe aceea nu-i primește Dumnezeu, îi primește pentru bunătatea lor pentru bunăvoința lor, dar cere tuturor celor ce pot face bine să facă binele. Adică viața creștină este o viață cu rodire, nu-i o viață stearpă.

Credincioși mai răi decât necredincioșii.

Bineînțeles că întâi și-ntâi trebuie să te îngrijești de cei din imediata ta apropiere și mai ales de cei din familia ta. M-am oprit de multe ori și totdeauna cu aceeași înțelegere asupra unui cuvânt al Sf. Apostol Pavel, unde hotărăște ce trebuie să facă, cum trebuie să fie primite femeile bătrâne, văduvele, în grija Bisericii, în ce condiții, ce trebuie să facă o văduvă în viața ei. Sf. Apostol Pavel zice: *“Dacă cineva are în casa sa văduve să se îngrijească de ele”* (1 Tim. 5, 16). Dacă ai o mamă, ai o soră, ai o fiică, mă rog, care trebuie ajutate, ai o soacră care trebuie ajutată, trebuie să o ajuți, nu că “nu te interesează” și că “las” că se descurcă ea”. Adică, dacă ai pe cineva care trebuie sprijinit, ești dator să-l sprijini. Nu-l sprijini, ai căzut chiar de la credință. Sf. Apostol Pavel zice că: *“dacă cineva nu se îngrijește de ai săi, și mai ales de ai casei sale, a căzut de la credință și e mai rău decât un necredincios”* (1 Tim. 5, 8). Sf. Apostol Pavel vorbește despre trei categorii de oameni: credincioși, necredincioși, și mai rău decât necredincioșii. Cine sunt mai răi decât necredincioșii? Aceia care au titlul de credincioși dar neglijează datoriile de credincioși, aceia sunt mai răi decât necredincioșii. Citiți în 1 Tim. 5, că după aceea ne spune și condițiile pe care trebuie să le aibe văduva ca să fie primită în Biserică: *“numai așa să fie primită dacă a fost soția unui singur bărbat, dacă și-a crescut copiii [deci nu i-a abandonat], dacă a spălat picioarele sfinților”*, adică a fost cinstitoare a credincioșilor, a sfinților. În cazul acesta Biserica o poate îngriji ca pe una vrednică de îngrijire. Dar familia să nu se bazeze pe faptul că ar putea s-o îngrijească altcineva, ci familia trebuie să o îngrijească; dacă n-o îngrijește, înseamnă că au căzut de la credință și sunt mai rău decât necredincioșii.

Aș vrea să aduc aici și un cuvânt al Domnului Iisus Hristos, peste care de asemenea trecem de multe ori și se potrivește în contextul actual în legătură cu judecata de apoi. Atunci când Domnul Hristos vorbea oamenilor și a fost înconjurat de mare mulțime de oameni, Sfinții Apostoli și-au dat seama că acestor oameni li s-a terminat hrana. (Omul are trebuință de hrană. De aceea zice Domnul nostru Hristos:

“Flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc” sau “Flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc”). Și ucenicii Domnului au zis: “*Dă drumul mulțimilor să se ducă prin sate să-și cumpere mâncare*”. Care a fost răspunsul Domnului Hristos? “*N-au trebuință să se ducă, dați-le voi lor să mănânce*” (Mat.14, 15-16). Ce pot face eu pentru omul de lângă mine? Acesta-i primul lucru la care trebuie să mă gândesc și apoi, dacă nu pot, îl las în seama altuia, sau, dacă pot numai puțin față de cât ar trebui, atunci îl las în seama altuia, cum a fost samarineanul milostiv care la ajutat pe om până a putut el să-l ajute dar n-a stat cu el să-l facă sănătos, să-l vadă pe picioare. De ce ? Pentru că interesele lui erau de așa fel încât el trebuia să-și vadă de treaba lui. Cât a putut l-a ajutat și când n-a mai putut să-l ajute a dat doi dinari gazdei și a zis: “*Poartă grijă de el și-o să mai completez eu când mă întorc*” (Lc.10, 35). Deci Domnul Hristos nu ne cere imposibilul, ne cere ceva ce noi putem face dar să avem conștiința că ceea ce facem pentru altul facem pentru El.

În felul acesta gândită, judecata de apoi ne poate angaja pentru binele nostru în viața aceasta, că doar de aceea ni s-a spus despre judecata de apoi ca să știm despre ce vom fi întrebați și să facem ce putem face noi în condițiile noastre. Domnul Hristos nu ne cere lucruri extreme, lucruri pe care nu le putem face, ci conștiința aceasta vrea Domnul Hristos să o statornicească în ființa noastră, că *ceea ce facem pentru altul, facem pentru Domnul Hristos*. Noi nu prea avem în vedere lucrul acesta, cam uităm lucrul acesta. În

Pateric se spune că un boier i-a dat unui sărac o haină, și săracul a luat haina și a vândut-o și-a băut-o. Și atunci omul era îngrijorat: “uite măi, eu i-am dat-o să se îmbrace și el a vândut-o și-a băut-o”, și era nemulțumit și noaptea a avut un vis în care se făcea că i se arată Domnul Hristos îmbrăcat cu haina pe care el a dat-o săracului și l-a întrebat pe binefăcător: “Cunoști haina aceasta”? Și el a zis: “Da Doamne, o cunosc, a mea este”, și Domnul Hristos a zis: “Nu te întrista, Eu o port”. Ei, conștiința aceasta vrea Domnul Hristos să o formeze în viața oamenilor, să aibă în considerație faptul că ceea ce facem pentru omul de lângă noi, pentru omul care are trebuință de ajutorul nostru, facem de fapt pentru Mântuitorul și ne va fi de folos la judecata de apoi.

Nu-i vorba numai de milostenie, noi cam mărginim lucrurile acestea la milostenie. Îi vorba de tot ceea ce ridică, de tot ceea ce aduce bucurie, de tot ceea ce înșeninează. Citeam undeva că cineva i-a dat unui cerșetor o floare și se zicea că i-a făcut cu floarea aceea mai multă bucurie decât cu orice i-ar fi dat. De ce? Pentru că la ridicat din situația de cerșetor la situația de frate, de prieten, i-a dat conștiința că nu-i inferior și mai ales că nu-i inferiorizat.

Să avem nădejde la Dumnezeu că dacă nu vom judeca și vom fi cu înțelegere față de neputința omenească, nu vom fi nici noi judecați, că dacă vom duce o viață frumoasă, ne vom prezenta cu ea în fața lui Dumnezeu și El ne va binecuvânta și la judecata particulară și la judecata de apoi.

(Făgăraș – 11 mai 1998)

SEMNELE PREMERGĂTOARE ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

= continuare din numerele 2 și 3* =

Până aici s-a scris despre semnele care preîntâmpină venirea lui Antihrist, precum și despre cele care însoțesc prezența sa în lume și activitatea distructivă îndreptată împotriva Bisericii lui Hristos.

În continuare vom prezenta semnele care urmează după uciderea lui Antihrist și vestesc apropiata Judecată finală a întregii omeniri, pe care o va face Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

1. Întunecarea soarelui și a lunii.

Întunecarea neobișnuită și mai înfricoșătoare decât toate câte au fost a soarelui și a lunii, după cuvântul Domnului: „*Și minuni voi face sus în cer și semne jos pe pământ: sânge, foc și fumegare de fum; soarele se va schimba în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și strălucită; și va fi că tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui*” (Fapte 2, 19-21); și iarăși: „*Luceferii de pe cer și*

grămezile de stele nu-și vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui și luna nu va mai străluci” (Isaia 13, 10); și iarăși: „*Când te vei stinge, voi acoperi cerurile și stelele lor le voi întuneca; soarele îl voi acoperi cu nor și luna nu va mai lumina cu lumina sa. Toate stelele care luminează pe cer, le voi întuneca deasupra ta*” (Iezechiel 32, 7-8); și iarăși: „*Soarele s-a făcut negru ca un sac de păsle și luna întreagă s-a făcut ca sângele și stelele cerului au căzut pe pământ așa cum smochinul își leapădă smochinele verzi când e zgâlțâit de vijelie*” (Apocalipsa 6, 12-13).

Despre semnele premergătoare înfricoșătoarei Judecăți a prevestit și Mântuitorul Hristos, zicând: „*Îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerului se vor clătina*” (Matei 24, 29). Precum întunecarea ochilor este semnul bătrânețelor, tot așa și lumea îmbătrânind, la sfârșitul

cel mai de pe urmă, întunecarea soarelui și a lunii va fi un semn al întunecării luminătorilor, ca niște ochi prea frumoși ai ei.

2. Căderea stelelor din cer.

Sfântul Ioan Gură de Aur înțelege cuvintele Mântuitorului: „*Iar stelele vor cădea din cer*“ (Matei 24, 29), ca fiind vorba de o adevărată cădere de stele; alții însă tâlcuiesc aceste cuvinte, înțelegând întunecarea lor, că Sfinții Apostoli zic că orice stea dintre cele pe care la vedem este mai mare decât pământul.

Alții tâlmăcind aceste cuvinte, vorbesc despre căderea cometelor, despre străluciri de fulgere, despre meteori, care se văd în văzduh, nu departe de pământ.

3. Clătinarea puterilor cerului.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos zise că: „*Puterile cerului se vor clătina*“ (Matei 24, 29). Sfântul Ioan Gură de Aur și Teofilact înțeleg prin „puterile cerului“ cele nouă cete îngerești care se numesc Puteri, pentru că sunt înzestrate cu puteri mai mari decât alte creaturi ale lui Dumnezeu. Ele se vor clătina de frică și de spaimă, că atât vor fi de mari, încât însuși îngerii care au putere mai multă decât alții, foarte tare vor slăbi, fiind cuprinși de cutremur, așa cum se cutremură copiii, văzând pe tatăl lor înfuriindu-se pe slujitorii cei cu putări rele și necuviincioase.

4. Înnoirea zidirii și curățirea ei prin foc de toate întinăriunile omenestii.

Precum a fost întâi curățită întreaga lume, prin apă, de urâciunea păcatelor, tot așa și la sfârșit, va fi curățită prin foc, după cum ne învață Sfintele Scripturi, unde citim: „*Foc înaintea lui va merge și va arde împrejur pe vrăjmașii lui*“ (Psalmul 96, 3); „*Foc înaintea lui va arde și împrejurul lui vifor mare. Chema-va cerul de sus și pământul, ca să judece pe poporul Său*“ (Psalmul 49, 4-5); „*Ca focul care arde pădurea, ca văpaia care arde munții; așa alungă-i pe ei, în viforul Tău și în urgia Tă*“ (Psalmul 82, 13-14); „*Vă ploua peste păcătoși lanțuri, foc și pucioasă; iar suflare de vifor este partea paharului lor*“ (Psalmul 10, 6); „*Ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare; stihiiile arzând se vor desface și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui*“ (II Petru 2, 10).

Se cuvine a ști încă și aceasta că, numai înfățișarea sau chipul acestei zidiri va pieri prin foc, iar ființa ei va rămâne, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel care zise: „*Chipul lumii acesteia trece*“ (I Corinteni 7, 31). Deci, a zis chipul, iar nu ființa, precum spune și proorocul David: „*Și vei înnoi fața pământului*“ (Psalmul 103, 31).

Domnul Hristos zice: „*Cerul și pământul vor trece*“ (Lc. 21, 33), iar Sf. Ap. Ioan spune: „*Am văzut un cer nou și un pământ nou; fiindcă cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut*“ (Ap. 21, 1). Iar Sf. Ap.

Pavel scrie evreilor: „*Întru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu rămâi*“ (Ev. 1, 10-11).

Învierea morților

Ultimul moment, înainte de înfricoșătoarea Judecată, va fi învierea tuturor morților. Cu privire la învierea morților, iată ce citim în Cartea proorocului Iezechiel: „*Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu duhul și m-a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omenești, și m-a purtat împrejurul lor; dar iată aceste oase erau foarte multe pe fața pământului și uscate complet. Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, vor învia oare oasele acestea?” Iar eu am zis: „Dumnezeule, numai Tu știi aceasta”. Domnul însă mi-a zis: „Proorocește asupra oaselor acestora și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh și veți învia. Voi pune pe voi vine, și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele; voi face să intre în voi duh, și veți învia și veți ști că Eu sunt Domnul...”* (Iez. 37, 1-12).

De asemenea, Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan redă cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu privire la înviere scriind: „*Nu vă mirați de aceasta; că vine ceasul când toți cei din morminte Îi vor auzi glasul; și cei ce au făcut cele bune vor ieși spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea judecării*“ (Ioan 5, 28-29).

Tot în acest sens ne învață și Sfântul Apostol Pavel care scrie corintenilor: „*Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, atunci cum de zic unii dintre voi că nu există învierea morților? Dacă nu există înviere a morților, atunci nici Hristos n-a înviat. Iar dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică-i și credința voastră. Ba încă ne aflăm și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că împotriva lui Dumnezeu am mărturisit că El l-a înviat pe Hristos, pe Care deci nu l-a înviat de vreme ce morții nu învie. Că dacă morții nu învie, atunci nici Hristos n-a înviat. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică vă este credința; voi sunteți încă în păcatele voastre. Și atunci, și cei care au adormit întru Hristos au pierit. Iar dacă noi numai pentru viața acesta nădăjduim în Hristos, suntem mai de plâns decât toți oamenii. Dar nu! Hristos a înviat din morți, pângă celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților. Că după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia întru Hristos; dar fiecare în ceata sa: Hristos, ca pângă; apoi cei ai lui Hristos, la Venirea Lui*“ (I Corinteni 15, 12-23).

* Acest text este un extras dintr-o lucrare (în limba rusă) numită „*Antihristica*”, găsită la Muntele Athos și al cărei autor, din smerenie, a dorit să rămână necunoscut.

Despre sfârșitul vremurilor, despre antihrist și despre a doua venire a lui Hristos

Cuvinte ale cuviosilor părinți spre întărirea credinței

și pentru paza de primejdiile vremurilor antihristului.

editura "Ortodox Kysely", Tesalonic, 1998 - extrase):

Vino, Doamne Iisuse!

(Cuvânt înainte de Valentin Moga)

Spunea un preot din București (într-o emisiune radio din luna aprilie 1999): "Pentru noi, creștinii, teama de sfârșitul lumii este de neînțeles! Cum să ne fie teamă de a doua venire a lui Hristos, cum să ne gândim la ea cu groază?! Dimpotrivă, noi așteptăm venirea Mântuitorului!". Această febră apocaliptică este specifică sectelor, ereticilor și ... mijloacelor de influențare ("conditionement") a opiniei publice. Se pune accentul pe suferințele sfârșitului lumii, dar practic se face uitat penultimul verset din Apocalipsa Sfântului Ioan: "Cel ce mărturisește acestea zice: Da, vin curând." "Amin! Vino, Doamne Iisuse!" (Ap. 22, 20).

Cei care amenință cu sfârșitul lumii și cei care se lasă stăpâniți de panica sfârșitului, nu cad oare sub cuvântul din epistola întâia către Corinteni (16, 22): "Cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema! Maran atha! (Domnul vine)".

Și are un rost adânc faptul că după ambele citate de mai sus, cu sens asemănător, urmează o binecuvântare identică (la Apoc. 22, 21 și 1 Cor. 16, 23): "Harul Domnului Iisus Hristos cu voi [cu toți]!" Sub har ne aflăm acum, sub har vom fi și atunci și nădăjduim să rămânem în vecii vecilor. Din prima clipă a apariției Sale, Biserica se află sub semnul reînnoirii iminente a lui Iisus Hristos, cu mijlocul încins și candela aprinsă! Nu la pândă, nu într-o disperantă stare de anxietate, ci cu deplină nădejde și iubire, cu răbdare și îndelungă răbdare, știind bine pe Cel ce toate bine le orânduiește.

De aceea, în Biserica Ortodoxă nu se predică în mod obișnuit sau sistematic din Cartea Apocalipsei, creștinul fiind chemat să se îngrijească de propriul sfârșit și nu de cel al lumii. Iar de cel al lumii îi vestește Apocalipsa nu ca să-i alimenteze fantezia (angelică sau macabră), ci ca să-și amintească de propriul sfârșit, de păcate, de osânda pentru ele, să se trezească și să se păzească.

Este ceea ce fac și autorii culegerii de texte și comentarii de la Ortodox Kypseli Publications, în rândurile de mai jos:

Părintele Paisie Haghioritul

Din lucrarea în manuscris "Semnele timpurilor" (1987):

- Acum, când conducerea statelor merg împotriva legii dumnezeiești [chiar și] cel care nu vorbește, poate ajunge după gratii... Este și aceasta o mărturisire a credinței.

- Dar când totul în jur arde în vâlvătăi, durerea nu te va lăsa să taci. Rugăciunea este rugăciune, iar vorbirea, vorbire.

- Dumnezeu iubește Grecia. Dacă nu ne-am prăpădit în atâtea furturi din trecut, nu vom pieri nici în cea de acum. Are neamul puteri ascunse, păstrate pentru vremi de restriște.

- Dumnezeu are milă pentru păcatele noastre. Dar să nu dormim, să fim mereu pregătiți. Sunt și împrejurări în care tăcerea ne împovărează cu o mare responsabilitate. Dacă nu strigăm noi, ni se vor scula moșii și strămoșii din morminte, să ne ciomăgească și să ne facă de ocară. Câte au păzit și au păstrat ei pentru țară și pentru noi! Și ce facem noi pentru ei?! Cum se poate așa ceva: Grecia Ortodoxă, cu tradițiile, cu sfinții, cu eroii ei combătută chiar de grecii înșiși! Este o rușine!

- Nici un fel de vot nu poate desființa legea lui Dumnezeu și nu poate liniști conștiința.

- În spatele Pieții Comune se ascunde dictatura unor sataniști. Dar o va folosi Dumnezeu și pe aceasta tot spre bine.

- ... O dictatură ca aceasta pe care o plănuiesc ei, doar diavolul a putut-o scorni...

- Mă miră foarte mult un lucru: de ce nu se îngrijorează ei de câte se întâmplă acum?! De ce nu am nici cea mai vagă îndoielă asupra concepțiilor lor? Sunt cele făcute "ca să ducă în rătăcire, de se poate, [chiar și] pe cei aleși" (Marcu 13, 22). Cei care tâlcuiesc după puterea minții lor vor cădea pradă înșelăciunii.

- "Fiara", cum este numit computerul de la Bruxelles, cu 666 al ei, a înghițit deja aproape toate popoarele. Ce poate însemna "cartela de identificare" și "introducerea marcației"? Din fericire nu putem ști nimic altceva decât ceea ce auzim la radio... Diavolul, antihristul, odată ajuns pe cartelele noastre, pe mână, pe frunte, prin simbolul său, nu mai poate fi sfințit adăugând acolo și o Cruce. Da, avem puterea Sfintei Cruci, a Sfântului Simbol, Harul dumnezeiesc al lui Hristos, dar numai dacă lucrăm neîncetat întru harul Sfintei Peciți a Botezului, lepădându-ne de diavol și mergând alături de Hristos vom avea Sfânta Pecete: "Pecetea darului Sfântului Duh"! Să ne lumineze întru acestea Hristos! Amin!

Părintele Epiphanius Theodoropoulos

- Creștinii sunt cei mai scrupuloși oameni în respectarea legilor statului atunci când aceste legi nu le offensează convingerile religioase. Dar când nu este așa, atunci "e mai bine să ascultăm de Dumnezeu, decât de oameni" (Fapte 5, 29).

- Credința noastră are Crucea drept simbol și temelie! Dacă se dovedesc adevărate știrile și noile cartele de identitate vor purta, vizibil sau invizibil fie figura lui Beelzebut, fie numărul 666, fie alt simbol anticreștin... Vom spune NU, și iarăși NU, de un milion de ori NU... Să audă bine toate acestea Guvernul Majestății Sale...

Comunitatea Sfântului Munte
(extrase din declarația publicată de comunitatea Sfântului Munte în urma priveghiului pan-haghioritic de la Karya, din 8 septembrie 1997)

- Acordul de la Shenghen "ne îngrijorează datorită pericolului ca răul să se generalizeze într-o măsură cu mult mai mare în urma implementării hotărârilor Acordului și a introducerii cartelelor de identitate electronice, fapt care ar trebui evitat. Inscripționarea lor cu numărul infamant al lui antihrist 666, începe să capete semnificația unei încălcări (obligatorii) a hotărârilor credinței noastre și o negare a Domnului nostru Iisus Hristos.

- Dar chiar și în cazul în care, măcar la început, nu se vor inscripționa cartelele de identitate cu numărul – emblema a lui antihrist, Comunitatea noastră refuză să le accepte, întru cât ele opresc libertatea personală, dreptul la viața privată și prezumția de nevinovăție a cetățenilor, dreptul garantat de Constituția țării noastre.

- "Noi refuzăm să primim orice tip de cartele de identitate electronice care poartă codul de înregistrare cu bare (Universal Bar Code Registration – E. K. A. M.), ca fiind o ofensă adusă libertății persoanei și conștiinței noastre de creștin".

Mitropolitul de Stagon și Meteora

- Inscripționarea acestor noi buletine de identitate cu numărul 666, numărul "fiarei" apocaliptice, dovedește cu toată claritatea asocierea acestui sistem de control cu iminenta dominație mondială exercitată de antihrist.

- Refuzăm acceptarea lor pentru că introduc un regim lipsit de libertate, inuman, dictatorial, antidemocratic și totalitar. Ele ne înlănțuie într-un sistem financiar de autoritate și control atotputernic, ne fac prizonierii unei dictaturi electronice atât pe plan politic cât și pe plan spiritual.

Comentarii ale editorului lucrării
(probabil pr. Demetri Carellas)

E timpul să ne întoarcem cu toată seriozitatea spre Hristos și să începem să cunoaștem bine bogăția credinței noastre ortodoxe, să ne cunoaștem pe noi înșine și să identificăm pe mulții mici antihriști care se află lângă noi sau chiar și-au făcut sălaș în noi înșine.

Diabolica asta de televiziune care ne spală creierele, nu ne face să tresărim? Legile fără Dumnezeu, pornografia, uciderea pruncilor prin avort, bărbații și femeile care umblă pe stradă dezgoliți, blasfemiile de tot

felul și multe alte ticăloșii și murdării nu ne fac să tresărim? Parareligiile anticreștine – budismul, yoga, magia albă, magia neagră, satanismul, New Age-ul și atâtea alte înșelăciuni care se lătesc fără nici o opreliște – nu ne fac să tresărim? Dar multiplele erezii și schime – nu ne dau fiori?

Sufletul mi se află în mare primejdie: nu cunoaștem mai nimic din comoara și măreția credinței Sfinților noștri Părinți. Ne aflăm în ignoranță și amorfie spirituală. Când ne vom trezi din somnul de moarte al păcatului, din "viața bună" și **cultul banului** – noi cei mânați de patimi și conduși de concepțiile seculare, noi care facem lucrarea diavolului și trăim după modul și modelele idolatriilor contemporani, care ne aflăm în plasa celui rău și care suntem în trista primejdie de a-l urma orbește pe antihrist? Să nu uităm că Dumnezeu ne-a înfiat și ne-a pecetluit cu Sfântul Duh ca ortodocși (drept măritori) prin Sfântul Botez și Ungerea cu Sfântul Mir. Și antihristul îi vor pecetlui pe al lui.

Așadar, să ne ținem departe de păcat, străduindu-ne să ne facem popor al lui Dumnezeu – popor al credinței și iubirii, al smereniei și răbdării, al rugăciunii și pocăinței. Și în acest fel, Atotputernicul Dumnezeu ne va păzi de toată înșelăciunea și cursa oricărui antihrist, așa cum stă scris la Psalmul 144, 20 și Rom.8, 26.

Armele creștinului în războiul nevăzut

Putem să ne împotrivim lui antihrist cu următoarele arme spirituale și trăiri duhovnicești:

1) Credință efectiv trăită. Să ne unim într-un singur Duh cu Hristos și atunci semnele halucinante ale lui antihrist nu ne vor mai deruta.

2) Cuget smerit. Semnele mincinoase ale lui antihrist nu se ating de duhul smerit. Smerenia este urmarea lui Hristos, trufia imită pe diavol.

3) Rugăciune. Harul lui Dumnezeu acoperă pe cel ce se roagă Lui și săgețile lui antihrist rămân neputincioase. Slujitorii lui Dumnezeu Îl vor mărturisi cu mult curaj și vor merge cu bucurie spre martirism.

4) Trezire duhovnicească. "Luați aminte, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi aceea vreme" (Marcu 13, 33), așa nea poruncit Domnul nostru Iisus Hristos.

Cea mai impresionantă și mai mare știre din toate timpurile este aceea că Dumnezeu S-a întrupat pe pământ, ne-a arătat adevărul, a fost răstignit, a înviat, s-a înălțat la cer și iarăși va veni cu slavă. Toate celelalte știri sunt știri mici, neînsemnate.

Lucrarea noastră cea mai importantă este lucrarea mântuirii. Toate celelalte sunt secundare. Viața noastră trebuie să fie răstignită față de lume.

Iar cei care v-ați simțit zidiți sufletește de paginile aceste cărți puneți-vă la inimă și folosul semenilor noștri. Nepăsarea față de ceilalți ni se va socoti păcat.

ACTUALITATEA RELIGIOASĂ

Viitorul papă

Papa a făcut probabil ultimul pelerinaj în țara sa natală - Polonia. Discursul său în parlamentul polonez a fost primit ca un testament moral. El a criticat excesele capitalismului și a lansat un apel insistent pentru urgentarea integrării europene, *unitatea Europei fiind amenințată de "noi divizări" și de pierderea valorilor spirituale*.

Starea sănătății sale s-a deteriorat mult, în condițiile în care în programul său mai sunt Armenia, India, Irak, iar în 2000, Ierusalimul. De asemenea, mai are de primit vizita P.F. Patriarh Teoctist, la Vatican. Se vorbește de o retragere a sa, dar realitatea ne impune să credem că el va muri ca papă. Se spune că succesorul lui nu va fi tânăr (ca să nu aibă timp de reforme!), va cunoaște cel puțin limba engleză și italiană și va fi un bun orator. Printre favoriți sunt:

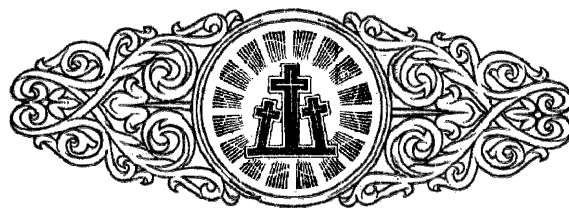
- **Carlo Maria Martini**, arhiepiscop de Milano (71 ani, 11 limbi străine), favoritul americanilor (pentru că este deschis dialogului cu islamiștii și budiștii). Papa nu-l agreează pentru că este iezuit (iezuiții au o gândire mai liberală) și a avut cu el dispute pe teme precum acceptarea de preotese în Biserica Catolică. Papa a înființat ordinul Legionarii lui Iisus - un fel de iezuiți mai apropiați tradiției.

- **Francisc Arinze**, episcop de Ohio (SUA), originar din Nigeria. El ar fi al doilea papă de culoare, ar crea o legătură cu credincioșii din lumea a treia și ar asigura Vaticanului un aflux de credincioși.

- **Achille Silvestrini**, cardinal, șeful Cancelariei Vaticanului și responsabilul pentru Bisericele catolice de rit ortodox. Este considerat eminența cenușie a Vaticanului și (spun unii) șeful unei grupări ce se pregătește să pună mâna pe putere, pe măsură ce papa este tot mai bolnav.

Dialogul ortodox - greco-catolic

Pe 10 iunie, la Mănăstirea Râmeți, s-au întâlnit din nou comisiile de dialog ale celor două Biserici. S-a constatat că nu s-au introdus în justiție acțiuni noi, dar nici nu s-au retras cele în curs, așa cum se convenise. Greco-catolicii au apreciat că dialogul local avansează foarte încet și au prezentat o listă cu biserici și case parohiale pe care le revendică și care va fi examinată de ortodocși până la următoarea întâlnire, din 4 noiembrie 1999. Ambele părți au precizat că slujirea alternativă în aceeași biserică este o soluție provizorie, până se construiesc noi biserici.

Sfânta Treime s-a arătat la Mănăstirea Ghighiu sub forma a trei porumbei

Luni, 31 mai 1999, de sărbătoarea Sfintei Treimi, credincioșii veniți la Mănăstirea Ghighiu (lângă Ploiești) au fost martorii apariției a trei porumbei de un alb ireal. Aceștia au zburat pe deasupra fântânii, s-au așezat pe apă sau au valsat în aer într-o adiere ca de vis. Poziția lor a fost în permanență sub forma unei cruci neterminate (Sfânta Treime). Toți privitorii s-au simțit (inexplicabil) cuprinși de evlavie, de o căldură nefirească și de o bunătate fără margini. O femeie - Rodica Chelaru, 45 ani - care avea dureri cumplite de cap (timp de o săptămână luase pastile și-și pusese comprese, dar degeaba) a constatat că după ce a privit zborul lor diafan, durerile i-au dispărut! Aici se găsește și o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Sfântul Ilie, Enoh... și Sfântul Ioan Evangelistul se află în România!

Maica Maria (71 ani, din zona Caracal) vorbește în limbi și apoi rostește și în românește ceea ce primește. În parohia Bărbătești (Verșani), comuna Jupânești, județul Gorj, în timpul unei rugăciuni rostite în genunchi de către credincioși, împreună cu părintele Filimon (care face și exorcizări), pe catapeteasma bisericii au apărut două lumini puternice, iar maica Maria a început a vorbi în grecește și apoi în românește. A spus că trebuie să ne pocăim căci sfârșitul este aproape, că va fi război (România va fi înconjurată de războaie), va fi cutremur, religia ortodoxă se va uni cu cea catolică. Și a mai spus că anticristul va intra și la noi și că într-o peșteră, în munte, la 63 km de Mănăstirea Sihăstria - Neamț, se află Sfântul Ilie, proorocii Elisei, Enoh și Iezechiel și Sfântul Ioan Evangelistul. Acest lucru s-a întâmplat în duminica a 4-a din Postul Mare (21 martie 1999). (*Credința ortodoxă*, nr. 5 / 1999).

Maica Domnului s-a arătat la Ionești

După Crăciunul din 1997, Ion Marin (un bătrânel scund și cărunț) din satul Ionești, județul Argeș, a avut prima viziune a Fecioarei Maria, care i-a zis: "*Am cutreierat pământul și e atâta urâtenie peste tot, pe pământ și-n ape, și numa-n aer am umblat și n-am găsit loc curat. Să-mi faci locaș să poposesc*". După trei zile iar i-a apărut și i-a zis: "*Să-mi faci locaș*". Și tot așa, până când Ion Marin s-a hotărât să se ducă la preot. Apoi, în următoarele apariții, Sfânta Fecioară i-a spus detaliile construcției (care trebuie realizată de 3 meșteri): 3 metri lungime, 3 metri lățime, cu 3 turle, 3 cruci, 3 scaune în fața altarului, 3 trepte la intrare. I s-a transmis că toți cei

ce se reîntorc la credință trebuie să treacă peste 3 trepte, (care sunt trei teste sau încercări până la mântuire) și că tot 3 trepte (încercări) mai desparte omenirea, în timp, de momentul judecării lui Iisus. Dar, dacă ne întoarcem la credință, sfârșitul și judecata nu va veni acum.

Pe 20 martie 1998 s-a sfințit locul iar pe 8 iunie 1998 (de Sfânta Treime) s-a sfințit locașul. Atunci, 3 copile au adus un covoraș pentru Sfânta Fecioară iar în timp ce Ion Marin vorbea oamenilor, pe cer au apărut 3 cruci.

După ridicarea locașului (cu hramul Sfintei Treimi) nu i s-a mai arătat Maica Domnului ci "*chipul lui Iisus și puterea Lui, pentru că dacă ar fi Iisus, pământul s-ar cutremura*".

Lui Ion Marin i s-au transmis și multe alte lucruri: Se va ridica un templu mare (9 metri lungime), la care vor lucra mai multe țări (fără să știe de ce îl ridică!), pardosit cu aur, cu 12 trepte (pe fiecare treaptă are să stea un apostol). Acolo va fi Iisus, care va judeca toți oamenii. În locul unde va fi construit (în România) iese multă lumină din pământ, dar pe care nu o văd toți oamenii. Domnul Iisus ne va arăta acest loc prin Ion Marin.

În ziua în care va veni sfârșitul va fi o cruce mare roșie pe cer.

Cea mai veche marturie a creștinismului din Moldova

La șantierul arheologic de la Mihălășeni (jud. Botoșani) s-a descoperit o necropolă cu 520 de morminte, aflate în preajma unui lăcaș de cult creștin, datat în secolele IV-V. Această descoperire atestă apariția creștinismului în Moldova prin faptul că mormintele sunt orientate est-vest, lipsesc obiectele și ofrandele caracteristice mormintelor păgâne și s-a găsit un medalion cu desene inspirate din iconografia paleocreștină. Se consideră că este cea mai importantă descoperire făcută în România la sfârșitul acestui mileniu. (*Curierul național*, 5-6 iunie 1999).

Cel mai vechi papirus despre Iisus

În Biblioteca Universității Oxford există "Papirusul lui Iisus", constând din 3 fragmente din Evanghelia după Matei (conținând 6 propoziții), trimise acum cam 100 de ani, din Luxor, de către un preot (Charles Hullet), care probabil le cumpărase de la negustori. În 1994, papirusologul Carten Tiede, dând peste el, i s-a părut mai deosebit și s-a gândit să-l studieze prin metoda papirusologiei comparate, care se bazează pe faptul că scrisul diferă (se schimbă) de la o perioadă de timp la alta și deci poate fi datat prin compararea lui cu scrierile deja date ale diferitelor perioade de timp. Astfel, a dovedit că papirusul a fost scris în "*perioada marturilor oculare*" ai lui Iisus (30 - 70d.H.), dar nu după anul **50 d.H.** Aceasta este o dovadă și pentru necredincioși, că Iisus istoric este același cu Iisus al credinței.

Armata SUA și păgânismul

Armata SUA a permis vrăjitorilor să officieze ceremonii păgâne în incinta bazelor militare. *Vrăjitorii* sunt adepți ai cultului *Wicca*, religie păgână ce adoră diferite zeități. La Fort Hood, una din cele mai mari baze militare americane, oficiază ceremonii păgâne aproximativ 20 de vrăjitori, a afirmat James Wittmeyer, purtător de cuvânt al armatei. Cultul Wicca a fost recunoscut legitim de Departamentul de Apărare al Statelor Unite acum 3 ani. În America există cca. 50.000 de practicanți ai acestui cult. (*E.N.I.*, 21 mai 1999). Bisericile s-au opus vrăjitorilor militari dar Pentagonul a decis să hotărască conducerile locale. Administrația a impus o singură restricție: vrăjitorii și vrăjitoarele să renunțe la ceremoniile în pielea goală. ...Nu se poate contesta însă că unii piloți americani aveau la ei simboluri creștine în timp ce-i bombardau pe sârbi de Paști!

Armata României și creștinismul

S-a definitivat proiectul de lege privind constituirea și organizarea clerului militar și se așteaptă adoptarea acestei legi. Clerul militar se instituie în Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale și Ministerul de Justiție - Direcția Generală a Penitenciarelor, în scopul satisfacerii cerințelor religioase și spirituale ale militarilor, al educației civice, morale și patriotice a acestora.

Demonii din Congresul american nu ies decât cu post și rugăciune

În iunie 1998, exorcistul Baron Deacon s-a instalat cu arme și bagaje în fața clădirii Capitoliului din Washington pentru a aluga demonii din Congresul american. N-a durat mult și s-a lăsat păgubaș, recunoscând că dracii din lumea politică sunt prea tari pentru el.

Deputații români vor paraclis pentru rugăciune

Ca să nu mai spună gurile rele că aleșii poporului n-au nici un Dumnezeu, 16 deputați, păstoriți de parlamentarul preot Ioan Roman (PNȚCD) au cerut Biroului Permanent un spațiu pentru rugăciune în Palatul Parlamentului și să fie angajat un duhovnic (pentru slujbe, spovedit, împărtășit). Biroul Permanent a aprobat folosirea pentru rugăciune, timp de 1/2oră, a Clubului Parlamentarilor.

Camera Deputaților a aprobat legea salarizării clerului

La cererea cultelor (recunoscute legal) se aprobă un număr de salarii pentru cler proporțional cu numărul de adepți ai cultului (conform ultimului recensământ). Salarii brute (în milioane lei): patriarh - 13,9; Șef rabin, muftiu, mitropolit, arhiepiscop, episcop-șef de cult, episcop, superintendent: 12,08; episcop vicar patriarhal: 10,56; episcop vicar: 9,91; consilier eparhial, inspector eparhial, protopop, secretar al cancelariei Sfântului Sinod: 1,85. Proiectul de lege urmează să fie analizat și de Senat.

Sinuciderile în Franța...

Cifra sinuciderilor printre tineri crește vertiginos. Un exemplu: departamentul Saône și Loire: 169 sinucideri de tineri între 15 - 32 ani, față de 127 decese accidentale în aceeași categorie de vârstă. Sinuciderile reprezintă deja 1/4 din morțile survenite. Media națională pe Franța este de **16,9%**. Toate acestea se petrec în Beaujolais, o regiune deosebit de pângărită, unde aproape toate bisericile sunt definitiv închise, lipsind preoții și credința. La Ige, vechea biserică romană a devenit pivniță de vin.

40% din copiii din Beaujolais nu sunt botezați și tot acolo 24,2% din tinerii morți sunt sinucigași. Corelația este evidentă pentru cei ce au curajul de a privi realitățile în față. (*Foi Transmise et Sainte Tradition*, nr. 103/98)

...dar și în România

Cele mai multe sinucideri din ultimul deceniu s-au înregistrat în 1998, relevă datele de la Institutul Național de Medicină Legală.

1996: 2993 sinucideri;

1997: 3474 sinucideri;

1998: 3660 sinucideri (10 pe zi). Quo vadis, române!

Cele mai multe sinucideri, raportate la numărul de locuitori sunt în județele Sălaj, Harghita și Teleorman, apoi în Covasna, Olt și Tulcea. Cele mai puține: în județul Constanța, apoi în Prahova, Vaslui și Vrancea. Din aceștia, 62% sunt bărbați și 38% femei. Media lor de vârstă: 51 ani. Cauza sinuciderilor: deteriorarea climatului social, economic și politic. Dar cu religia cum stăm!?

Din punctul de vedere al Bisericii este important și numărul de tentative de sinucidere. Numai la spitalul de copii Grigore Alexandrescu din București, anual ajung **500 de copii** (10 - 14 ani) pentru tentativă de sinucidere. Cauza: conflicte între părinți (în majoritatea cazurilor). Fără comentarii!

Învățați, învățați, învățați.

Dar numai ce vă spunem noi!

Pe 17 iunie 1998, sub influența discretă a Marelui Orient al Franței (N.Red.: organizație francmasonă), a fost prezentată senatului o propunere de lege din partea unui "republican independent", Jean - Claude Carle și deja votată în unanimitate în noaptea de 29/30 iunie, fără ca mediile de informare să semnaleze absolut nimic. Sub pretextul de luptă împotriva sectelor se propune osândirea la moarte a școlilor private. Ori școlile private sunt, în Franța, ultimul refugiu al libertăților familiale, pentru că familiile doritoare să transmită copiilor credința de la botez sau chiar numai o educație morală și intelectuală, nu mai recurg nici la învățământul de stat (pepinieră de analfabeți și semidocti), nici la școlile particulare zise "libere" cu contract (practic aliniate la școlile de stat și punând practic religia între paranteze).

În numele "dreptului" copilului de a fi ferit de orice educație religioasă, se declară război familiilor care își educă copiii la domiciliu sau îi trimit, cu prețul unor enorme sacrificii, la școli care nu primesc nici un bănuț de la stat!

În virtutea legii propuse, aceste școli vor fi supuse unor controale care vor evalua "gradul de dezvoltare personală, socializare și integrare în viața de cetățean" a copilului. Deci inspectorii vor impune pe această cale tot ceea ce vor, sub amenințarea unor amenzi teribile. Ministrul delegat al Învățământului școlar, doamna Segolene Royal, a spus foarte clar cum trebuie înțeleasă această lege: "... școala este creuzetul cetățeanului: ea participă la crearea unei societăți deschise, în care cetățeanul nu ascultă decât de o singură lege, cea a Republicii. Libertatea de alegere nu înseamnă că toate alegerile (opțiunile) sunt echivalente. Numai în școală are acces copilul la cunoașterea care îi permite să reziste obscurantismului..." (*Foi Transmise et Sainte Tradition*, nr. 103/98).

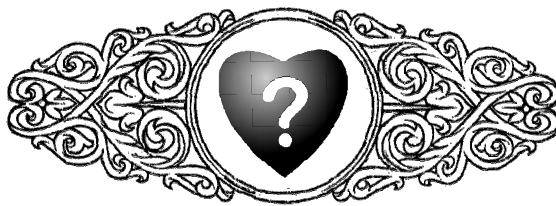
Tot pe 17 iunie, dar în 1999, senatul american a decis afișarea *Decalogului biblic* (cele 10 porunci) în toate școlile și colegiile americane. Aceasta ca urmare a creșterii criminalității în rândul tinerilor și ca o recunoaștere a falimentului "educației laice". Este laudabil că în senatul american există un Moise (evreu) care încearcă să distrugă vițelul de aur (educația păgână) și să aducă Tablele Legii poporului american. Dar astfel, din punct de vedere spiritual, SUA s-ar afla doar prin anul 1500 înainte de Hristos. Și iată ce va urma: până la Legea lui Moise (cele 10 porunci) păcatul nu s-a socotit, omul nefiind deplin conștient de ceea ce face (Rom.5, 13; 7, 8-10). *Prin Lege a crescut conștiința păcatului* (Rom.3, 20; 7, 7) și *implicit a crescut și numărul și gravitatea păcatelor* (Rom.5, 20; 7, 13).

Americanul și orice om în general are nevoie, astăzi, în primul rând de Hristos și apoi (implicit) de Moise, are nevoie de *conștientizarea harului* dat de Hristos (2Tim.1, 9-10; Ef.1, 4; 2Cor.8, 1,9). *Numai prin Hristos crește conștiința harului* (2Tim.1, 9-10) și *implicit crește (sporește) și harul și numărul harismelor* (1Cor.12, 31; Gal.3, 27) și *se moare păcatului*. (Rom.6, 2,6-7).

Ajutorul social prin Biserica Ortodoxă

Consilierii din toate eparhiile BOR s-au întâlnit la Mănăstirea Brâncoveanu pentru a discuta *Regulamentul de organizare și funcționare a sistemului de asistență socială al BOR*, modalitățile de finanțare a acțiunilor de caritate și posibilitățile de colaborare cu instituții similare publice și private. Una din concluzii a fost că statul ar trebui să folosească și structura teritorială a bisericilor pentru realizarea asistenței sociale, contribuind în acest sens cu sume de bani, ca în Vest. Părerea noastră este că acest lucru se poate realiza prin Fondul Român de Dezvoltare Socială (Legea 129 / 1998), lucru pe care l-am scris la vremea lui (nr.4 / 1998, pag. 49). De asemenea, BOR ar trebui, la rândul ei, să folosească serviciile gratuite ale organizațiilor neguvernamentale ortodoxe pentru distribuirea ajutoarelor. Asociația noastră, de exemplu, are multe cereri de ajutor pe care nu le poate onora.

Ne răspunde părintele... *Teofil Părăian*

Isihasmul este forma cea mai veritabilă a rugăciunii creștine?

Cred că nu, pentru că rugăciunea isihastă, în forma pe care o cunoaștem noi și în care o folosim, de fapt nu e ultima formă a rugăciunii și nu e forma cea mai înaltă a rugăciunii. Cea mai înaltă formă a rugăciunii este cea a ecfoniselor, rugăciunea izbucnirilor de bucurie, de recunoștință, de preamărire, iar în isihasm este rugăciunea de cerere: „Doamne, *lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”. Nu e izbucnirea aceea care zice că „*Pe Tine Te laudă toate puterile cerești, Ție mărire îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și-n vecii veciilor*”. Eu n-am crezut niciodată că a zice „Doamne *lisuse*” este ultima formă a rugăciunii și nici nu vreau să ajung la convingere că aceasta e ultima formă de rugăciune, rugăciunea de cerere. Cred că trebuie să ajungem la un fel de „*Mărire Ție, Doamne, mărire Ție*” sau la „*Pe Tine te laudăm, pe Tine te binecuvântăm, Ție îți mulțumim Doamne și ne rugăm Ție, Dumnezeuul nostru*”, la niște rugăciuni în care Dumnezeu este în prim plan.

În ce constă valoarea Filocaliei ca învățătură și ca studiu? Filocalia mai este tot atât de actuală și de pus în practică?

Filocalia este o colecție de scrieri care nu trebuie să le avem în vedere pe toate, și pentru fiecare om. Până în secolul nostru, în 1947-1948, Filocalia nu era cunoscută la noi, la români, fiindcă nu a fost tradusă, dar au mai fost texte filocalice traduse însă n-au avut circulație prin mănăstiri. Și acum Filocalia nu e o carte de circulație, nu e o carte care se vehiculează. Filocalia e o colecție de cărți de bibliotecă, în general. Sunt puțini cei care citesc Filocalia și mai ales sunt puțini aceia care cunosc Filocalia și dacă nu cunoști nu poți nici să o folosești. Eu zic că nici nu trebuie neapărat să cunoști Filocalia. Filocalia nu este o carte care trebuie cunoscută, pentru că numai astfel te poți mântui. După cum și Scriptura, nu trebuie neapărat cunoscută pentru a avea cunoștințe de

Scriptură. Când s-a dus tânărul bogat la Iisus Hristos și la întrebare „Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” i-a zis „Păzește poruncile”. L-a întrebat „Care porunci?” și Domnul Hristos i-a zis cinci din cele zece și încă două: „lubește pe aproapele tău ca pe tine însuși”, „să nu înșeli pe nimeni” și cinci porunci din decalog și atâta tot. Nu i-a mai zis și altceva. Deci el putea să se mântuiască și numai cu cunoștințele acelea dacă împlinea poruncile. De ce spun lucrul acesta? Pentru că noi vrem să cunoaștem Scriptura, vrem să ne folosim de ea, bineînțeles, dar asta nu înseamnă că numai cei care știu Scriptura (sau cei care cunosc Filocalia) cât o cunoaștem noi sau cât vrem noi să o cunoaștem, aceia se mântuiesc și ceilalți nu se mântuiesc. Nu, pentru că scrierile filocalice, precum și scrierile Scripturii, inițial n-au fost niște scrieri de circulație date unui singur om sau unui grup de oameni ci au fost cărți izolate care s-au dat unor grupuri de oameni iar unele chiar unei singure persoane, de exemplu epistolele către Timotei sau Evanghelia de la Luca, unei singure persoane i-au fost adresate, dacă nu cumva numele acelei persoane este un nume care îi privește pe toți iubitorii de Dumnezeu. Scrierile filocalice au fost scrise separat, în vremuri diferite, pentru oameni diferiți care n-au mai cunoscut alte scrieri. Noi astăzi avem avantajul că putem cunoaște multe scrieri și nouă ne place, e o mare bucurie pentru noi, dar nu trebuie să ne închipuim că fără asta nu se poate. Și dacă luăm Filocalia în ansamblu, mie îmi place foarte mult pentru că într-un fel sunt cărți teoretice și mai ales sunt scrieri dătătoare de optimism, nu sunt scrieri care te înspăimântă, care te derutează, care produce o confuzie, cum ar fi unele din zicerile din Pateric unde se pune problema iadului, a pedepselor, a plânsului, a tânguirii. Filocalia este o colecție de cărți care dau nădejde, care dau optimism, îți plac, te introduc într-o atmosferă elevată.

Care ar fi o chintesență a ceea ce e de fapt Filocalia?

Filocalia înseamnă iubire de frumos sau de bine - *filokalos*.

ONG

Organizațiile neguvernamentale (ONG) pot prezenta aici (gratuit) proiecte religioase și de asistență socială (ajutor material, ajutor medical, protecția copilului, etc.), în vederea găsirii de sponsori, parteneri sau colaboratori (maxim 1/2 pagină de revistă/proiect). Se vor publica și formulare de adeziune la diverse acțiuni și informații generale despre sectorul neguvernamental.

În ajutorul românilor din Iugoslavia

Apelul Asociațiunii Transilvane pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român - ASTRA

Asociațiunea "ASTRA", fondată în 1861, la Sibiu, în scopul unirii prin cultură a tuturor cetățenilor României, una din organizațiile neguvernamentale cele mai prestigioase și reprezentative ale societății civile românești, adresează un călduros apel umanitar tuturor românilor, societăților comerciale, instituțiilor și organizațiilor neguvernamentale, să vină în sprijinul cetățenilor iugoslavi de etnie română, în aceste momente grele prin care trece întreg poporul iugoslav. Ajutoarele pot consta în: medicamente, corturi, păături, alimente de bază (orez, ulei, zahăr, sare, paste făinoase), îngrășăminte chimice și detergenți. Donațiile și ajutoarele vor fi colectate zilnic, exceptând zilele de sâmbătă și duminică, la adresa: B-dul Victoriei, nr.3, orele 14.00 - 17.00 (în curtea dintre Liceul Agricol și Alimentara, camera nr.5). Doritorii de a contribui cu bani pot depune sumele, direct sau în contul Asociațiunii ASTRA, nr. 45107392, deschis la Banca Comercială Română - Sibiu, cu specificația "Ajutor umanitar pentru Iugoslavia".

Păcatul nu poate fi legiferat

Apel către oamenii politici

Legea privind legalizarea prostituției, depusă la Parlament de către deputatul Partidului Democrat, Mariana Stoica, constituie cea mai gravă încălcare a demnității umane, în special a femeii, în societatea modernă.

Întreaga propagandă mediatică și politică în favoarea prostituției se sprijină pe argumente false, care ascund de fapt importante interese de ordin financiar.

În baza experienței din statele occidentale, se pot demonstra următoarele fapte:

1. Bordelurile, departe de a fi soluții sociale la problema prostituției, se constituie în întreaga lume în adevărate focare de infecție pentru organismul social;
2. Bordelurile nu numai că nu limitează fenomenul prostituției, ci îl și dezvoltă, oferindu-i acoperire legală. Bordelurile vor deveni, așa cum s-a întâmplat deja în țările occidentale, principalele locuri pentru traficul de droguri, pentru spălarea banilor, pentru traficul cu femei - o uriașă afacere coordonată de lumea interlopă în corelație cu politicienii corupți;
3. Bordelurile nu vor reduce numărul de violuri ci îl vor crește, tot așa cum va crește și numărul de homosexuali și pedofili care, în țările occidentale, unde sunt legale bordelurile, este cu mult mai mare decât la noi
4. Prin legalizarea prostituției nu este micșorat riscul contaminării cu boli, în special cu SIDA, ci mărit, întrucât "clienții" nu sunt obligați la control medical, ei putând fi bolnavi;
5. Traficul de femei nu va fi stopat, ci cu siguranță mărit. Astfel, bordelurile românești vor fi folosite și pentru racolarea și selectarea prostituatelor destinate Occidentului;

6. Prin faptul că România este una din cele mai sărace țări din Europa, existând așadar un număr crescut de fete care pot ajunge să-și vândă trupul pe sume de nimic, este foarte probabil să se dezvolte în România un important turism sexual, țara noastră devenind astfel o Thailandă a Europei;

7. Pentru femeile implicate în prostituție, în general fete sărace, fără educație și fără prea multe mijloace de existență, bordelul reprezintă o groapă comună. Prostituția nu este o meserie care să poată asigura o viață normală pentru femei;

8. Experimentele sexuale la care sunt supuse fetele care se prostituează le afectează sănătatea psihică și somatică le desocializează și, prin stigmatul societății, le fac incapabile de a intra într-o viață normală, o viață de familie pe care și-o dorește orice om;

9. În fiecare zi o prostituată riscă să fie contaminată cu o boală care în viitor îi va aduce moartea.

Legalizarea prostituției nu vine în sprijinul familiei ci, dimpotrivă, este poate cel mai grav atentat la adresa unității acesteia, fapt confirmat de situația din țările occidentale, în care **rata divorturilor a ajuns la 70%**.

Așadar statul, prin legalizarea prostituției nu numai că ar renunța la apărarea drepturilor femeii, ci ar și contribui direct, prin permiterea exploatarei sexuale și a transformării femeii în simplu obiect de satisfacere a plăcerilor, asemenea unui sclav, la distrugerea vieții unor femei obligate, conjunctural, să recurgă la această formă de a-și întreține existența.

Considerăm că legalizarea prostituției nu reprezintă o soluție pentru crearea de noi locuri de muncă.

Nu astfel se demarează relansarea economică a

țării!

Nu prin legalizarea prostituției se va dovedi democratizarea României!

Nu prin turism sexual sexual trebuie cunoscută România în lume!

Credem că politicienii care au propus și susțin acest proiect, dacă se gândesc într-adevăr la binele țării, ar trebui mai întâi să cerceteze ce înseamnă bordelurile în statele occidentale și care sunt problemele pe care acestea le ridică.

**ASCOR - Asociația Studentilor
Crestini Ortodocsi Români
LTCOR - Liga Tineretului Crestin
Ortodox din România**

Sprijin pentru Mănăstirea "Sfântul Apostol Andrei" din Berivoi

Mănăstirea Sfântul Apostol Andrei din Berivoi, județul Brașov, a trăit prigoana distrugerii, sub comanda împărătesei Maria Tereza, a schiturilor și bisericilor. Acum ea răsare ca din pământ. Fiind în faza primară cu construcțiile anexate bisericii mari a mănăstirii, care se află ridicată în proporție de 30%, facem un apel călduros la bunătatea din sufletul fiecăruia de a ajuta după posibilități, pentru a ridica o corabie a lui Noe în fața primejdiei popoului de păcat venit dinspre cei străini de sfânta credință apostolică ortodoxă.

Sumele donate le puteți trimite în contul 25110240003642 - Bankcoop - filiala Făgăraș, sau 4537463201 - BCR - Filiala Făgăraș, ori pe adresa: Mănăstirea "Sfântul Apostol Andrei", loc. Berivoi, cod 2318, jud. Brașov.

Vă mulțumim!

Sprijin pentru Catedrala Mântuirii Neamului

Persoanele care vor să contribuie la construirea viitoarei catedrale o pot face direct la Serviciul de contabilitate al Patriarhiei Române sau în conturile nr. 453640122 (lei) sau nr. 472111612440 (USD) deschise la BCR - filiala sectorului 4, București, cu mențiunea "pentru Catedrala Mântuirii Neamului". Atenție! Nu au fost împuternicite persoane care să colecteze fonduri de la locuințele credincioșilor.

Premiile Abonatilor

pe semestrul II - 1998

1. Pateric românesc - <i>Arhim. Ioanichie Bălan</i>	* Briciu Lucia - Vladimirescu
2. Convorbiri duhovnicești (vol.3) - <i>Arhim. Ioanichie Bălan</i>	* Vasiliu Emanoil - Constanța
3. Poarta Cerului - <i>PS Casian Crăciun</i>	* Oblesniuc Tiberiu - Pomârla
4. Prizonier la "aliați" - <i>Victor Stoica</i>	* Muscalu Gr. Alexandru - Greci
5. Bunavestire în iconografie și în cult - <i>PS Casian Crăciun</i>	* Evloghie Munteanu - Schiulești
6. Gogol și diavolul - <i>Dmitri Merejkovski</i>	* Frențiu Maria - Caransebeș
7. Catehism transilvan - <i>Virgil Poiană</i>	* Jușca Petru - Boz
8. Carte de rugăciuni	* Burian Dana - Chechiș
9. Carte de rugăciuni	* Tarasov Zenovia - Brașov
10. Carte de rugăciuni	* Vasile Dumitru - Fetești
11. Carte de rugăciuni	* Iordan Carmen - Constanța
12. Carte de rugăciuni	* Popica Maria - Întorsura Buzăului
13. Acatistul pentru cei adormiți. Îndrumări și pilde - <i>Mănăstirea Lainici</i>	* Juncu Laurențiu - Berești
14. Acatistul pentru cei adormiți. Îndrumări și pilde - <i>Mănăstirea Lainici</i>	* Barbu Victor - Rm. Vâlcea
15. Acatistul pentru cei adormiți. Îndrumări și pilde - <i>Mănăstirea Lainici</i>	* Bălan Maria - București

**Dorim să facem
schimb de publicatii
cu toate redactiile ortodoxe.**

Erată: În revista numărul 2 / 1999, la pagina 30, finalul articolului "Un lucru care trebuie..." este: "Prin credință în Iisus Hristos se ajunge la ascultare de Dumnezeu, se ajunge la mântuire, la viață veșnică. De aceea să ascultăm de Adevăr, să ascultăm de Hristos și vom avea viață veșnică".

ABONAMENTE

Pentru a vă abona la revista **"Porunca Iubirii"** vă rugăm să folosiți talonul de abonament de la pagina 46.

Abonamentele se pot face și fără talon, prin simpla trimitere a banilor în contul Asociației Pentru Isihasm - Filiala Făgăraș, de la orice oficiu poștal sau bancă (*din țară sau din străinătate*), menționând adresa dumneavoastră *completă* și motivul trimiterii banilor.

*

Cititorii din străinătate se pot abona și prin S.C. RODIPET S.A. - P.O. Box 33-57, Fax 0040.1.222.64.07 sau 222.64.39, telex 11995 - Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București - România.

DIFUZARE

Se acordă un comision de:

- 20 % pentru comenzi de 5 - 74 exemplare;
- 25 % pentru comenzi de 75 - 149 exemplare;
- 27,5 % pentru comenzi de 150 - 249 exemplare;
- 30 % pentru comenzi de la 250 exemplare în sus.

Plata revistelor (minus comisionul) se face la primirea coletului. Pentru difuzare rugăm **episcopii, protopopiatele, mănăstirile și parohiile**, precum și **difuzorii și persoanele** interesate să ne contacteze.

Pentru angroșiști (SRL și SA) comisionul este de 30% iar plata se face astfel: 30% se plătește prin ramburs poștal, la primirea coletului iar restul de 40% se plătește în maxim 3 luni de la primirea coletului, existând și posibilitatea de retur a revistelor nevândute.

*

Prin ordinul nr. 3267/1998, ministrul educației a aprobat ca **bibliotecile din școli și licee** să deschidă librării, cu aprobarea consiliilor profesionale. Rugăm bibliotecile interesate de difuzarea revistei să ia legătura cu redacția.

*

Revista se difuzează și prin librăriile **Ortodoxia Românească, Humanitas, Schei**-Brașov, etc.

Din partea redacției

Pentru a nu se pierde din comorile ortodoxiei, invităm cititorii revistei (ierarhi, preoți, călugări, mireni, intelectuali, etc.) să ne trimită, pe adresa redacției, materiale pentru publicare (articole, predici și conferințe, descrieri de evenimente, etc). Materialele se restituie la cerere.

*

Dorim să înființăm noi filiale ale asociației. Pe cei care doresc să se ocupe de acest lucru, îi rugăm să se adreseze API - Sibiu.

Publicitate

50 USD / pagină și apariție, în interiorul revistei (la cursul BNR). Pentru suprafețe mai mici, prețul scade proporțional cu suprafața.

Porunca Iubirii

Editor

ASOCIAȚIA PENTRU ISIHASM

Coeditori:

Sfânta Mănăstire Brâncoveanu

A T C O R - Făgăraș

A S C O R - Sibiu

Revista apare cu binecuvântarea
PS Visarion Răsinăreanul
= Episcop vicar - Sibiu =

Colectivul de redacție

Îndrumător: Pr. Vasile Onciu - tel.068.212832

Redactor sef: Ioan Cișmoleanu - tel. 068.218883

Red. sefi adjuncți: George Căbaș - tel.069.211334

Liviu Marian (ATCOR Făgăraș)

Redactori: Valentin Moga, Dinela Barbu, Ioan Popoiu, Marilena Căbaș, Alin - Vasile Câmpcean,

Grafica: Alexandru Stănescu

Editare text: Elly Câmpceanu, Ion Albulescu, Alexandru Cocan, Maxim-Florin Câmpceanu, Elena Cișmoleanu, Cosmin Barbu, Lucian Tutrubaică.

Traducător: Sorina Bondane

Adresa redacției și a API - Făgăraș

Str. Extravilan nr.1, OP 2 CP 12, cod 2300 Făgăraș
Jud. Brașov; Tel. 068. 219357 - Ioan Cișmoleanu

Cont (lei): 2511.1 - 240.1 / ROL - BCR Făgăraș

Cont (dolari): 2511.1 - 240.2 / USD - BCR Făgăraș

Cont (lei): 25111.00008.04000.468215 - Banca Internațională a Religiiilor - Agenția Făgăraș (numai pentru ajutor pentru săraci)

Autorizație 3342/153/19.06.97; CF 9682963

Adresa API - Sibiu

Str. Tribunei nr.27, apt.8, 2400 Sibiu, jud. Sibiu
(George Căbaș) Tel. 069.211334

Anul I Nr. 4 (10) - 1999 (6 numere / an)

ISSN 1453 - 7567

Poziția în catalogul presei române: 5114

Tipărit la **Polsib S.A.** - Sibiu

12.000 lei

Din *Cartea de Onoare* a Asociației Pentru Isihasm - Sibiu

Vă doresc din tot sufletul ca ceea ce Mântuitorul ne-a spus, că "*Fără Mine nu puteți face nimic*" să fie călăuza dumneavoastră în drumul pe care ați început să mergeți spre binele dumneavoastră și al tuturor cu care vă veți întâlni.

"Calea, Adevărul și Viața" dumneavoastră să fie Calea, Adevărul și Viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Numai așa ne vom învrednici să vedem Sfânta Față a Lui în Împărăția cea veșnică.

Maica Eufrasia Poiană

Mănăstirea Dealu - Târgoviște

Papa Ioan Paul al II-lea: Românie, țară-punte între Orient și Occident, punct de răscruce între Europa Centrală și cea Orientală. Românie, pe care tradiția o numește cu frumosul titlu de "*Grădina Maicii Domnului*", vin la tine în numele lui Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu și al Prea Sfintei Fecioare Maria. În pragul unui nou mileniu, întemeiază-ți viitorul mai departe pe stânca tare a Evangheliei. Cu ajutorul lui Cristos vei fi protagonista unei noi perioade de entuziasm și curaj. Vei fi națiune prosperă, pământ roditor de bine, popor solidar și făcător de pace.

P.F. Patriarh Teoctist: Paradoxal, în timpul Liturgiilor săvârșite pe parcursul acestei zile am trăit, pe de o parte bucuria întâlnirii cu Sanctitatea Voastră, iar pe de altă parte durerea unei separări încă persistente, *neputând să ne împărtășim din același Sfânt Potir*. Cu adevărat, noi creștinii trebuie să fim conștienți de responsabilitatea pe care o purtăm pentru înstrăinarea din secolele trecute, de contra-mărturia pe care această stare o prezintă în fața lumii și să ne rugăm lui Dumnezeu "*pentru unirea tuturor*". Să facem de asemenea, tot ce ne stă în putință pentru redescoperirea noastră, începând cu respectul izvorât din iubire al tradiției fiecăruia.

Apel

Încă de la început redacția revistei "*Porunca Iubirii*" a pornit la drum *fără sediu și aparatură proprie*. Condițiile economice tot mai grele din țară ne fac să credem că singuri nu vom putea să le obținem încă mult timp. De aceea apelăm la toți bunii creștini care au posibilități mai mari, să ne ajute să ne dotăm cu aparatura necesară: **imprimantă laser, scanner, unitate de stocare externă (zip sau jaz), CD - Writer, calculator (chiar și un PC 386).**

Vă multumim!

Redacția

Sponsori și donatori

fără de care acest număr nu putea să apară:

Arhiepiscopia Ortodoxă Română - Sibiu

Protosinghel Visarion Pașca - Mănăstirea Nicula

Waldtraut Kletter - Germania

*Înscrie Doamne în Cartea Vietii
pe toți susținătorii acestei reviste!*

